

TOEN WERD IK GELEID

door Sayyid Mohammed Tijani Samawi

INHOUDSOPGAVE

OPDRACHT	4
VOORWOORD	5
EEN KORTE BLIK OP MIJN LEVEN	6
DE BEDEVAART NAAR MEKKA, “HET HEILIGE HUIS VAN ALLAH”	8
IN EGYPT	13
EEN ONTMOETING AAN BOORD VAN HET SCHIP	15
MIJN EERSTE BEZOEK AAN IRAK	17
ABDOEL QADIR AL-JILANI EN MOESA AL-KATHIM	19
SCEPSIS EN VRAGEN	23
HET BEZOEK AAN AL NAJAF	25
EEN ONTMOETING MET DE OELAMA	27
EEN ONTMOETING MET AL-SAYYID MOHAMMED BAQIR A-SADR	31
SCEPSIS EN TWIJFEL	37
DE REIS NAAR HIJAZ	41
HET BEGIN VAN HET VERDERE ONDERZOEK	47
DE METGEZELLEN (VAN DE PROFEET) BESCHOUWD DOOR DE SHI'ieten EN DE SOENNIETEN	47
1. <i>De metgezellen en het verdrag van al-Hodaibijah</i>	50
2. <i>De metgezellen en Razijat Jaum al-Khamis</i>	52
3. <i>De metgezellen in het militaire regiment onder Oesamah</i>	55
DE MENING VAN DE QORAAN OVER DE METGEZELLEN	63
1. HET VERS VAN DE OMKEER.....	63
2. HET VERS VAN DE HEILIGE OORLOG (DE KLEINE JIHAD)	65
3. HET VERS VAN DE OVERGAVE	66
DE MENING VAN DE BOODSCHAPPER OVER DE METGEZELLEN	66
1. DE HADITH VAN DE DRINKPLAATS.....	66
2. DE HADITH VAN DE WEDIJVER OM DE WERELD.....	67
DE MENING VAN DE METGEZELLEN OVER ELKAAR	68
1. HUN GETUIGENIS DAT ZIJZELF DE SOENNA VAN DE PROFEET VERANDERD HEBBEN	68
2. DE METGEZELLEN BRACHTEN ZELFS VERANDERINGEN AAN IN HET GEBED	70
3. DE METGEZELLEN GETUIGEN TEGEN ZICHZELF.....	71
4. DE GETUIGENIS VAN DE SJEIKHS TEGEN ZICHZELF.....	71
HET BEGIN VAN DE VERANDERING	79
EEN GESPREK MET EEN GELEERDE	79
HOE IK BEVRIJD WERD VAN MIJN MISVATTINGEN	87
1. DE KWESTIE VAN DE OPVOLGING VAN HET KHALIFAAT	87
2. HET MENINGSVERSCHIL TUSSEN FATIMA EN ABOE BAKR	88
3. ALI EN HET RECHT OP HET LEIDERSCHAP	90
4. DE PROFETISCHE HADITHS DIE AANTONEN DAT ALI GEVOLGD DIENT TE WORDEN	93
A. <i>De Profetische hadith: “Ik ben de stad van kennis en Ali is de poort.”</i>	93
B. <i>De Profetische hadith: “O Ali, Jij staat in relatie tot mij zoals Haroen tot Moesa, behalve dat er na mij geen profet m</i>	
C. <i>De Profetische hadith: “Ali is de meester van iedereen van wie ik de meester ben.....</i>	94
D. <i>De Profetische hadith: “Ali is van mij en ik ben van Ali en niemand kan mijn taak uitvoeren behalve ikzelf of Ali.”</i>	
E. <i>De profetische hadith over het huis op de dag van de waarschuwing</i>	95
DE CORRECTE PROFETISCHE HADITH DAT HET VERPLICHT IS OM AHL AL-BEIT TE VOLGEN	97
1. DE PROFETISCHE HADITH OVER DE TWEE GEWICHTIGE GIDSEN	97
2. DE PROFETISCHE HADITH OVER HET SCHIP.....	103
3. DE PROFETISCHE HADITH: “HIJ DIE ZOALS IK WENST TE LEVEN.”	104

ONZE RAMPSPOED VANWEGE DE IDJTIHAD CONTRA DE TEKSTEN.....	107
EEN UITNODIGING AAN VRIENDEN OM MEE TE DOEN AAN HET ONDERZOEK	113
GELEID DOOR DE WAARHEID.....	116
VOETNOTEN	122
BRONVERMELDING	130

Opdracht

Mijn boek is een bescheiden werkstuk. Het is het verhaal van een reis... een verhaal van een nieuwe ontdekking. Geen technische of natuurlijke ontdekking, maar één uit het veld van religieuze en filosofische scholen. Aangezien elke ontdekking in eerste instantie gebaseerd is op een gezond verstand en een goed begrip (want dat is waarin de mens zich onderscheidt van alle andere schepselen) wil ik dit boek graag opdragen aan elk gezond verstand. Een verstand dat de waarheid op de proef stelt en het goede van het slechte weet te scheiden; een verstand dat alles wat er gezegd is, weegt op de schaal van rechtvaardigheid, en altijd opkomt voor wat redelijk is. Een verstand dat woorden en uitspraken vergelijkt, en dat het logische van het onlogische kan onderscheiden, en het sterke van het zwakke.

Allah, de Meest Genadige, zei:

“Degenen die luisteren naar het gezegde en het beste eruit volgen, dezen zijn geleid en zij zijn de indachtigen, opmerkzamen.” (Soerah Zoemmar, 39 ayah 17-18)

Aan al diegenen draag ik dit boek op, hopende dat Allah, Geprezen zij Allah de Allerhoogste, onze ziel zal bevrijden, onze ogen zal openen, ons zal leiden, onze harten zal verlichten, ons de rechte weg duidelijk zal tonen opdat we die kunnen volgen, ons de verkeerde weg duidelijk zal tonen, zodat we die kunnen vermijden, ons zal accepteren samen met Zijn goede dienaren, want Hij luistert en Hij antwoordt.

Mohammed al-Tijani al-Samawi

In de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

Voorwoord

Alle lof zij, Heer van het Universum. Hij schiep de mens uit aarde en vormde hem in de best mogelijke vorm. Hij begunstigde hem boven alle andere schepselen en liet Zijn engelen buigen voor hem. Hij vereerde hem met een verstand dat zijn twijfel in een absoluut geloof veranderde.

Hij gaf hem twee ogen, één tong, twee lippen en toonde hem de twee wegen. Hij stuurde hem boodschappers die hem het goede nieuws brachten, hem waarschuwden, hem op het gevaar wezen, om te voorkomen dat hij af zou dwalen met de vervloekte duivel. Hij adviseerde hem niet de duivel te aanbidden, omdat de duivel zijn vijand is Allah alleen te aanbidden en Zijn rechte pad te volgen, met een begripvol en overtuigd geloof, en niet het geloof te imiteren van zijn voorvaders en vrienden en familie, die degenen voor hen volgden zonder duidelijke argumenten.

Wie kan betere dingen zeggen dan hij, die Allah aanriep en goede daden deed en zei dat hij één van de moslims was, moge de zegeningen, vrede en groeten van Allah met de Boodschapper zijn, die genade bracht aan de mensen... verlosser van alle onderdrukten en de zwakken ... redder van de hele mensheid van de duisternis van onwetendheid ... hij die hen leiden zal naar het verlichte pad van de gelovigen en de goeden; onze meester. Mohammed ibn Abdoellah ... profeet van de moslims en leider van de uitverkoren profeten.

Moge de zegeningen en vredesgroeten met zijn goede en gezuiverde nakomelingen zijn, die Allah gekozen heeft uit alle oprechten. Allah verklaarde in de Qoraan dat wij verplicht zijn van hen te houden, nadat Hij hen gereinigd en foutloos gemaakt heeft. Hij beloofde dat wie ook aan boord gaat van hun schip gered zal zijn, en wie dit weigert ten onder zal gaan. Moge deze zegeningen en vredesgroeten met zijn eerwaarde metgezellen zijn, die hem steunden, hem eerden en zichzelf opofferden voor hem en voor de overwinning van de rechtvaardigheid (islam). Zij kenden de waarheid, daarom sloten ze met overtuiging een verbond met hem en bleven op het rechte pad zonder het te veranderen en waren dankbaar. Moge Allah hen belonen voor hun diensten aan de Islam en de moslims. Moge deze zegeningen en vredesgroeten met de volgelingen en degenen zijn, die op hun pad bleven en geleid werden door hun licht ... tot de dag des oordeels.

Mijn Heer, aanvaardt mijn verzoek aan U, want U bent de Alhorende en de Alwetende. Alstublieft mijn Heer, open mijn hart. Want U bent de Enige Die ons leidt naar de absolute waarheid.

Mijn Heer, help mij mijzelf uit te drukken, want U verleent wijsheid aan wie U maar wilt onder Uw trouwe aanbidders. Mijn Heer, geef mij meer kennis en voeg mij bij rechtgeleiden.

Een korte blik op mijn leven

Ik kan me nog herinneren hoe mijn vader mij voor de eerste keer meenam naar de plaatselijke moskee waar de tarawieh-gebeden [1](speciaal soort gebed ter gelegenheid van de Ramadan) werden verricht tijdens de maand Ramadan. Ik was tien jaar oud. Hij introduceerde mij aan de mannen die hun verbazing niet konden verbergen.

Ik wist van tevoren dat de leraar geregeld had dat ik de sjafae gebeden zou verrichten tijdens twee of drie nachten. Ik was gewend achter de mannen te bidden met een paar kinderen uit de buurt, en te wachten tot de imam bij het tweede deel van de Qoraan zou aankomen, te weten soerah Mariam. Mijn vader zorgde ervoor dat we Qoraan leerden op de Qoraanschool, maar ook thuis door privé-lessen, die ons gegeven werden door een blinde man, die familie van ons was en de Qoraan uit zijn hoofd kende. Aangezien ik de Qoraan op een jonge leeftijd had leren reciteren, wilde de leraar zijn goede invloed op mij tonen door mij de finesses van het reciteren bij te brengen. Hij stelde me regelmatig op de proef om er zeker van te zijn, dat ik zijn instructies goed begrepen had.

Nadat ik geslaagd was voor de test en de gebeden en de voordracht voltooid had zoals van mij verwacht werd, kwamen alle mannen naar voren en feliciteerden mij en mijn vader en dankten mijn leraar voor zijn goede inspanningen en zegeningen en dankten Allah voor de Islam.

De herinneringen aan de dagen die volgden blijven me nog steeds bij. Ik ontving zoveel bewondering en mijn reputatie ging mij vooruit vanuit mijn steeg naar de hele stad. Die nachten van Ramadan lieten hun religieuze sporen op mij achter tot aan deze dag, en telkens als ik een tijd van verwarring meemaak, dan voel ik dat er een vreemde kracht is die mij trekt en me terugzet op het pad. Iedere keer als ik de zwakte van de ziel ervaar en de zinloosheid van het leven, dan komen deze herinneringen bij mij terug en verheffen mij naar een spiritueel niveau en ontsteken in mijn bewustzijn de vlam van geloof, zodat ik de verantwoordelijkheid kan dragen. De verantwoordelijkheid die mij gegeven werd door mijn vader, of juist gezegd door mijn leraar, om de groep in het gebed te leiden terwijl ik nog maar jong was, liet me voelen dat ik niet genoeg deed. tenminste niet zoveel als van mij verwacht werd.

Zodoende bracht ik mijn kinderjaren en pubertijd door in relatieve rechtschapenheid, maar niet zonder wat onschuldig gespeel en gretigheid om te weten en te imiteren.

Tijdens die periode werd ik omringd door de Goddelijke zorg, waardoor ik onderscheiden werd van mijn broers, vanwege mijn kalmte en beheersing en omdat ik op het rechte pad was, ver van alle immorele daden.

Ik mag niet vergeten te vermelden dat mijn moeder - moge Allah haar ziel zegenen – een grote invloed had op mij. Zij opende mijn ogen als ze mij de korte soera's uit de heilige Qoraan leerde, en de gebeden en de regels van de rituele reinheid. Zij besteedde speciale zorg aan mij omdat ik haar eerste zoon was, en misschien schepte ze genoeg in het onderwijzen van mij, aangezien ze het huis deelde met mijn vaders eerste vrouw en haar zoons.

De naam Tijani, die mij gegeven werd door mijn moeder, heeft een speciale betekenis in de al-Samawi familie, die de Tijani soefi (tariqa) orde aangenomen had sinds deze bezocht werd door een zoon van Sjeikh Sidi Ahmed al-Tijani, die uit Algerije kwam. Veel mensen uit Gafsa – de oorspronkelijke plaats van mijn familie – nam de Tijani soefi orde aan, met name de rijke en de opgeleide families, die de orde hielpen verspreiden.

Vanwege mijn naam werd ik tamelijk bekend in het Samawi Huis en daarbuiten, vooral bij degenen die verbonden waren aan de Tijani orde. Zodoende kwamen veel van de ouderen die aanwezig waren tijdens de hierboven genoemde nacht in Ramadan, mijn vader feliciteren en vervolgens mijn hoofd en hand kussen. Ze zeiden: "Dit zijn de zegeningen van onze meester Sjeikh Ahmed al-Tijani." Hierbij dient vermeld te worden dat de Tijani soefi orde wijd verspreid is in Marokko, Algerije, Tunesië, Libië, Soedan en Egypte, en degenen die erin geloven zijn op een bepaalde manier fanatiek erover. Ze bezoeken niet de graven van andere

heiligen omdat, volgens hen geloof, zij hun kennis via elkaar verkregen hebben, terwijl Sjeikh Ahmed al-Tijani zijn kennis direct van de Boodschapper van Allah, Mohammed (s.a.w.) gekregen heeft, ondanks het feit dat hij dertien eeuwen na de Profeet(s.a.w.) leefde.

Men zei dat Sjeikh Ahmed al-Tijani met de grote Profeet (s.a.w.) communiceerde door met hem te praten als hij wakker was, niet tijdens zijn slaap. Men gelooft ook dat alle gebeden die door de Sjeikh bedacht zijn, beter zouden zijn dan veertig keer de Qoraan te lezen.

Om het kort te houden zal ik stoppen met het praten over de Tijani orde op deze plaats van het boek, en met Allah's hulp, zal ik er later op terugkomen.

Zodoende groeide ik op met dit geloof zoals de andere kinderen in onze stad.

Wij waren allemaal, Allah zij geprezen, soennietische moslims die de school volgden van Imam Malik –ibn- Anas, Imam van Dar-al-Hijra. Toch zijn wij in Noord Afrika verdeeld in onze soefi-orde. In Gasfa alleen zijn bijvoorbeeld al-Tijaniyya, al-Qadiriyya, al-Rahmaniyya, al-Salamiyya en al-Isawiyya. Elk van deze ordes heeft volgelingen en helpers die de gedichten, dhikr (aanroepingen tot Allah) van de orde kunnen opzeggen tijdens speciale gelegenheden zoals bruiloften, besnijdenissen en geloftes. Weliswaar hadden deze soefi-orde een aantal negatieve aspecten, maar tegelijkertijd zorgden ze er wel voor dat de religieuze rituelen konden voortbestaan en het respect voor de heiligen voortleefde.

De bedevaart naar Mekka, “het heilige huis van Allah”

Ik was achttien jaar oud toen de Tunesische nationale stichting van verkenneren besloot om mij, als één van zes Tunesische vertegenwoordigers, naar de eerste conferentie voor Islamitische and Arabische scouts te sturen, die plaatsvond in Mekka. Ik was het jongste lid van de groep en zeker de minst geschoolde, want er gingen met mij twee hoofdmeesters mee, een leraar uit de hoofdstad, een journalist en een vijfde wiens beroep ik niet wist, hoewel ik me later realiseerde dat hij een familielid was van de toenmalige minister van onderwijs. De reis was nogal indirect, onze eerste stop was in Athene, waar we twee dagen bleven, de volgende stop was Amman, de hoofdstad van Jordanië, waar we vier dagen doorbrachten, en toen kwamen we in Saoedi-Arabië aan, waar we deelnamen aan de conferentie, en de rituelen van de bedevaart en de oemrah verrichtten.

Ik kan mijn gevoelens niet goed onder woorden brengen, toen ik het heilige huis van Allah voor de eerste keer binnenging. Mijn hart klopte snel bij het zien van dit oude Huis en ik werd diep ontroerd - de tranen bleven eindeloos over mijn wangen stromen. Ik verbeeldde me dat de engelen me over de pelgrims droegen naar boven naar het dak van de Heilige Ka'aba en dat ik Allah's oproep vanaf daar beantwoordde: "Allah ... hier ben ik, Uw dienaar kwam tot U om tot Uw dienst te zijn... Labbayka-Allahoemma-Labbayk."

Als ik naar de andere bedevaartgangers luisterde, hoorde ik dat de meesten van hen een lange tijd gewacht hadden en hun hele leven gespaard om naar Mekka te kunnen komen. In mijn geval was de reis een complete verrassing geweest en ik was er niet op voorbereid. Mijn vader had mij onder tranen vaarwel gezegd, toen hij het vliegticket zag en zeker wist dat ik de bedevaart zou verrichten, en gezegd: "Gefeliciteerd, mijn zoon, Allah heeft het gewild dat jij de bedevaart voor mij zou verrichten, want jij bent de zoon van Sidi Ahmed al-Tijani, bid voor mij bij Allah's heilige huis om mij te vergeven en mij de bedevaart naar Zijn heilige huis te schenken." Ik voelde dat Allah Zelf mij geroepen had en voor mij zorgde en mij naar de plaats bracht die iedereen graag wil bezoeken, ook al lukt het niet iedereen.

Ik was blij met deze kans en zodoende wierp ik mijzelf op mijn gebeden en de tawaf (rondgangen om de Ka'aba), zelfs op het drinken van het Zamzam-water en het beklimmen van de bergen waar de mensen wedijveren om bij de Hira-grot te komen in de aldoor berg. Ik werd alleen ingehaald door een jonge pelgrim uit Soedan, dus was ik "de tweede van de twee". Toen ik daar was liet ik mezelf over de grond rollen, alsof ik over de schoot van de grote profeet Mohammed (s.a.w.) rolde en zijn adem rook. Wat een geweldige herinneringen... ze lieten zo 'n diepe indruk op me na, dat ik ze nooit zal vergeten.

Allah zorgde voor mij op vele manieren, want iedereen die ik tijdens de conferentie ontmoette mocht mij graag, en velen vroegen mijn adres om me in de toekomst te kunnen schrijven.

Mijn Tunesische reisgenoten keken vanaf de eerste ontmoeting die we hadden in de Tunesische hoofdstad als voorbereiding op de reis, op me neer. Ik merkte het wel, maar ik liet niets merken, want ik wist dat de mensen uit het noorden neerkijken op de mensen uit het zuiden en hen als achterlijk beschouwen. Al spoedig draaiden ze bij. Want tijdens de reis, de conferentie en de bedevaart bewees ik dat ik hun respect verdiende, vanwege mijn kennis op het gebied van poëzie en vanwege de vele prijzen die ik had gewonnen. Toen ik naar mijn land terugging had ik meer dan twintig adressen van vrienden met verschillende nationaliteiten bij me.

We bleven vijfentwintig dagen in Saoedi-Arabië, waarin we veel erkende moslimwetenschappers (oelema) ontmoetten en naar hun lezingen luisterden. Ik voelde me aangetrokken tot een aantal geloofsopvattingen van de wahabi's (volgelingen van een stroming binnen de islam, die vooral in Saoedi Arabië aangehangen wordt) en ik wenste dat alle moslims hen zouden volgen. Ja, ik geloofde zelfs dat de wahabi's door Allah uitverkoren waren - vanuit al Zijn aanbidders - om Zijn heilige huis te beheren, omdat zij de zuiverste en

meest geleerde mensen op aarde waren. Ik geloofde ook dat Allah hen met oliebronnen had verrijkt, zodat ze zich de positie konden veroorloven om te zorgen voor de pelgrims, de gasten van de Barmhartige. Toen ik terugkwam van de bedevaart naar mijn land had ik de Saoedische nationale klederdracht aan.

Ik was verbaasd over de ontvangst die mijn vader voor me had bereid. Vele mensen hadden zich op het station verzameld, geleid door de sjeikhs van de Isawiyya, Tijaniyya en de Qadiriyyas soefi-ordes, compleet met een ceremonieel welkom. Ze namen me zingend en juichend mee door de straten van onze stad. Telkens als we voorbij een moskee kwamen, moest ik even stoppen omdat de mensen, met name de ouderen, me met tranen in de ogen kwamen feliciteren, verlangend het heilige huis van Allah te zien en het graf van de profeet Mohammed (s.a.w.) te bezoeken. De mensen keken naar me alsof ze nog nooit zo'n jonge pelgrim (Hadj) van mijn leeftijd hadden gezien.

Dit waren de gelukkigste dagen van mijn leven in die tijd. Veel mensen waaronder de notabelen van de stad, kwamen me opzoeken en feliciteren. Ze vroegen me vaak om de al-Fatihah (de openingssoera van de Qoraan) samen met de gebeden te reciteren, in aanwezigheid van mijn vader, voor wie ik verlegen was, alhoewel hij mij steeds aanmoedigde. Telkens als een groep gasten het huis verliet, kwam mijn moeder naar de zitplaats om wierook te branden en spreuken op te zeggen, om me te beschermen tegen kwade vervloekingen.

Mijn vader liet het feest drie nachten voortduren in het centrum van de Tijani soefi orde, en elke nacht offerde hij een schaap voor een feestmaal. De mensen stelden me allerlei vragen, en mijn antwoorden waren vooral vol lof voor de Saoedi's voor hun inspanningen om de bedevaartgangers te helpen en de islam te verspreiden.

Al gauw begonnen de mensen mij Hadj (Pelgrim) te noemen, en telkens als iemand Hadj riep, dan kon het alleen maar mij betekenen. Langzamerhand werd ik bekend onder de diverse religieuze groepen met name de Moslim Broederschap. Ik hield lezingen in diverse moskeeën over religieuze onderwerpen, waarin ik de mensen opriep de graven niet te kussen of aan te raken om zegeningen te ontvangen, want dit zijn tekenen van polytheïsme. Mijn activiteiten werden steeds talrijker en ik gaf op vrijdags, voor de preek van de imam, lessen over de religie. Ik ging van de Abi Yakoeb Moskee naar de Grote Moskee, aangezien de vrijdagmiddaggebeden in deze moskeeën op verschillende tijden gehouden werden, rond de middag in de eerste en in de namiddag in de laatste.

Op zondags werden mijn lessen vooral bijgewoond door leerlingen van de middelbare school, waar ik technologie doceerde. Ze mochten mij en waardeerden mijn inzet. Ik gaf hen namelijk veel van mijn tijd, en probeerde de mist in hun denkraam te laten optrekken, vanwege het onderwijs van de atheïstische en communistische filosofie docenten... en daar waren er velen van! Mijn leerlingen keken altijd uit naar deze religieuze bijeenkomsten en sommigen kwamen naar mijn huis, want ik had een aantal islamitische boeken gekocht die ik grondig las, om mijn kennis op het peil te krijgen van de vragen, die mij gewoonlijk werden gesteld. In het jaar waarin ik de bedevaart verrichtte, vervulde ik de andere helft van mijn religie door te trouwen. Het was ook de wens van mijn moeder om me getrouwd te zien voor ze zou overlijden, want ze had de bruiloft van al mijn halfbroers meegemaakt. Allah gaf haar wat ze wilde. Mijn moeder stierf pas toen mijn eerste en tweede kind al waren geboren. Ze werd voorafgegaan door mijn vader, die twee jaar voor haar gestorven was. Nog voor zijn dood had hij de bedevaart naar Mekka gemaakt. Twee jaar later, voor zijn dood, bekeerde hij zich in berouw tot Allah.

De Libische revolutie slaagde in de tijd, dat de Arabieren en de moslims hun nederlaag voelden door het optreden van de Israëliërs. We zagen die jonge revolutionaire leider, die namens de islam sprak en tussen zijn volk bad en tot de bevrijding van al-Qoeds (Jeruzalem) opriep.

Ik werd aangetrokken door zijn ideeën, net als vele jonge moslims en vrije Arabieren. Zodoende organiseerden we met een groep van veertig man, waarvan iedereen in het onderwijs zat, een educatief bezoek aan Libië voor het ministerie van onderwijs. We bezochten het land tijdens het begin van de revolutie en toen we thuiskwamen waren we heel optimistisch en hoopvol gestemd over een betere toekomst voor de moslims en de Arabieren in de hele wereld.

Tijdens de voorgaande jaren had ik gecorrespondeerd met bepaalde vrienden. Mijn vriendschap met sommigen van hen werd heel hecht, zodat ze me zelfs vroegen hen op te komen zoeken. Zodoende trof ik voorbereidingen voor een reis tijdens de zomervakantie die altijd drie maanden duurde. Mijn plan was om via land naar Libië en Egypte te gaan, om daarvandaan de zee over te steken naar Libanon, Syrië, Jordanië en vervolgens naar Saoedi-Arabië te gaan.

Ik was van plan de oemrah te verrichten en mijn verbintenis met de wahabi's te vernieuwen, wiens deugden ik promootte onder de studenten en in de moskeeën die bezocht werden door de Moslim Broederschap.

Mijn reputatie breidde zich van mijn stad uit naar de naburige steden, doordat bezoekers die bij het vrijdaggebed aanwezig waren en naar de lessen luisterden en vervolgens teruggingen naar hun eigen gemeenschap, daar over mij spraken. Mijn reputatie bereikte ook sjeikh Ismail al Hadifi, de leider van de soefi-orde in Tuzer, de hoofdstad van al-Jarid en de geboorteplaats van de beroemde dichter Aboe al-Qasim al-Shabbi. Deze sjeikh heeft vele volgelingen in Tunesië, in het buitenland, vooral onder de werkende klasse in Frankrijk en Duitsland.

Ik ontving een uitnodiging van hem door zijn vertegenwoordiger in Gafsa, die me een lange brief schreef waarin hij me bedankte voor mijn diensten aan de islam en de moslims. In de brief stelden ze dat de dingen die ik deed mij niet dichter bij Allah zouden brengen omdat ik geen geschoolde sjeikh had: "Hij die geen sjeikh heeft, zijn sjeikh zal een duivel zijn" en "Je hebt een sjeikh nodig om je de weg te wijzen, anders is de kennis incompleet." Ze lieten me weten dat sjeikh Ismail zelf (de grootste van zijn tijd) mij gekozen had uit alle mensen om toegelaten te worden tot één van zijn meest nabije kringen van volgelingen.

Ik was totaal verrukt toen ik het nieuws hoorde. Ik huilde zelfs als een reactie op de Goddelijke voorzienigheid die mij verhief tot de hoogste en de beste plaatsen, alleen omdat ik de stappen volgde van Sidi al-Hadi al-Hafian, een soefi-sjeikh die bekend stond om zijn wonderen, en ik was één van zijn naaste volgelingen geworden. Ik vergezelde ook Sidi Silah Balsaih en Sidi al-Jilani en andere soefi-leiders uit die tijd. Ik keek dus reikhalzend uit naar die bijeenkomst. Toen ik het huis van de sjeikh binnenging keek ik benieuwd naar de gezichten. De plaats was vol met volgelingen, waaronder sjeikhs met smetteloze witte gewaden. Nadat de begroetingsceremonie beëindigd was, verscheen sjeikh Ismail. Iedereen stond op en begon zijn hand met respect te kussen. Zijn afgezant wenkte mij dat dit de sjeikh was, maar ik toonde geen enthousiasme, want ik verwachtte iets anders te zien dan wat ik zag. Ik had een denkbeeldig portret van hem gemaakt volgens wat zijn vertegenwoordigers en volgelingen mij verteld hadden over zijn wonderen, maar alles wat ik zag was een gewone man zonder waardigheid of eerbied. Tijdens de bijeenkomst werd ik aan hem voorgesteld door zijn afgezant. De sjeikh ontving me hartelijk en liet mij aan zijn rechterhand zitten en gaf me wat te eten. Na de maaltijd begon de rituele ceremonie en de afgezant stelde me opnieuw voor om de eed van de sjeikh te nemen, en iedereen feliciteerde me en zegende me. Later begreep ik uit hetgeen de mensen zeiden, dat ze me kenden, wat me de moed gaf om het oneens te zijn met sommige van de antwoorden die de sjeikh gaf op antwoorden die het publiek stelde. Zulk gedrag bracht sommige mannen ertoe om hun afkeer te uiten, daar het werd opgevat als ongemanierdheid in aanwezigheid van de sjeikh, die normaalgesproken niet uitgedaagd werd. De sjeikh bemerkte de gedwongen sfeer en probeerde de situatie te kalmeren met behulp van zijn scherpzinnigheid, daarom zei hij: "Hij wiens start brandend is,

zal een stralend eind hebben." De aanwezigen vatten dit als een eervol teken van de sjeikh op, dat mijn eind stralend zou zijn, en feliciteerden me daarom. Niettemin was de sjeikh slim en heel ervaren, daarom liet hij mij niet doorgaan met mijn irritante invasie en vertelde ons het volgende verhaal:

Eens wilde een geleerde man een les van een godvrezende man bijwonen. De godvrezende man vroeg de geleerde man weg te gaan om zich te wassen. Zodoende ging de geleerde man zich wassen en keerde terug naar de les. De godvrezende man herhaalde zijn verzoek: "Ga en was jezelf." De geleerde man ging en waste zichzelf opnieuw, denkend dat hij het de eerste keer niet goed gedaan had. Toen hij terugkwam in de klas vroeg de godvrezende man hem zichzelf opnieuw te wassen. De geleerde man begon te huilen en zei: "Meester, Ik heb mijzelf gewassen van mijn werk en kennis, en ik niets achtergelaten behalve wat Allah me verleent via uw handen." Op dat moment zei de godvrezende man: "Nu kun je gaan zitten."

Ik realiseerde me dat ik degene was naar wie de sjeikh verwees in zijn verhaal, en alle anderen realiseerden zich dat ook, want ze gaven me een standje toen de sjeikh wegging om te rusten. Ze zeiden me dat ik stil moest zijn en respect moest tonen voor de sjeikh, zodat ik niet zou mislukken in mijn werk, waarbij ze hun argument op het Qoraanvers baseerden:

"O, gelovigen. Verheft uw stem niet boven de stem van de Profeet, spreekt niet luid tot hem zoals u tot elkaar spreekt, opdat uw daden niet tenietgaan terwijl u het niet merkt." (Heilige Qoraan 49:2)

Ik erkende toen mijn grenzen, dus ik schikte me en gehoorzaamde de bevelen, en de sjeikh hield me dicht bij hem en ik bleef vervolgens drie dagen bij hem, waarin ik hem vele vragen stelde, ook een paar om zijn kennis te testen.

De sjeikh wist dat en antwoordde me dan door te zeggen dat er twee betekenissen zijn van de Qoraan, één is geopenbaard en de ander is verborgen tot de zevende graad. Hij opende zijn privé-kluis voor me en liet me een persoonlijk document zien dat de namen bevatte vrome en geleerde mensen, die hem leerden met Imam Ali via vele mensen zoals Aboe al-Hasan al-Shadhili.

Er moet nog gezegd worden dat deze bijeenkomsten die bij de sjeikh gehouden werden, spiritueel van aard waren. Ze begonnen altijd met het reciteren en herhalen van een aantal verzen uit de Qoraan door de sjeikh, waarna hij een aantal poëtische verzen voorlas. Hierna volgden de liederen en "dhikrs" door de mannen, waarbij de liederen vooral draaiden om ascetisme, godvrezendheid en de verloochening van dit leven en het verlangen naar het hiernamaals. Nadat dit gedeelte afgelopen was, las de eerste persoon aan de rechterhand van de sjeikh wat hij kende van de Qoraan, en wanneer hij zei: "En Allah sprak dit in waarheid" las de sjeikh nog een ander stuk poëzie, wat dan door het hele gezelschap herhaald werd. Hierna las iedereen een vers uit de Qoraan en kort daarna begonnen de mannen lichtjes van links naar rechts over te hellen, bewegend op het ritme van de liederen tot de sjeikh opstond en met hem ook het hele gezelschap opstond, dat een cirkel vormde met de sjeikh als middelpunt.

Vervolgens begonnen ze Ah, Ah, Ah, te roepen en draaide de sjeikh in het midden en ging vervolgens naar elk van hen. Kort daarna werd het tempo sneller en sneller en begonnen de mannen op en neer te springen, schreeuwend in een georganiseerd maar irritant ritme. Na behoorlijk wat inspanning werd het langzaam weer rustig. De sjeikh las zijn laatste stukken poëzie, waarna iedereen de schouders en het hoofd van de sjeikh kwam kussen, en tenslotte zat iedereen weer. Ik heb met de mensen meegedaan aan deze rituelen, maar niet van harte, omdat ze mijn eigen geloofsopvattingen tegenspraken om geen deelgenoten aan Allah toe te kennen, oftewel niets van iemand te vragen, alleen van Allah.

Mijn verstand werd uiteengescheurd tussen twee tegengestelde ideeën. Het ene was de soefi-ideologie, waarbij iemand spirituele ervaringen meemaakt, gebaseerd op liefde, op ascetisme

en op het streven om dichter bij Allah te komen door bemiddeling van heiligen en geleerde mensen.

Het tweede idee was de wahabi-ideologie (een stroming binnen de islam), die me geleerd had dat dit alles een poging was om deelgenoten aan Allah toe te kennen, en dat Allah dit nooit zal vergeven. Als de grote profeet Mohammed niet kon helpen, noch bemiddelen, wat was dan de waarde van de heiligen en vrome mensen die na hem kwamen?

Ondanks de nieuwe positie die ik van de sjeikh had gekregen, want hij had me benoemd tot zijn vertegenwoordiger in Gafsa, was ik niet geheel overtuigd. Ik sympathiseerde wel met de soefi-ordes en vond dat ik door moest gaan met hen te respecteren, terwille van de heiligen en Godvrezende mensen.

Ik sprak er vaak over en baseerde mijn argumenten op o.a. het volgende Qoraanvers:

“En roep naast Allah geen andere god aan, er is geen andere god dan Hij.” (Heilige Qoraan 28:88)

En als iemand tegen me zei, dat Allah heeft gezegd:

”O, gij gelovigen, wees achtzaam (in jullie plicht) jegens Allah en zoek manieren om Hem te naderen.” (Heilige Qoraan 5:35)

dan antwoordde ik vlug dat de Saoedische geleerden me het volgende aangeleerd hadden:

“De manier om bij Allah te komen is door het doen van een goede daad.”

Hoe dan ook, mijn verstand was in die tijd nogal verward en gekweld. Van tijd tot tijd kwamen er een paar volgelingen naar mijn huis, waar we al-Imarah vierden (een soort van dhikr). Onze burens voelden zich ongemakkelijk bij de geluiden die we maakten, maar durfden mij er niet op aan te spreken, en daarom beklagden ze zich bij mijn vrouw via hun vrouwen. Toen ik over het probleem hoorde vroeg ik de volgelingen om de dhikr ergens anders uit te voeren. Ik verontschuldigde me door te zeggen dat ik drie maanden naar het buitenland zou gaan. Vervolgens nam ik afscheid van mijn familie en vrienden en ging op zoek naar mijn God, vertrouwend op Hem, en niet gelovend in een andere God dan Hem.

In Egypte

Ik bleef lang genoeg in Tripoli, de Libische hoofdstad, om een inreisvisum van de Egyptische ambassade te krijgen voor het land van Kanaän, oftewel Egypte.

Ik ontmoette vrienden die me hierbij hielpen, moge Allah hen belonen voor hun inspanning. De weg naar Cairo is lang, het kostte ons drie dagen en nachten, waarin ik een taxi deelde met vier Egyptenaars die in Libië werkten en naar huis gingen. Tijdens de reis praatte ik met hen en reciteerde ik voor hen uit de Qoraan. Ze mochten me en vroegen me hun gast te zijn in Egypte. Ik koos één van hen, Ahmed. Ik was erg op hem gesteld, want hij was diepgelovig en hij bood me de hoogste graad van gastvrijheid. Ik bleef twintig dagen in Cairo, waar ik de zanger Farid al-Atrash in zijn huis bezocht, dat uitkeek over de Nijl. Ik mocht hem vanwege wat ik over hem had gelezen in de Egyptische pers over zijn bescheidenheid, maar ik kreeg hem alleen maar twintig minuten te zien, omdat hij op het punt stond naar Libanon te vliegen. Ik bezocht sjeikh Abdoel-Basit Mohammed Abdoe-Samad, de beroemde voordrager van de Qoraan, wiens stem ik heel graag hoorde. Ik bleef drie dagen bij hem, en tijdens die dagen discussieerde ik met zijn vrienden en familieleden over vele onderwerpen. Ze mochten me graag vanwege mijn enthousiasme, openheid en kennis. Als ze over kunst spraken, dan zong ik; als ze spraken over ascetisme en soefisme, dan vertelde ik hen dat ik een volgeling was van de Tijani en de Medani ordes; en als ze over het Westen spraken dan vertelde ik hen over Parijs, Londen, België, Holland, Italië en Spanje, dat ik bezocht had tijdens de zomervakanties; en als ze over de bedevaart spraken, dan vertelde ik hen dat ik de bedevaart naar Mekka gemaakt had en dat ik onderweg was om de oemrah te verrichten. Ik sprak met hen over plaatsen die onbekend bleken voor sommige mensen die al zeven keer de bedevaart hadden verricht. Zoals de grot Hira en Hoer en het altaar van Ismaïl. Als ze het over de wetenschap en technologie hadden, dan gaf ik hen alle cijfers en wetenschappelijke namen; en als ze over de politiek spraken, dan gaf ik mijn visie, zeggende “ Moge Allah de ziel van al-Nasir Salah al-Din al-Ayyoebi hebben, die het zichzelf ontzegde om te glimlachen, en als één van zijn naaste vrienden hem bekritiseerde door te zeggen: De grote profeet (s.a.w.) werd vaak glimlachend gezien, antwoordde hij: “Hoe kun je van me vragen te glimlachen terwijl de Al-Aqsa moskee bezet is door de vijanden van Allah? Nee; in Allah’s naam, ik zal niet glimlachen tot ik al-Aqsa bevrijd of ik sterf.”

Een paar van de sjeikhs van al-Azhar's waren gewend naar deze bijeenkomsten te komen. Ze hielden van mijn recitaties van de Qoraan en de uitspraken van de profeet Mohammed (s.a.w.), en bovendien waren ze onder de indruk van mijn sterke argumentaties. Ze vroegen me aan welke universiteit ik was afgestudeerd. Ik zei altijd vol trots dat ik afgestudeerd was aan de al-Zaitoena universiteit, die gesticht was voor al-Azhar, en daaraan voegde ik toe dat de Fatimiyyin (aanhangers van een stroming binnen de islam), die al-Azhar gesticht hadden, vanuit al-Mahdiah, een stad in Tunis begonnen waren.

Ik ontmoette veel geleerde mensen in al-Azhar, en sommigen gaven me een paar boeken cadeau.

Op een dag, toen ik op het kantoor van een officiële gezagsdrager van al-Azhar zaken was, kwam er een lid van de Egyptische Revolutionaire Commando Raad om een massabijeenkomst bij te wonen in een van de grootste spoorwegbedrijven in Cairo. De massabijeenkomst werd gehouden uit protest tegen de sabotageactiviteiten in de nasleep van de juni-oorlog.

Het lid van de Commando Raad stond erop dat ik met hem mee zou gaan naar de bijeenkomst, daarom accepteerde ik de uitnodiging. Ik zat op een VIP podium tussen priester Shanoedah van de koptische orthodoxe kerk en de Al-Azhar sjeikh. Mij werd ook gevraagd

om de aanwezigen toe te spreken, wat ik zonder moeite deed vanwege mijn ervaring met het geven van lezingen in moskeeën en culturele comités in Tunesië.

Het voornaamste wat ik in dit hoofdstuk wil zeggen, is dat ik mezelf belangrijk begon te voelen en mezelf begon te overschatten. Ik dacht dat ik werkelijk geleerd was geworden. En waarom zou ik mezelf niet geleerd vinden als er een aantal geleerden van al-Azhar voor me instonden, waarvan sommigen zelfs zeiden dat mijn plaats daar was, oftewel op al-Azhar? Wat me echt met trots vervulde was, dat ik een paar relikwieën van de grote Profeet Mohammed (s.a.w.) mocht zien. Een functionaris van Sidi al-Hoessein Moskee in Cairo nam me mee naar een kamer, die alleen door hem geopend kon worden. Nadat we binnen waren sloot hij de deur achter ons, vervolgens opende hij een kist en pakte, volgens zijn zeggen, het hemd van de grote Profeet (s.a.w.) en liet het aan me zien. Ik kuste het hemd. Daarna liet hij me andere relikwieën zien die aan de Profeet (s.a.w.) toebehoorden. Toen ik de kamer uitkwam huilde ik en was geroerd door het persoonlijke gebaar, temeer daar de functionaris geen geld van me vroeg, hij weigerde het zelfs toen ik het hem aanbood. Tenslotte en alleen op mijn aandringen, nam hij een klein bedrag en feliciteerde hij me, omdat ik één van degenen was die geëerd was door de gratie van de grote Profeet (s.a.w.) Waarschijnlijk liet dat bezoek een diepe indruk op me na. Ik dacht een paar nachten na over wat de Wahabi's zeggen over de grote Profeet (s.a.w.); hoe hij stierf en heenging zoals alle andere dode mensen.

Dit idee stond me niet aan en ik raakte overtuigd van de onwaarheid ervan. Want als de martelaar, die gedood wordt terwijl hij vecht in Allah's naam, niet dood is maar levend (bij zijn God), wat dan te denken over de meester van de eersten en de laatsten. Mijn gevoelens werden duidelijker en sterker vanwege mijn eerdere ontmoetingen met de soefies, die hun sjeikhs en heiligen de volle macht toekennen om hun zaken aan over te laten. Ze geloven dat Allah alleen hen deze macht kon geven, omdat ze Hem gehoorzaamden en bereidwillig aanvaardden wat Hij hen gaf. Verklaarde Hij niet in de heilige uitspraak:

“Mijn dienaar, gehoorzaam Mij en je zult zijn zoals Ik, je beveelt iets te zijn en het zal er zijn.”

De strijd binnenin me begon zijn uitwerking te krijgen. Tegen die tijd liep mijn verblijf in Egypte tegen het einde, maar niet zonder dat ik de laatste dagen een paar moskeeën bezocht en in hen allemaal bad. Ik bezocht de moskee van Malik, Aboe-Hanifah, al-Shafii, Ahmed ibn-Hanbal, al-sayyidah Zaynab en Sidi al-Hoessein; ik bezocht ook de Zawiah van de al-Tijani soefi orde, en ik heb vele verhalen over deze bezoeken. Sommigen ervan zijn lang, maar ik geef er de voorkeur aan om het kort te houden.

Een ontmoeting aan boord van het schip.

Ik reisde naar Alexandrië op precies dezelfde dag dat er een Egyptisch schip vertrok naar Beiroet. Ik voelde me lichamelijk en verstandelijk uitgeput, dus toen ik eenmaal aan boord was ging ik naar bed en sliep twee of drie uur achter elkaar. Ik werd wakker toen ik een stem hoorde zeggen: "De broeder lijkt vermoeid." Ik antwoordde bevestigend en zei: "De reis van Cairo naar Alexandrië heeft me zo afgemat, want ik wilde op tijd zijn en daardoor heb ik niet genoeg slaap gehad vannacht." Ik realiseerde me dat de man geen Egyptenaar was vanwege zijn accent, en ik was zoals gewoonlijk nieuwsgierig naar hem en stond klaar om mezelf voor te stellen aan hem. Het bleek dat hij een Irakees professor van de universiteit van Bagdad en zijn naam was Moeniem. Hij was naar Cairo gekomen om zijn filosofiestelling aan de al-Azhar universiteit voor te leggen.

We begonnen ons gesprek door over Egypte te praten en over de Arabische en de moslimswereld en we spraken over de Arabische nederlaag en de joodse overwinning. De onderwerpen die we aansneden tijdens onze conversatie wisselden elkaar af en op een bepaald punt zei ik dat de reden achter de nederlaag, de verdeling van de Arabieren en de moslims in veel kleine landjes was, zodat ondanks de grote aantallen van hun bevolking, hun vijanden geen acht op hen slaan.

We spraken over Egypte en de Egyptenaren en we waren het eens over de redenen achter de nederlaag. Ik voegde daaraan toe dat ik tegen deze verdeling was, die versterkt werd door de koloniale machten, teneinde onze bezetting en vernedering te vergemakkelijken. Ik zei dat we zelf verschilden tussen Hanafi en Maliki en vertelde hem een treurige geschiedenis over een voorval dat mij was overkomen in de Aboe Hanifa moskee in Cairo. Toen ik daar was bad ik het namiddaggebed "al-Asr", gezamenlijk met de mannen, en nadat we klaar waren vroeg de man die naast me stond met enige boosheid: "Waarom hield jij je handen niet voor je gevouwen tijdens het gebed?" Ik antwoordde met respect en hoffelijkheid dat de Maliki's er de voorkeur aan geven om hun handen langs het lichaam te laten hangen, en tenslotte ben ik een Maliki. Zijn reactie was: "Ga naar een Maliki moskee en bid daar." Ik verliet de moskee in walging en bitterheid. Ik zou zelfs nog meer versteld staan.

De Irakese professor glimlachte toen en zei dat hij een sji'iet was. Ik werd een beetje van mijn stuk gebracht door zijn antwoord en zei zonder erbij na te denken: "Als ik geweten had dat je een sji'iet bent, dan zou ik niet eens met je gesproken hebben." Hij vroeg: "Waarom?" Ik antwoordde: "Omdat jullie geen moslims zijn. Jullie aanbidden Ali-ibn-Abi-Talib, en de gematigden onder jullie aanbidden Allah maar geloven niet in de boodschap van de profeet Mohammed (s.a.w.). Jullie vervloeken de aartsengel Jibriel omdat hij verraad pleegde aan wat hem werd toe vertrouwd. In plaats van de boodschap aan Ali te geven, gaf hij hem aan Mohammed."

Ik ging nog verder met dit soort anekdotes, terwijl mij reisgenoot aandachtig luisterde, soms glimlachte en soms zijn versteldheid toonde. Toen ik uitgesproken was, vroeg hij me opnieuw: "Ben jij een leraar, die studenten onderwijst?" Ik antwoordde: "Ja." Hij zei: "Als dat is wat de leraren denken, dan kunnen we het gewone volk, dat nauwelijks opleiding heeft gehad, niets kwalijk nemen." Ik zei: "Wat bedoel je daarmee?" Hij antwoordde: "Excuseer mij, maar waar haalt u al deze valse beschuldigingen vandaan?" Ik vertelde hem dat mijn informatie afkomstig was uit beroemde historische boeken, en de rest was algemeen bekend." Toen zei hij: "Als we de gewone mensen erbuiten laten, welke boeken heeft u dan gelezen?" Ik begon een paar boeken op te noemen zoals die van Ahmed Amin: "Fajr al-Islam", "Duha al-Islam" and "Zuhor al-Islam" en vele anderen. Hij vroeg: "Sinds wanneer is Ahmed Amin een autoriteit op het gebied van Sji'ieten?" Hij voegde daaraan toe: "Om eerlijk en objectief te zijn, dient men terug te gaan naar de originele bronnen van het onderwerp." Ik zei: "Waarom

zou men een onderwerp moeten onderzoeken dat algemeen bekend is bij iedereen?” Hij antwoordde: “Ahmed Amin zelf heeft Irak bezocht en ik was één van de leraren die hij ontmoette in Najaf, en toen we hem terechtwezen over wat hij geschreven had over de sji’ieten zei hij dat het hem speet, want hij wist niets over de sji’ieten, en dat dit de eerste keer was dat hij sji’ieten ontmoette. We zeiden tegen hem dat zijn excuus erger was dan zijn vergissing, want hoe had hij slechte dingen over ons kunnen schrijven terwijl hij niets van ons afwist?” Hij ging verder: “Broeder, als we de joden en de christenen zouden beoordelen aan de hand van de heilige Qoraan, dan zouden ze het oordeel niet accepteren, terwijl voor ons de Qoraan ons absolute bewijs is. Daarom moeten we hun vergissingen aantonen in hun boeken, want dat zou het bewijs sterker maken, zoals in het vers:

“Vanonder hen was er één die getuigde tegen hen.”

Zijn woorden raakten mijn hart en ziel net zoals het koude water het hart raakt van een dorstig man die verdwaald is in een woestijn. Ik veranderde van een bittere criticus in iemand die bereid werd om te luisteren en te denken, want ik voelde dat er een grote logica in schuilde en een sterk bewijs. Ik moest wel wat bescheidenheid tonen en naar hem luisteren. Ik zei tegen hem: “Dus jij bent één van degenen die in de boodschap van onze profeet Mohammed (s.a.w.) gelooft?” Hij antwoordde: “Alle sji’ieten geloven erin. Broeder, je doet er beter aan om de zaak zelf te onderzoeken, zodat je geen twijfels koestert over je broeders de sji’ieten, want misschien zijn bepaalde twijfels zonden.” Hij vervolgde: Als je echt de waarheid wilt weten en het met je eigen ogen wilt zien om jezelf ervan te overtuigen, dan nodig ik je uit om Irak te bezoeken, en daar zul je de sji’itische geleerden ontmoeten en de gewone mensen, en dan zal je de kwaadwillige leugens herkennen. Ik zei: “Ik heb altijd graag Irak willen bezoeken om haar beroemde Islamitische erfenis te zien, vooral de erfenis van de Abassieden, en met name van Haroen al-Rashid. Maar ten eerste zijn mijn financiële middelen beperkt, en ik heb net genoeg om de oemrah (kleine bedevaart) te kunnen verrichten. Ten tweede laat mijn paspoort me niet toe om Irak te bezoeken.” Hij antwoordde: “Als ik je uitnodig om naar Irak te komen, betekent dat, dat ik voor al jouw reiskosten zal zorgen tussen Beiroet en Bagdad, heen en terug, en als je in Irak bent zal je bij mij blijven. Dat je paspoort je niet naar Irak laat komen: laten we dit aan Allah overlaten, gezegend zij Hij, de Allerhoogste, en als Allah bepaald heeft dat je zult gaan, dan zal het gebeuren, zelfs zonder paspoort. Niettemin zullen we proberen een toeristenvisum voor je te regelen zodra we in Beiroet aankomen.”

Ik was heel blij met het aanbod, en ik beloofde mijn vriend om zijn vraag de volgende dag te beantwoorden, als Allah de Allerhoogste het wilde. Ik ging de hut uit naar het dek van het schip en ademde de frisse lucht in, en dacht diep na, terwijl mijn verstand gegrepen werd door de zee die tot de horizon reikte. Ik dankte God, Die het universum heeft geschapen, en Die mij naar deze plaats had gebracht. Ik vroeg Hem, gezegend zij Hij, de Allerhoogste, om me te beschermen tegen het kwade en het slechte en me te behoeden voor fouten en vergissingen. Mijn gedachten namen een vlucht toen ik me een reeks gebeurtenissen herinnerde die mij in het verleden overkomen waren... Ik herinnerde me het geluk van mijn jeugd tot aan deze dag en ik droomde van een betere toekomst... Ik had het gevoel alsof Allah en Zijn boodschapper me omringden met een speciale zorg. Ik keek naar Egypte waarvan de kusten van tijd tot tijd te zien waren aan de horizon, en ik dacht eraan, hoe ik het hemd van de boodschapper van Allah (s.a.w.) gekust had, dit waren mijn dierbaarste herinneringen aan Egypte.

Ik dacht weer aan de woorden van de sji’iet die mijn hart grote vreugde hadden gebracht, want daardoor kon een oude droom van me uitkomen, namelijk om Irak te bezoeken - het land dat me herinnerde aan het hof van al-Rashid en al-Mimoen, die het Dar al-Hikma hadden opgericht (huis van de wijsheid) dat bezocht werd door vele studenten uit het Westen, toen de islam op zijn hoogtepunt was. Daarbij was het ook het land van sjeikh Abdoel-Qadir al-Jilani, wiens naam alle landen had bereikt en wiens soefi orde in elk dorp binnengedreden was... iemand wiens hoge moraal die van alle anderen overtrof. Dat, dacht ik, was een andere

Goddelijke zorg van Allah om een droom in vervulling te laten gaan. Mijn gedachten dwaalden verder tot ik opgeschrikt werd door de luidspreker, die de passagiers opriep naar de kantine te komen voor hun avondeten. Ik ging erheen, maar ik zag dat de plek overvol was van mensen, die schreeuwden en duwden om binnen te komen.

Plotseling voelde ik dat ik aan mij shirt getrokken werd door de sji'iet, die zei: "Kom hier, broeder, doe geen moeite. We zullen later eten zonder deze menigte, ik was overal op zoek naar jou." Toen vroeg hij me: "Heb je gebeden?" Ik antwoordde: "Nee, ik heb nog niet gebeden". Daarop vroeg hij me om samen met hem te bidden en later terug te komen om te eten nadat het gedrang voorbij was.

Het idee sprak me aan, daarom ging ik met hem mee naar een afgelegen plek waar we onze wassing deden. Toen vroeg ik hem om mij in het gebed te leiden, om hem op de proef te stellen en te zien hoe hij bad, terwijl ik van plan was mijn gebeden later nog eens over te doen. Zodra hij de oproep deed voor het verplichte namiddaggebed en Qoraanverzen en diverse smeekbeden begon te reciteren, veranderde ik van gedachten. Ik kreeg het gevoel dat ik werd geleid door een van die vrome en Godvrezende metgezellen van de Profeet, over wie ik veel gelezen had. Nadat hij zijn gebeden voltooid had las hij lange smeekbeden die ik nog nooit gehoord had, niet in mijn land, noch in de landen die ik kende. Telkens als ik hem de Profeet Mohammed (s.a.w.) en zijn naast familie hoorde prijzen, en hen gaf wat zij verdienden, stelde dat me gerust.

Na het gebed zag ik tranen in zijn ogen en ik hoorde hem ook aan Allah vragen om mijn ogen te openen en me naar de rechte weg te leiden.

We gingen naar beneden naar de kantine die nu bijna leeg was, en hij ging niet zitten tot ik zat, en toen ze ons het eten brachten ruilde hij zijn bord met dat van mij, omdat hij meer vlees had gekregen dan ik.

Hij behandelde mij alsof ik zijn gast was en hij vertelde me steeds nieuwe dingen over voedsel, drinken en tafelmanieren, die ik nog nooit had gehoord. Ik vond zijn manieren aangenaam. Hij leidde het avondgebed en verlengde het met lange smeekbeden, tot ik begon te huilen. Toen vroeg ik Allah, gezegend zij Hij, om mijn achterdocht jegens de man te veranderen, omdat "sommige twijfels zonden kunnen zijn." Maar wie weet?

Ik droomde die nacht over Irak en de duizend en één nachten. Ik werd gewekt door mijn vriend die opriep tot het ochtendgebed. We baden samen en spraken daarna over Allah's zegeningen aan de moslims. We gingen weer verder slapen en toen ik weer wakker werd zag ik hem op zijn bed zitten met een gebedsketting in zijn hand, waarbij hij continu de naam van Allah noemde. Ik voelde me steeds meer op mijn gemak met hem en ik vroeg mijn Heer om vergeving.

We gebruikten onze lunch in de kantine en daar hoorden we, dat het schip de kust van Libanon naderde en we zouden, met Allah's hulp, binnen twee uur in de haven van Beiroet arriveren. Hij vroeg me of ik over het voorstel had nagedacht en wat ik had besloten. Ik zei dat, als Allah het wilde en ik een visum kon krijgen, ik niet inzag waarom niet en ik dankte hem voor de uitnodiging.

We kwamen in Beiroet aan, waar we een nacht doorbrachten, en toen gingen we naar Damascus. Zodra we in Damascus aankwamen gingen we naar de Irakese ambassade en kregen in een ongelooflijk tempo een visum. Toen we uit de ambassade kwamen feliciteerde hij me en we dankten Allah voor Zijn hulp.

Mijn eerste bezoek aan Irak.

We lieten Damascus achter ons op weg naar Bagdad in een van de al-Najaf internationale treinen.

Toen we aankwamen in Bagdad, waar het 40 graden heet was, gingen we naar de wijk Jamila (in het al-Oemmal stadsdeel), en kwamen thuis in het airconditioned huis van mijn vriend. We rustten wat uit en daarna gaf mijn vriend me een lang gewaad dat dishdasha heette. Er werd ook fruit en eten naar me toe gebracht. Toen kwamen zijn familieleden me respectvol en vriendelijke groeten en zijn vader omarmde me alsof we elkaar al kenden. En de moeder van mijn vriend stond in een lange zwarte jas in de deuropening en ze begroette en verwelkomde me ook. Mijn vriend verontschuldigde zich voor zijn moeder dat ze niet mijn hand kon schudden, omdat dit niet toegestaan is. Ik vond hun manieren prettig en ik zei bij mezelf: “Deze mensen die, wij ervan beschuldigen afvalligen te zijn, lijken de religie meer te praktiseren dan wij.”

Tijdens de dagen van onze gezamenlijke reis bemerkte ik in mijn vriend zijn edele manieren, zijn zelfrespect en zijn edelmoedigheid. Ik merkte ook zijn bescheidenheid en vroomheid op, zoals ik die nog nooit eerder bij iemand had gezien. Ik voelde me geen vreemdeling, maar alsof ik thuis was. Toen de duisternis inviel gingen we naar het dak van het huis, waar een paar bedden voor ons klaargemaakt waren. Ik kon niet gemakkelijk in slaap vallen omdat ik in een toestand van extase was: Was ik werkelijk in Bagdad naast Sidi Abdoel Qadir al-Jilani? Mijn vriend lachte toen hij me vroeg wat de mensen uit Tunesië denken over Abdoel-Qadir al-Jilani.

Ik begon hem te vertellen over de wonderen die aan hem toegeschreven worden, en alle plaatsen die opgericht en vernoemd zijn naar hem. Ik zei tegen hem dat hij “het middelpunt” is, en zoals Mohammed de boodschapper van Allah de meester is van alle profeten, zo is Abdoel-Qadir de meester van alle heiligen. Hij werd verheven boven alle heiligen en het was hij die had gezegd: “Iedereen gaat zeven keer rond het huis en het huis zal rond mijn tenten gaan.”

Ik probeerde hem ervan te overtuigen dat Sjeikh Abdoel-Qadir bij zijn volgelingen komt om ze te zien, ze te behandelen als ze ziek zijn en ze te troosten als ze verdrietig zijn. Ik vergat de invloed van de wahabi ideeën op mij, die beweren dat dit allemaal polytheïsme is. Toen ik het gebrek aan enthousiasme in mijn vriend bemerkte, probeerde ik mezelf ervan te overtuigen, dat alles wat ik gezegd had niet waar was. Ik vroeg hem ook naar zijn mening.

Mijn vriend lachte en zei: “Ga deze nacht maar lekker slapen en laat je vermoeide lichaam uitrusten en morgen, met Allah’s hulp, zullen we het graf van sjeikh Abdoel-Qadir gaan bezoeken.”

Ik was verrukt over dit nieuws en ik wenste dat het al morgen was. Ik was zo moe dat ik in een diepe slaap viel en niet wakker werd voordat de zon op me scheen. Ik had mijn gebed gemist. Mijn vriend vertelde me dat hij me een aantal keren geprobeerd had wakker te maken, zonder succes, en daarom had hij me laten rusten.

Abdoel Qadir al-Jilani en Moesa al-Kathim

Na het ontbijt gingen we naar Bab a-Sjeikh om de plaats te zien die ik altijd gehoopt had te zullen bezoeken. Ik rende naar de plaats als iemand die haast heeft om hem te ontmoeten en zichzelf op zijn schoot te gooien.

Ik mengde me tussen de vele bezoekers die zich rond de desbetreffende plaats verzamelden, zoals de pelgrims in het heilige huis van Allah. Sommige bezoekers gooiden snoepjes en ik raapte er snel twee op. Een at ik op voor de zegeningen en de ander bewaarde ik in mijn zak als souvenir. Ik bad daar, reciteerde een aantal smeekbeden en dronk er water alsof ik het water van de Zamzam dronk.

Ik vroeg mijn vriend op me te wachten, tot ik een paar ansichtkaarten geschreven had aan mijn vrienden in Tunesië om hen de foto van de begraafplaats van sjeikh Abdoel-Qadir te laten zien, met haar groene koepel. Ik wilde aan mijn vrienden en familie mijn hoge status bewijzen, die mij tot deze plaats had gebracht - die zij nooit hadden kunnen bereiken.

We lunchten in een bekend restaurant in het centrum van de hoofdstad, en toen werd ik door mijn vriend meegenomen naar een plek die al-Kathimijah heette. Ik kreeg die naam alleen te horen doordat hij het noemde aan de taxichauffeur, die ons daar naartoe bracht. Toen we in al-Kathimijah aankwamen, voegden we ons bij de mensenmenigte; kinderen, vrouwen en mannen die in dezelfde richting liepen. Iedereen droeg iets bij zich, wat me deed denken aan de bedevaart. Ik wist niet waar we naartoe gingen, tot ik een schittering zag van gouden koepels en minaretten. Ik begreep dat het een sji'itische moskee was, want ik wist al eerder dat zij hun moskeeën met goud en zilver versieren, iets dat de Islam verboden heeft. Ik voelde me niet op mijn gemak toen ik de moskee binnenging, maar ik moest de gevoelens van mijn vriend respecteren en had geen andere keuze dan hem te volgen.

Toen we de eerste deur binnengingen zag ik dat sommige oude mannen hem aanraakten en kusten, en daarom begon ik een bord te lezen waarop stond: "Ongesluierde vrouwen mogen niet naar binnen gaan" met een gezegde van de Imam Ali: "Er zal een dag komen dat je vrouwen zult zien die doorzichtige kleding dragen of zelfs naakt zijn..." etc.

Toen we het mausoleum naderden, begon mijn vriend de toestemming om te betreden te lezen, terwijl ik mezelf bezig hield met het kijken naar de poort. Ik stond versteld van al het goud en de inscripties van de Qoraanverzen die de poort bedekten. Mijn vriend ging het eerst naar binnen en ik volgde hem. Mijn hoofd zat vol met de legendes en fabels die ik had gelezen en die de sji'ieten veroordeelden. Binnen het mausoleum zag ik inscripties en decoraties zoals ik nog nooit gezien had, en ik werd erdoor verbaasd en ik had het gevoel dat ik in een vreemde en onbekende wereld was. Van tijd tot tijd keek ik met afschuw naar die mensen die rond het graf liepen, huilden en de baar en de hoeken kusten, terwijl anderen naast het graf baden. Op dat moment schoot mij een overlevering van de profeet Mohammed (s.a.w.) te binnen, waarin staat: "Allah vervloekte de joden en de christenen voor het maken van gebedshuizen van de graven van hun heiligen." Ik liep weg van mijn vriend om hem zijn gebeden te laten doen. Zodra mijn vriend binnen was gekomen, begon hij te huilen. Ikzelf kwam bij het bord dat speciaal voor de bezoekers geschreven was, en ik las het, maar ik begreep het merendeel er niet van omdat het vreemde namen bevatte die ik niet kende. Ik ging naar een hoek en las de openingssoera van de Qoraan (al-Fatiha) en vroeg Allah om genade voor de persoon in het graf, zeggende: "O Allah, als de dode een moslim is, wees genadig voor hem want U kent hem beter dan ik." Mijn vriend kwam bij me en fluisterde in mijn oor: "Als je iets wenst, vraag Allah er dan naar in deze plaats, want wij noemen dit de poort van de verzoeken." Ik besteedde niet veel aandacht aan wat hij zei. God vergeve me, in plaats daarvan keek ik naar de oude mannen met zwarte of witte tulbanden op hun hoofden en hun

geparfumeerde baarden, die hun waardigheid nog deed versterken naast hun ontzagwekkende voorkomen.

Ik merkte dat als één van hen het graf binnenging hij begon te huilen, en ik vroeg mezelf af: “Is het mogelijk dat al deze tranen vals zijn? Is het mogelijk dat deze mensen het verkeerd kunnen hebben?”

Ik kwam verwonderd en versteld over wat ik had gezien naar buiten, terwijl mijn vriend achterstevoren liep, als teken van respect, zodat hij zijn rug niet naar het graf toedraaide.

Ik vroeg hem: “Wiens graf is dat?” Hij zei: “Imam Moesa al-Kathim.” Ik vroeg: “Wie is Moesa al-Kathim?” Hij zei: “Loof Allah! Jullie, onze soennietische broeders verwaarloosden de kern en bewaarden de schil.” Ik antwoordde boos: “Wat bedoel je ermee dat we de kern verwaarloosden en de schil bewaarden?” Hij kalmeerde me en zei: “Mijn broeder, sinds je naar Irak bent gekomen hield je niet op met praten over Abdoel Qadir al-Jilani, maar wie is Abdoel Qadir al-Jilani en waarom zou hij al je aandacht moeten opeisen?” Ik antwoordde meteen trots: “Hij is één van de nakomelingen van de Profeet. En als er een profeet na Mohammed zou zijn geweest, dan zou het Abdoel-Qadir al-Jilani zijn geweest, moge Allah tevreden met hem zijn.” Hij zei: “Broeder a-Samawi, ken je de islamitische geschiedenis?” Ik antwoordde zonder aarzelen: “Ja.” In werkelijkheid was hetgeen ik wist van de islamitische geschiedenis maar heel weinig, want onze leraren weerhielden ons ervan te leren. Ze beweerden dat het een zwarte vlek in onze geschiedenis was, en niet de moeite waard om erover te lezen. Ik herinner me bijvoorbeeld, toen onze leraar Arabische retoriek ons de Sjaqsjaqiyyah voordracht onderwees uit het boek “Nahj al-Balaghah” van imam Ali, ik zeer verbaasd was, net als vele andere studenten toen we eruit lazen. Maar ik durfde de volgende vraag te stellen: “Zijn dit werkelijk de woorden van Imam Ali?” Hij antwoordde: “Beslist, wie zou anders zo welbespraakt zijn? Als dit niet zijn woorden waren, waarom zouden dan moslimgeleerden zoals Sjeikh Mohammed Abduh, de moefiti van Egypte, zichzelf bezighouden met de interpretatie ervan?” Toen zei ik: “Imam Ali beschuldigt Aboe Bakr en Omar ibn-al-Khattab ervan dat ze hem beroofd hebben van zijn recht om als khalief op te volgen.”

De leraar was woedend en hij las me vreselijk de les en dreigde me de klas uit te zetten. Hij voegde eraan toe: “We leren hier Arabische retoriek en geen geschiedenis. We houden ons niet bezig met de donkere episoden van de geschiedenis en de bloedige oorlogen tussen de moslims, en net zoals Allah onze zwaarden verschoond heeft van hun bloed, laten we onze tongen ook schoon te houden door hen niet te veroordelen.” Ik was niet tevreden met de redenering, en bleef verontwaardigd jegens deze leraar die ons Arabische retoriek onderwees zonder betekenis. Ik probeerde vaak de islamitische geschiedenis te bestuderen, maar ik had noch voldoende naslagwerken, noch de mogelijkheid om boeken te kopen. Ik ontmoette ook niemand van onze geleerde mensen die geïnteresseerd was in dit onderwerp. Het leek net alsof ze allemaal overeengekomen waren om de zaak te vergeten en zich er niet in te verdiepen. Zodoende was er dan ook niemand die een compleet geschiedenisboek had.

Toen mijn vriend me vroeg naar mijn kennis over de geschiedenis, wilde ik hem alleen tegenspreken, daarom antwoordde ik bevestigend, maar het was alsof ik zei: “Het is een donkere geschiedenis, vol van burgeroorlogen, intriges en tegenstrijdigheden.” Hij zei: “Weet je wanneer Abdoel-Qadir al-Jilani werd geboren?” Ik zei: “Ongeveer tussen de zesde en de zevende eeuw.” Hij zei: “Hoeveel eeuwen zijn er dan voorbij gegaan tussen hem en de Boodschapper van Allah?” Ik zei: “Zes eeuwen.” Hij zei: “Als er twee generaties in een eeuw gaan, dan waren er ten minste twaalf generaties tussen Abdoel-Qadir al-Jilani en de Boodschapper van Allah Mohammed (s.a.w.)” Ik was het daarmee eens.

Toen zei hij: “Dit is Moesa ibn Jafer ibn Mohammed ibn Ali ibn al-Hoessein ibn Fatima al-Zahra bint Mohammed (s.a.w.). Tussen hem en zijn over-over-overgrootvader, de Boodschapper van Allah, zaten alleen vier generaties. In feite werd hij geboren tijdens de

tweede hizra eeuw (jaartelling die begint vanaf de emigratie (hizra) van de Profeet Mohammed, in het jaar 622 na Chr.). Dus wie is nu dichter bij de Boodschapper van Allah, Moesa of Abdoel-Qadir?”. Zonder erover na te denken zei ik: “Hij natuurlijk. Maar waarom weten we niets van hem en horen we de mensen niets over hem vertellen?” Hij zei: “Dat is nu net het gevoelige punt, daarom zei ik net, en sta me toe het te herhalen, dat jullie de kern verwaarloosd hebben en de schil bewaard. Dus neem mij niet kwalijk en ik vraag je excuus.” We praatten en praatten en soms stopten we, tot we een studieplaats bereikten, waar leraren en studenten over verschillende ideeën en theorieën discussieerden. Toen we daar waren zag ik dat mijn vriend uitkeek naar iemand, alsof hij een belangrijke afspraak had.

Een man kwam op ons af en groette ons en begon met mijn vriend te praten. Van het gesprek begreep ik dat het collega's waren van de universiteit en dat er spoedig nog een andere collega zou komen. Mijn vriend zei tegen me: “Ik heb je naar deze plaats gebracht om je te introduceren aan een historicus die professor is in geschiedenis aan de Universiteit van Bagdad. Zijn proefschrift ging over Abdoel-Qadir al-Jilani. Met Allah's hulp kun je iets van hem leren, want ik ben geen specialist in geschiedenis. We dronken frisdrank tot de historicus arriveerde en ik werd aan hem voorgesteld. Toen vroeg mijn vriend hem om een korte historische les te geven over Abdoel-Qadir al-Jilani. Nadat we meer frisdrank dronken, stelde de historicus mij vragen over mijzelf, mijn land en mijn werk en vroeg me te vertellen over de reputatie van Abdoel-Qadir al-Jilani in Tunesië.

Ik gaf hem overvloedig informatie over dit onderwerp. Ik vertelde dat sommige mensen denken dat Abdoel-Qadir de Boodschapper van Allah op zijn nek droeg tijdens de nacht van de Miraadj (de nacht van de reis naar de zeven hemelen van de profeet Mohammed (s.a.w.), toen Jibriel te laat was uit angst om te branden. De Boodschapper van Allah zei tegen hem: “Ik ben verheven boven jou en jij zult verheven zijn boven alle heiligen zijn tot aan de Dag des Oordeels.”

De historicus lachte toen hij hoorde wat ik vertelde, maar ik wist niet of hij lachte om de verhalen of om de Tunesische leraar die tegenover hem stond! Na een korte discussie over de heiligen en de vrome mensen, vertelde hij me dat hij zeven jaar onderzoek had verricht. In deze tijd was hij naar Lahore in Pakistan gereisd, naar Turkije, Egypte, Engeland en alle plaatsen waar manuscripten zijn, die aan Abdoel Qadir al-Jilani worden toegeschreven. Hij had ze nauwkeurig onderzocht en ze gefotografeerd, maar hij had geen enkel bewijs kunnen vinden dat Abdoel-Qadir al-Jilani afstamde van de Boodschapper. Alles wat hij had kunnen vinden was een vers dat aan één van zijn nazaten toegeschreven werd, waarin hij zei: “...en mijn voorvader was de Boodschapper van Allah.” Het was misschien de interpretatie van een geleerde van de uitspraak van de Profeet: “Ik ben de grootvader (voorvader) van elk godvrezend mens.” Hij zei ook dat recent historisch onderzoek uitwees dat Abdoel-Qadir al-Jilani geen Arabier was, maar van Perzische afkomst, en uit een klein dorp in Iran kwam, Jilan geheten. Hij was naar Bagdad verhuisd waar hij gestudeerd had en een leraar werd in een tijd toen er een moreel verval was. Hij was een godvrezende man en de mensen hielden van hem. Daarom werd toen hij stierf de Qadiriyyah soefi-orde opgericht ter zijner nagedachtenis, zoals dat gebeurde bij alle soefi-leraren. Hij voegde eraan toe: “Eerlijk waar, de Arabieren verkeren in een beklagenswaardige staat als het hierom gaat.”

Er woedde een wahabi storm in mijn verstand en ik zei: “Daarom, doctor, bent u een wahabi in uw ideologie, want zij geloven in hetgeen u zegt, dat er geen heiligen zijn.” Hij zei: “Nee, ik ben geen volgeling van de wahabi-ideologie. Het is spijtig dat sommige moslims geneigd zijn om te overdrijven en extreme standpunten in te nemen. Ze geloven ofwel in alle legendes en fabels die niet op logica of aanvaarde wetten gebaseerd zijn, of ze ontkennen alles, zelfs de wonderen van onze profeet Mohammed (s.a.w.) en zijn uitspraken, omdat ze niet passen bij hun manier van denken.

De soefies bijvoorbeeld geloven in de mogelijkheid dat sjeikh Abdoel-Qadir al-Jilani tegelijkertijd aanwezig kan zijn in, laten we zeggen, Bagdad en Tunesië, hij kan een zieke man genezen in Tunesië en tegelijkertijd iemand van de verdrinkingsdood redden in de Tigris rivier in Bagdad. Dit is een overdrijving. In reactie op het denken van de soefies, ontkennen de wahabies alles. Zij zeggen zelfs dat het smeken tot de Profeet polytheïsme is, en dit is ontkenning. Nee, mijn broeder! We zijn zoals Allah zegt in Zijn verheven Boek:

“En zo hebben wij u tot een natie van het midden gemaakt, opdat jullie getuigen over de mensen mogen zijn en Allah over u zal getuigen.” (Heilige Qoraan 2:143).

Wat hij zei beviel me erg, en ik dankte hem ervoor. Ik toonde ook enige overtuiging in zijn redenering. Hij opende zijn aktetas en haalde zijn boek over Abdoel-Qadir al-Jilani eruit en gaf het me cadeau. Hij nodigde me toen uit om naar zijn huis te komen maar ik verontschuldigde me. Daarna praatten we over Tunesië en Noord Afrika tot mijn vriend terug kwam. We keerden pas terug naar huis, nadat we de hele dag hadden doorgebracht met bezoeken aan vrienden, al discussierend.

Ik was moe en uitgeput, daarom ging ik naar bed. Ik stond vroeg in de ochtend op en begon het boek te lezen, dat over het leven van Abdoel Qadir ging. Tegen de tijd dat mijn vriend wakker werd had ik het halve boek uit. Hij vroeg me meerdere keren om te komen ontbijten, maar ik wilde dat niet voor ik het boek uit zou hebben. Ik raakte gehecht aan het boek dat me aan het twijfelen bracht, dat voortduurde tot aan mijn vertrek uit Irak.

Scepsis en Vragen.

Ik bleef drie dagen in het huis van mijn vriend. Ik rustte er uit en dacht zorgvuldig na over wat ik had gehoord de mensen die we hadden ontmoet en die, zoals het op mij overkwam, wel op de maan leken te wonen. Waarom hadden mijn mensen altijd slechte dingen over hen verteld, en waarom zou ik hen moeten haten en verachten zonder hen te kennen? Misschien kwam dit allemaal door de geruchten die we over hen hoorden, dat ze Ali aanbidden, en dat ze hun imams als hun goden beschouwen en dat ze in reïncarnatie geloven, en dat ze eerder stenen aanbidden dan Allah, en dat ze naar het graf van de Profeet komen – zoals mijn vader mij vertelde toen hij van de hadj terugkeerde – om er vuil op te gooien, en door de Saoedies gepakt waren en ter dood veroordeeld, etc., etc.. Als je dit alles hoort is het niet verwonderlijk dat andere moslims de sji'ieten haten en minachten en zelfs bestrijden.

Maar hoe kon ik deze geruchten blijven geloven na alles wat ik gezien had met mijn eigen ogen en gehoord met mijn eigen oren? Ik bleef meer dan een week tussen deze mensen en ik zag of hoorde niets van hen wat niet te verenigen was met de logica. Eigenlijk vond ik hun manier van aanbidden aangenaam, ik waardeerde hun gebeden, hun omgangsvormen, en het respect dat ze toonden voor hun geleerde mensen, en ik wou dat ik één van hen was. Ik bleef mezelf maar afvragen: “Is het waar dat ze de Boodschapper van Allah haten?” Elke keer als ik zijn naam noemde, en vaak deed ik dat alleen om hen te testen, riepen ze uit volle borst: “Moge Allah Mohammed en zijn naaste familie zegenen.” In het begin dacht ik dat ze hypocrieten waren, maar later veranderde ik van gedachten - vooral nadat ik een paar van hun boeken had gelezen, waarin ik een aanzienlijke hoeveelheid respect en verering van de Boodschapper tegenkwam, zoals ik dat nog nooit gevonden had in onze boeken.

Bijvoorbeeld: zij geloven in de absolute foutloosheid van de profeet Mohammed (s.a.w.), voor en na zijn missie. Terwijl wij, de soennieten, enkel geloven in zijn onfeilbaarheid in het overbrengen van de Qoraan, en dat hij los daarvan gewoon een mens was, die fouten maakt. We hebben veel voorbeelden die laten zien dat de Profeet fout was en gecorrigeerd werd door zijn metgezellen. De sji'ieten weigeren ter alle tijde te accepteren dat de Profeet het fout kon hebben terwijl anderen gelijk zouden kunnen hebben. Dus hoe kon ik na dit, nog geloven dat zij de Boodschapper van Allah haten? Hoe kon ik dat doen? Op een dag was ik in gesprek met mijn vriend en ik vroeg hem om mij eerlijk antwoord te geven. De volgende dialoog vond plaats:

- “Jullie plaatsen Ali, moge Allah tevreden met hem zijn en moge Hij hem eren, op hetzelfde niveau als de profeten, want als ik zijn naam hoor noemen zeggen jullie: “Vrede zij met hem.””

- “Dat is waar, wanneer we de naam van de Leider van de Gelovigen noemen (Imam Ali of één van de imams van zijn nageslacht van Fatima a-Zahra) dan zeggen we: “Vrede zij met hem.” Maar dit betekent niet dat zij profeten zijn. Maar omdat zij nakomelingen zijn van de Profeet, en omdat Allah ons geboden heeft om voor hen te bidden, daarom is het ons toegestaan om ook “Moge Allah hen zegenen en vrede schenken” te zeggen.”

- “Nee broeder, we zeggen geen “Moge Allah hem zegenen en vrede schenken”, behalve in het geval van de Profeet Mohammed (s.a.w.) en de profeten die voor hem waren. Maar dit gaat niet op voor Ali of zijn nakomelingen, moge Allah tevreden met hen allen zijn”.

- “Ik zou je willen vragen nog meer te lezen, zodat je de waarheid kent.”

- “En welke boeken, broeder, zou ik dan moeten lezen? Jij zei toch tegen mij dat de boeken van Ahmed Amin geen gezaghebbende boeken zijn over de sja? Tegelijkertijd zijn de boeken van de sji'ieten niet gezaghebbend voor ons, en funderen wij niets daarop.

Jij zei toch dat de christelijke boeken waar de Christenen naar verwijzen, beweren dat Iessa (Jezus) gezegd zou hebben: “Ik ben de zoon van Allah”. Terwijl de edele Qoraan hem citeert:

“Ik heb niets tegen hen gezegd, behalve wat Gij mij bevolen heeft en Allah te aanbidden Die mijn God en uw God is.” (Heilige Qoraan 5:117)”

- “Goed gesproken! Dat zei ik inderdaad. Wat ik aan je wil vragen is dat je je gezond verstand gebruikt en dat je je redenering baseert op de Edele Qoraan en de correcte soenna (de overlevering van de profeet Mohammed (s.a.w.)) zolang als we onder moslims zijn. En als we praten met een Jood of een Christen dan moeten we onze redenering baseren op iets anders.”

- “In welk boek zou ik de waarheid dan vinden? Elke schrijver, elke groep, en elke geloofsovertuiging beweert de enige juiste te zijn.”

- “Ik zal je onweerlegbaar bewijs geven, waarover alle moslims het eens zijn, ongeacht hun motto of groep, maar je weet het niet.”

- “Zeg : God, geef mij meer kennis.”

- “Heb je het commentaar gelezen over het volgende Qoraanvers:

“Voorzeker, Allah en Zijn engelen zegenen de Profeet. O gij gelovigen, vraag om zegenen voor hem en groet hem altijd.” (Heilige Qoraan (33:56)

Alle commentatoren, sji’ietisch en soennietisch, zijn het erover eens dat de metgezellen van de Profeet, over wie het bovenstaande vers was geopenbaard, haast maakten om naar de Profeet te gaan. Ze zeiden: “O Boodschapper van Allah, we weten hoe we je moeten groeten, maar we weten niet hoe we voor je moeten bidden.”

Hij zei: “Zeg: “Moge Allah Mohammed zegenen en de naaste familie van Mohammed, zoals U Ibrahiem zegent en de naaste familie van Ibrahiem in de wereld, U bent de Prijzenswaardige en de Verhevene”. Bid niet voor mij met het verkorte (al-Batra) gebed.”

Ze vroegen: “Wat is het verkorte gebed, o, Boodschapper van Allah?” Hij zei: “Waarom zeggen jullie: “Moge Allah Mohammed zegenen”, en stoppen jullie dan? Want Allah is perfect en accepteert alleen perfectie.”

Daarna volgden de metgezellen de instructie van de Profeet (s.a.w.) op en verrichtten het complete gebed. Zelfs Imam al-Shafii zei ter hunner ere: “O naaste familie van Allah’s Boodschapper, liefde voor jullie is een bevel van Allah, geopenbaard in de Qoraan. Jullie zijn hooglijk geëerd, en het gebed van degene die jullie niet zegent, is ongeldig.””

Ik luisterde heel aandachtig naar wat hij had gezegd. Zijn woorden drongen mijn hart binnen en vonden een positieve weerklank. Werkelijk, ik had in sommige boeken gelezen wat hij zei, maar ik kon me de titels ervan niet meer herinneren. Ik bekende hem dat we, wanneer we de zegeningen voor de Profeet vragen, we ook zijn naaste familie en de metgezellen erbij noemen, maar we noemen Ali er niet apart bij zoals de sji’ieten doen.

Hij vroeg: “Wat is je mening over al-Boekhari?”

Ik zei: “Hij is een grote soennietische imam en zijn boek is het meest betrouwbare boek na het Boek van Allah (de Qoraan). “

Toen stond hij op en trok al-Boekhari tevoorschijn uit zijn boekenkast. Hij zocht een bepaalde passage op en gaf mij die te lezen:

“Wij werden op de hoogte gebracht door die en die, dat Ali (moge Allah hem vrede schenken)....”

Ik kon mijn eigen ogen niet geloven! Ik was zo verbaasd dat er achter Ali’s naam tussen haakjes stond “moge Allah hem vrede schenken”, wat we normaal alleen in het geval van profeten zeiden, dat ik zelfs dacht dat dit de Sahih al-Boekhari niet kon zijn. Ik keek nog eens op de bladzijde en op de kaft. Toen mijn vriend mijn achterdochtige blikken zag, nam hij het boek van me af en opende een andere bladzijde, waarop stond: Ali ibn al-Hoessein, moge Allah hem vrede schenken, ...”

Daarna kon ik alleen maar tegen hem zeggen: “Geprezen zij Allah.”

Hij was tevreden met mijn antwoord, daarom verliet hij de kamer en liet mij in gedachten achter. Ik las de pagina's telkens opnieuw, en keek ook naar de editie van het boek. Het boek bleek gepubliceerd en gedistribueerd te zijn door al-Halabi & Zonen Co in Egypte.

O mijn God, waarom was ik zo arrogant en koppig, want hij gaf mij onweerlegbaar bewijs, gebaseerd op een van onze meest betrouwbare boeken, en Boekhari was helemaal geen sji'iet, maar een soennietische imam en geleerde. Moest ik tegenover hem toegeven dat Ali de titel "Moge Allah hem vrede schenken" waard was? Maar ik was hier bang voor, want dat zou wel eens andere dingen met zich mee kunnen brengen, die ik ook niet graag wilde toegeven. Ik was tweemaal verslagen door mijn vriend. De eerste keer toen ik accepteerde dat Abdoel Qadir al-Jilani niet heilig was, de tweede keer toen ik accepteerde dat Moesa al-Kazim belangrijker was dan Abdoel Qadir. Ik gaf nu bovendien toe dat Ali de titel "moge Allah hem vrede schenken" waard was, maar ik wilde geen nieuwe nederlaag lijden. Want het was nog maar een paar dagen geleden dat ik trots op mezelf was, omdat ik in Egypte als een geleerd man werd beschouwd, en de geleerden van al-Azhar me prezen...

En nu vond ik mezelf overwonnen en verslagen, en door wie? Door degenen, van wie ik altijd gedacht had, en nog steeds dacht, dat ze fout zaten – ik had nota bene het woord sji'iet altijd als een scheldwoord gebruikt!

Het was arrogantie en zelfzucht... Het was eigenwijsheid en onverdraagzaamheid...

Alstublieft Heer, schenk mij ruimenkendheid en help me de waarheid te accepteren, zelfs als deze bitter is; God open mijn ogen en schenk me inzicht en leid mij op Uw pad en maak mij één van degenen die luisteren naar het gezegde en het beste eruit volgen.

God, maak ons duidelijk wat juist is en geef ons de kracht om het te volgen, en maak ons duidelijk wat verkeerd is, en geef ons de kracht om erbij vandaan te blijven.

Ik ging terug naar huis met mijn vriend, terwijl ik al deze smeekbeden bleef herhalen, daarom zei hij glimlachend: "Moge Allah ons en jullie en alle moslims op het rechte pad leiden, en Hij zei in Zijn Boek:

"En degenen die hard naar Ons streven, Wij zullen hen zeker naar Onze wegen leiden, en Allah is zeker met de weldoeners." (Heilige Qoraan, 29:69)

Het woord streven (dijhad) in het Qoraanvers omvat de betekenis van wetenschappelijk onderzoek om de waarheid te vinden, en Allah zal iedereen naar de waarheid leiden, als hij die zoekt.

Het bezoek aan al Najaf

Op een avond zei mijn vriend tegen mij dat we de volgende dag, als Allah het wilde, naar al-Najaf zouden gaan. Ik vroeg hem: "Wat is al-Najaf?" Hij zei: "Het is een studieplaats en ook het graf van Ali ibn-Abi-Talib is in die stad."

Ik was verbaasd dat er een graf bekend was van Imam Ali, omdat al onze sjeikhs zeggen dat er geen graf bekend is van onze meester Ali. We namen de bus naar al-Koefa en daar stopten we om de al-Koefa moskee te bezoeken, die één van de meest gevierde islamitische monumenten is. Mijn vriend toonde me alle historische plaatsen en nam me mee naar de moskee van Moslim ibn Aqeel en Hani ibn Oerwa, en vertelde me in het kort hoe ze als

martelaar stierven. Hij nam me mee naar Al-Mihrab waar imam Ali als martelaar stierf. Toen bezochten we het huis waar Imam Ali met zijn twee zoons woonde, onze meesters al-Hassan en al-Hoessein. In het huis was een put waarvan ze dronken en hun rituele wassing deden. Ik beleefde enkele spirituele momenten tijdens waarbij ik de wereld vergat, en ik stelde mij het ascetisme en de bescheidenheid van de Imam voor, ondanks het feit dat hij de Leider van de gelovigen en de vierde van de rechtgeleide khaliefen was.

Ik mag de gastvrijheid en de bescheidenheid van de mensen van Koefa niet vergeten te noemen, want telkens als we een groep mensen voorbij gingen, dan stonden ze op en begroetten ons, alsof mijn vriend de meesten van hen kende. Een van degenen die we ontmoetten was de directeur van het Koefa Instituut, die ons uitnodigde in zijn huis. Daar ontmoetten we zijn kinderen, en we brachten een gelukkige nacht door. Ik had het gevoel dat ik onder mijn familie en mijn stam was, en als ze het over de soennieten hadden, dan zeiden ze steeds: "Onze broeders van de Soenna". Zodoende hield ik van hun gesprekken en stelde ik hen een paar vragen om hun oprechtheid te testen.

We reisden verder naar al-Najaf, ongeveer tien kilometers van al-Koefa vandaan. Toen we er kwamen moest ik weer aan de al-Kathimijah moskee in Bagdad denken, want gouden minaretten omringden een koepel die gemaakt was van puur goud. We traden binnen in het mausoleum van Imam Ali, nadat we een speciale tekst gelezen hadden over de toestemming om de plaats te betreden, wat gebruikelijk is onder sji'ietische bezoekers. Binnen het mausoleum zag ik nog meer verbazingwekkende dingen dan in de moskee van Moesa al-Kathim, en zoals gewoonlijk reciteerde ik soerah al-Fatiha. Ik vroeg me af of het graf echt het lichaam van Imam Ali bevatte.

De eenvoud van het huis in al-Koefa had grote indruk op me gemaakt, zozeer zelfs, dat ik dacht: "God verhoede, Imam Ali zou helemaal niet blij zijn met al deze gouden en zilveren versiering, terwijl er over de hele wereld veel arme moslims sterven van de honger." Vooral als ik de vele arme mensen op straat zag liggen, bedelend om aalmoezen, dan dacht ik bij mezelf: "O sji'ieten, jullie zitten verkeerd, deze fout zullen jullie tenminste moeten toegeven. Want Imam Ali was door de Boodschapper van Allah gestuurd om de graven met de grond gelijk te maken, dus hoe zit het dan met al die gouden en zilveren graven? Als het al geen polytheïsme is dan is het een fout, die de islam niet toestaat.

Mijn vriend vroeg me, terwijl hij me stukje droog klei gaf, of ik wilde bidden. Ik antwoordde scherp: "Wij bidden niet bij de graven." Hij zei toen: "Wacht op mij, dan ga ik mijn gebeden doen."

Terwijl ik wachtte las ik het bord dat aan het graf hing. Ik keek ook door de gegraveerde gouden en zilveren stangen naar binnen en zag vele munten en briefjes van verschillende herkomst, die door de bezoekers gegeven werden als bijdragen aan de liefdadige werken die aan het mausoleum toegeschreven worden. Vanwege de grote hoeveelheid geld dacht ik dat het er wel al maanden zou liggen, maar mijn vriend vertelde mij dat degenen die de plaats onderhielden het geld elke avond na het nachtgebed verzamelden.

Ik ging na mijn vriend naar buiten, versted door wat ik zojuist gezien had ... Ik wou dat ze mij wat van dat geld gaven of het tenminste zouden verdelen onder de vele arme mensen. Ik keek de plaats rond, die werd omringd door een grote muur, en zag vele groepen hier en daar bidden, anderen luisterden naar sprekers die op plafonds stonden, en sommigen klonken alsof ze aan het huilen waren. Ik zag een groep mensen huilen en op hun borst slaan, en ik wilde mijn vriend vragen waarom deze mensen zich op deze manier gedroegen. Maar toen kwam er een begrafenisstoet voorbij en ik zag dat sommige mannen uit het midden van het grote plein een marmeren plaat verwijderden, om daar het lichaam te begraven. Daarom dacht ik dat deze mensen huilden vanwege hun verlies.

Een ontmoeting met de oelama (de geleerde mensen)

Mijn vriend nam me mee naar een moskee naast het mausoleum, waar de vloeren met tapijten bedekt waren, en rond de mihrab waren een aantal Qoraanverzen in prachtige kalligrafie gegraveerd. Ik zag een paar jongeren met tulbanden die naast de Mihrab (gebedsnis) aan het studeren waren, en ieder van hen had een boek in zijn hand.

Ik was onder de indruk, want ik had nog nooit sjeikhs gezien van tussen de dertien en de zestien jaar, en ze zagen er zo leuk uit vanwege hun kostuums. Mijn vriend vroeg hen naar de meester (al-sayyid), en ze vertelden hem dat hij het gebed aan het leiden was. Ik wist niet wie hij bedoelde met al-sayyid, en dacht dat hij een van de oelama bedoelde, maar later realiseerde ik me dat het om "Al-sayyid al Khoe'i" ging, een van de leiders van de sji'ietische gemeenschap.

Het is hier het vermelden waard dat de titel "Al-sayyid" bij de sji'ieten gegeven wordt aan degenen die afstammen van de familie van de Profeet (s.a.w.) en de sayyid, of hij nu een "alim" (geleerde) is of een student; draagt een zwarte tulband. De andere oelama die niet van de familie van de profeet afstammen, dragen witte tulbanden en krijgen de titel "sjeikh". Er zijn andere notabelen (al-ashraf) die geen oelama zijn maar wel van de profeet afstammen en groene tulbanden dragen.

Mijn vriend vroeg hen of ik bij hen mocht zitten, terwijl hij op zoek ging naar Al-sayyid. Ze verwelkomden me en zaten in een halve cirkel om me heen en ik keek naar hun gezichten die vol onschuld en zuiverheid waren. Toen herinnerde ik me de uitspraak van de Profeet (s.a.w.): "De mens is geboren om te leven volgens zijn natuur, het zijn zijn ouders die hem tot een jood of een christen of een magiër maken." Ik zei bij mezelf: "...Of hem tot een sji'iet maken." Ze vroegen me uit welk land ik kwam en ik antwoordde: "Uit Tunesië." Ze vroegen: "Hebben jullie religieuze scholen?" Ik antwoordde: "We hebben universiteiten en scholen." Ik werd gebombardeerd met vragen van alle kanten, en de vragen waren scherp en geconcentreerd. Wat kon ik zeggen tegen deze onschuldige jongens die dachten dat de islamitische wereld vol was van religieuze scholen waar ze jurisprudentie onderwijzen, islamitisch recht, uitgangspunten van de islam en uitleg van de Qoraan. Ze wisten niet dat in we de huidige wereld van de islam we de Qoraanscholen hebben veranderd in kleuterscholen, onder toezicht van christelijke nonnen, en moest ik hen vertellen dat zij door ons als "achterlijk" werden beschouwd? Een van de jongens vroeg: "Welke madh-hab (religieuze wetschool) wordt in Tunesië gevolgd?" Ik zei: "De al-Maliki madh-hab." Ik merkte dat sommigen van hen lachten, maar ik sloeg er geen acht op. Hij vroeg: "Ken je niet de Jafari Madh-hab?" Ik zei: "Wat is deze nieuwe naam? Nee, wij kennen alleen de vier madha-hibs, en alles daarbuiten hoort niet tot de islam."

Hij glimlachte en zei: "De Jafari madhhab is de essentie van de islam, wist je niet dat Imam Aboe-Hanifa bij Imam Jaafar al-Sadiq studeerde? En dat Al-Noemaan-Aboe-Hanifa zei: "Zonder de twee jaren zou al-Noemaan ten onder gegaan zijn." Ik bleef stil en gaf geen antwoord, want ik had een naam gehoord die ik nog nooit had gehoord, maar ik dankte Allah dat hij – hun Imam Jaafar al-Sadiq – geen leraar was van Imam Malik, en ik zei dat wij Malikies zijn en geen Hanafies. Hij zei: "De vier Madha-hibs namen van elkaar over, Ahmed ibn-Hanbal nam van al-Sjafii, en al-Sjafii nam van Malik, en Malik nam van Aboe-Hanifah, en Aboe-Hanifah nam van Jaafar al-Sadiq, en zodoende waren ze allemaal studenten van Jaafar ibn-Mohammed, die de eerste was die een islamitische universiteit had opgerichte in de moskee van zijn grootvader, de Boodschapper van Allah (s.a.w.). En onder hem studeerden niet minder dan vierduizend wetgeleerden en hadithspecialisten (profetische overleveringen). Ik was verrast door de intelligentie van de jongen, die wat hij zei geleerd leek te hebben op dezelfde manier waarop iemand een soera reciteert uit de Qoraan. Ik was nog verbaasder toen hij me historische bronnen begon te geven, waarbij hij het boekdeel en de hoofdstukken

kende, en hij ging met de discussie verder alsof hij een leraar was die een student onderwijst. Ik voelde me in wezen zwak vergeleken bij hem en ik wenste dat ik met mijn vriend was meegegaan in plaats van bij deze jonge jongens te blijven. Ik kon de vragen die ze me stelden, die met de wetgeving of geschiedenis samenhangen, niet beantwoorden.

De jongen vroeg me vervolgens: “Welke Imam volg je?” Ik zei: “Imam Malik.” Hij zei: “Hoe volg je een dode man met veertien eeuwen tussen jou en hem? Als je hem een vraag wilt stellen over actuele onderwerpen, antwoordt hij je dan?” Ik dacht even na en zei toen: “Jullie Jaafar is ook veertien eeuwen geleden gestorven, dus wie volgen jullie dan?” Hij en de andere jongens antwoordden me snel: “We volgen Al-sayyid al-Khoe’i, want hij is onze imam.” Ik wist niet wie er meer geleerd was, al-Khoe’i of Jaafar al-Sadiq. Ik deed mijn best om van onderwerp te veranderen, en daarom stelde ik hen vragen zoals: Wat is de bevolkingssamenstelling van al-Najaf? Hoe ver ligt al-Najaf van Bagdad? Kenden ze andere landen dan Irak? Telkens als ze antwoord gaven, verzoon ik vast een andere vraag voor hen, om te voorkomen dat ze mij vragen gingen stellen, want ik voelde me niet in staat om hun kennis te evenaren. Maar ik weigerde het te erkennen, ook al wist ik van binnen dat ik verslagen was. De dagen van glorie en geleerdheid in Egypte waren hier verdwenen, vooral na de ontmoeting met de jongeren, en toen herinnerde ik me de volgende wijze woorden: “Zeg tegen hem die kennis van de filosofie beweert te hebben je kent één ding, maar je bent nog steeds onkundig van vele andere dingen.”

Ik vond dat het verstand van deze jonge jongens groter was dan het verstand van de sjeikhs die ik in al-Azhar ontmoet had en het verstand van onze sjeikhs in Tunesië.

Al-sayyid al Khoe’i kwam binnen en er kwam een groep Oelema met hem mee, die er heel erg respectabel en waardig uitzag. Alle jongens stonden op, ik ook, en toen ging elk van hen naar Al-sayyid toe om zijn hand te kussen, maar ik bleef koppig op mijn plaats staan. Al-sayyid ging niet zitten voordat iedereen zat, toen begon hij hen één voor één te groeten, en hij werd door iedereen persoonlijk terug gegroet, dus toen mijn beurt kwam groette ik op dezelfde manier terug. Hierna gebaarde mijn vriend, die met Al-sayyid had gefluisterd, om dichterbij Al-sayyid te komen, wat ik deed. Hij liet mij rechts van hem zitten. Nadat we groeten uitgewisseld hadden zei mijn vriend tegen me: “Vertel Al-sayyid alle dingen die je hoort in Tunesië over de sji’ieten.” Ik zei: “Broeder, laten we deze verhalen vergeten die we hier en daar horen, want ik wil voor mezelf weten wat de sji’ieten zeggen, daarom wil ik graag eerlijke antwoorden op een paar vragen die ik heb. Mijn vriend drong aan dat ik Al-sayyid zou vertellen wat we van de sji’ieten vinden. Ik zei: “We vinden dat de sji’ieten minder weten over de islam dan de christenen en de joden, omdat ze in Allah geloven en in de boodschap van Moesa – moge Allah hem vrede schenken -, maar wij horen dat de sji’ieten Ali aanbidden en hem als heilig beschouwen, en er is een “sekte” onder hen die Allah aanbidt en Ali op hetzelfde niveau plaatst als de Boodschapper van Allah. Ik vertelde hem ook dat de engel Jibriel, zoals men beweerde, zijn taak niet goed had uitgevoerd, omdat hij de Goddelijke boodschap in plaats van aan Ali aan Mohammed (s.a.w.) had geopenbaard.

Al-sayyid bleef een poosje stil, met zijn hoofd gebogen, toen keek hij me aan en zei: “We geloven dat er geen God is dan Allah, en dat Mohammed (s.a.w.) de Boodschapper van Allah is, en dat Ali slechts een dienaar van Allah is.” Hij richtte zich tot de aanwezigen en zei, doelend op mij: “Kijk hoe deze onschuldige mensen zijn gehersenspoeld door valse geruchten. Dit is niet verbazingwekkend, want ik hoorde erger dan dit van andere mensen, maar we zeggen altijd, er is geen macht noch kracht behalve die van Allah, de Machtige en de Grootste. Toen wendde hij zich tot mij en vroeg: “Heb je de Qoraan gelezen?” Ik antwoordde: “Ik kende de helft ervan uit mijn hoofd voordat ik tien jaar was.” Hij zei: “Wist je dat alle islamitische groepen, ongeacht hun achtergrond, overeenstemmen over de Heilige Qoraan en dat onze Qoraan dezelfde is als die van jullie?” Ik zei: “Ja dat wist ik.” Hij zei toen: “Heb je de woorden van Allah, gezegend zij Hij de Verhevene, niet gelezen:

“En Mohammed is slechts een boodschapper, vóór hem zijn reeds boodschappers heengegaan” (Heilige Qoraan 3:144)?”

En:

“Mohammed is de Boodschapper van Allah, en degenen met hem zijn vanuit hun hart tegen de ongelovigen” (Heilige Qoraan 48:29)

En:

“Mohammed is niet de vader van een van jullie mannen, maar hij is de Boodschapper van Allah en de laatste der profeten.” (Heilige Qoraan 33:40).

Ik zei: “Ja, ik ken al deze Qoraanverzen. Hij zei: “Waar is Ali dan? Als onze Qoraan zegt dat Mohammed (s.a.w.) de Boodschapper van Allah is, waar komen deze leugens dan vandaan?”

Ik bleef stil en kon geen antwoord geven. Hij ging verder: “Wat betreft de vergissing van Jibriel, God verhoede, dat is erger dan het eerste, want toen Allah Jibriel naar Mohammed (s.a.w.) stuurde, was Mohammed (s.a.w.) veertig jaar oud, en Ali was een kind van zes of zeven jaar oud, dus hoe zou Jibriel zich kunnen vergissen en geen verschil kunnen maken tussen de man Mohammed (s.a.w.) en Ali het kind?” Hij bleef een lange tijd stil, en ik begon te denken over wat hij had gezegd, en het leek mij een logische redenering, zodat het een diepe indruk op me maakte, en ik vroeg mezelf af waarom wij onze analyses niet baseren op dergelijke logische redeneringen.

Al-sayyid Al-Khoe'i ging verder: “Ik wil verder meegeven, dat de sji'a de enige groep is, onder alle islamitische groepen, die geloven in de foutloosheid van de profeten en de twaalf imams. Dus, als onze imams, moge Allah hen vrede schenken, foutloos zijn, wat zou Jibriel dan wel niet zijn, die een door Allah begunstigde engel is, die Hij “de betrouwbare ziel” noemt?”

Ik vroeg: “Waar komen dan al die geruchten vandaan?” Hij zei: “Van de vijanden van de islam die de moslims in groepen wil verdelen die elkaar bevechten, anders zouden alle moslims broeders zijn, of ze nu sji'iet of soenniet zijn, want ze aanbidden allemaal Allah alleen en erkennen geen ander god naast Hem, en ze hebben één Qoraan, één Profeet en één Qibla (gebedsrichting, te weten naar Mekka). De sji'ieten en de soennieten verschillen alleen in een paar kwesties van de fiqh (toegepast recht), net zoals de verschillende soennietische wetscholen het ook niet op alle punten met elkaar eens zijn. Malik was het niet helemaal eens met Aboe-Hanifa die op zijn beurt het weer niet helemaal eens was met al-Shafii.” Ik zei: “Dus alle dingen die over jullie sji'ieten gezegd worden zijn alleen maar leugens?” Hij antwoordde: “Jij, gezegend zij Allah, bent een verstandig man en kan dingen begrijpen, je bent ook in sji'ietische landen geweest en hebt onder hun midden gereisd en geleefd; heb je dan iets gezien of gehoord wat met deze leugens te maken had?” Ik zei: “Nee, ik heb niets dan goede dingen gezien en gehoord, en ik dank Allah dat hij mij mijnheer Moenim heeft laten ontmoeten op de boot, want die heeft ervoor gezorgd dat ik in Irak mag zijn, en ik heb werkelijk veel dingen geleerd die ik eerder niet wist.”

Mijn vriend Moenim zei met een glimlach: “Waaronder het bestaan van het graf van imam Ali?” Ik knipoogde naar hem en zei: “Ik heb werkelijk veel nieuwe dingen geleerd, zelfs van die jonge jongens hier en ik wou dat ik de kans had om te leren als zij in deze religieuze school.”

Al-sayyid zei: “Welkom, als je hier wilt studeren, dan is er een plaats voor jou in deze school.” Iedereen juichte de suggestie toe, vooral mijn vriend Moenim, wiens gezicht straalde van vreugde.

Ik zei: “Ik ben een getrouwde man met twee zoons.” Hij zei: “Wij zullen zorgen voor jullie onderdak en onderhoud en alles wat je nodig hebt, maar het belangrijkste is het leren.”

Ik dacht een poosje na en zei tegen mezelf: “Het lijkt niet acceptabel om een student te worden nadat ik vijf jaar leraar en onderwijzer ben geweest, en het is niet gemakkelijk om zo haastig een beslissing te nemen.”

Ik dankte Al-sayyid al-Khoe'i voor zijn aanbod en zei hem dat ik er serieus over na zou denken nadat ik terug was van de oemrah, maar dat ik wat boeken nodig had. Al-sayyid zei: "Geef hem de boeken." Een groep geleerde mensen stond op en ging naar hun boekenkasten en na een paar minuten kwamen ze terug. Elk van hen gaf me een boek cadeau, tot ik er meer dan zeventig had. Ik begreep dat ik deze boeken niet allemaal mee kon dragen. Daarbij kwam nog eens dat ik naar Saoedi-Arabië ging, waar de autoriteiten alle binnenkomende boeken censureren, zodat er geen nieuwe ideeën kunnen ontstaan, met name ideeën die niet overeenkomen met hun belangen. Aan de andere kant wou ik niet graag de kans missen deze boeken te bezitten, die ik in mijn hele leven nog nooit gezien had.

Ik deelde mijn vriend en de rest van de aanwezigen mee dat ik een lange reis voor de boeg had, die door Damascus, Jordanië en Saoedi-Arabië zou voeren, en de terugweg zou zelfs langer zijn, want dan zou ik door Egypte en Libië reizen tot ik in Tunesië zou arriveren. En naast het gewicht van deze boeken was het een feit, dat de meeste van deze landen de invoer van deze soort boeken in hun territoria zouden verbieden.

Al-sayyid zei: "Laat je adres bij ons achter en wij zullen ze naar je toe sturen." Hier was ik blij mee en ik gaf hem mijn visitekaartje met mijn adres in Tunis erop. Ook dankte ik hem voor zijn edelmoedigheid en tegen de tijd dat ik zou vertrekken stond hij op en zei tegen me: "Moge Allah je beschermen en als je bij het graf van mijn voorvader de Boodschapper van Allah staat, doe hem dan alstublieft mijn groeten."

Iedereen, ik ook, was geroerd door wat Al-sayyid had gezegd, en ik zag dat de tranen uit zijn ogen kwamen. Ik zei tegen mezelf: "God verhoede dat zo'n man verkeerd is of een leugenaar – zijn waardigheid, grootsheid en zijn bescheidenheid zeggen dat hij echt een nakomeling van de Profeet is." Ik kon mezelf niet bedwingen en pakte zijn hand en kustte hem, ondanks zijn weigering. Toen ik opstond om te vertrekken, stond iedereen op en zei vaarwel tegen me, en sommige jonge jongens van de religieuze school volgden me en vroegen om mijn adres voor toekomstige correspondentie, en ik gaf het aan hen.

We gingen terug naar al-Koefa waar we uitgenodigd werden bij een vriend van Moenim, wiens naam Aboe Shoebbar was. We bleven daar overnachten in het gezelschap van een groep intellectuele jonge mensen. Onder deze mensen waren een paar studenten van Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr, die voorstelden dat ik hem zou ontmoeten. Ze beloofden de volgende dag een ontmoeting met hem te zullen regelen. Mijn vriend Moenim vond het een goed idee, maar verontschuldigde zich dat hij er niet bij kon zijn, omdat hij iets belangrijks te doen had in Bagdad. We spraken af dat ik drie of vier dagen in Aboe Snoekbaars huis zou blijven tot Moenim terug zou komen.

Moenim verliet ons kort na het ochtendgebed en we gingen slapen. Ik heb heel veel van deze studenten geleerd en ik stond verbaasd over de diversiteit van de vakken die ze in de religieuze school bestuderen; niet alleen toegepast recht (fiqh), islamitische wet (charta) en islamitische theologie (tamheid), maar ook economie, sociologie, politiek, geschiedenis, talen, astronomie en nog meer vakken.

Een ontmoeting met Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr.

Ik ging met Aboe Shoebbar naar Al-sayyid Mohammed Baqir albatros huis en onderweg sprak hij met mij over de beroemde oelama en over taliet (het aanvaarden van een legale beslissing door een moejtahid, die daartoe bevoegd is) en over andere dingen tot we bij het huis kwamen. Binnen troffen we sayyid al-Sadr omringd aan door vele jonge studenten met tulbanden. Al-sayyid stond op en groette ons, toen werd ik aan hem voorgesteld en hij heette mij hartelijk welkom en liet mij naast hem zitten. Daarna begon hij mij vragen te stellen over Tunesië en Algerije en over beroemde oelama zoals al-Khidr Hoessein en al-Thahir ibn Ashoor en anderen. Ik vond het prettig om met hem te praten en ondanks zijn hoge positie en het grote respect dat hij van zijn studenten genoot, voelde ik me op mijn gemak bij hem, net alsof ik hem al kende.

Ik had heel veel aan die bijeenkomst, want ik luisterde naar de vragen die door de studenten gesteld worden en zijn antwoorden erop. Ik realiseerde me hoe belangrijk het is om de oplossingen van levende oelama (marjie) te mogen krijgen, die vragen van dagelijks onderwerpen die je bezig houden, direct en duidelijk kunnen beantwoorden. Ik raakte ervan overtuigd dat de sji'ieten moslims zijn die Allah alleen aanbidden, en die geloven in de boodschap van onze profeet Mohammed (s.a.w.). In het begin dacht het slechte deel van me nog steeds, dat wat ik zag alleen toneelspel was, of misschien, zoals zij zeggen, taqiyyah, namelijk oftewel dat ze laten zien wat ze niet geloven. Maar deze stemmen verdwenen snel, aangezien het ondenkbaar was dat de honderden mensen die ik zag of hoorde, hun toneelspel zouden coördineren, en waarom zouden ze feitelijk acteren? Tenslotte, wie was ik nou eigenlijk, en waarom zouden ze zich druk over mij maken in zo'n mate dat ze taqiyyah in mijn aanwezigheid zouden toepassen? Al hun boeken, of het nu oude boeken waren die al eeuwen geleden waren geschreven of de pas gepubliceerde, beleden allemaal de eenheid van Allah en prezen Zijn Boodschapper, Mohammed (s.a.w.). Daar was ik, in het huis van al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr, de beroemde religieuze autoriteit in Irak en daarbuiten, en telkens als de naam van Mohammed (s.a.w.) werd genoemd, riep het hele publiek met één stem: "Moge Allah's zegeningen met hem en zijn naaste familie zijn."

Toen de tijd voor het gebed aanbrak verlieten we het huis en gingen we naar de moskee, die aan het huis grensde. Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr leidde het middag- en namiddaggebed. Ik had het gevoel alsof ik tussen de metgezellen van de Profeet was, want er was een plechtige aanroeping van een van de mannen, die een bewogen stem had, en toen hij zijn aanroep beëindigde, riep het hele gehoor: "Moge Allah's zegeningen met hem en zijn naaste familie zijn." De bede bestond voornamelijk uit het danken en verheerlijken van Allah, de Verheven Majesteit, en daarna van Mohammed (s.a.w.) en zijn goede en gezuiverde nageslacht.

Na het gebed zat Al-sayyid in de mihrab (de gebedsnis) en kwamen de mensen hem groeten. Sommigen stelden hem persoonlijke vragen, anderen stelden algemene vragen, en hij beantwoordde elk van hen. Als iemand een antwoord op zijn vraag had gekregen, kuste hij de hand van Al-sayyid en vertrok. Wat een geluk voor die mensen om zo'n waardige, geleerde Imam te hebben, die met hen meeleeft en hun problemen oplost!

Al-sayyid schonk mij zoveel zorg en edelmoedigheid, dat ik mijn familie en stam begon te vergeten, en ik had het gevoel dat ik, als ik één maand met hem zou doorbrengen, ik een aanhanger zou worden van de sji'a, vanwege zijn manieren, zijn bescheidenheid en edelmoedigheid. Telkens als ik naar hem keek glimlachte hij en vroeg hij of ik iets nodig had, en ik verliet zijn gezelschap niet in die vier dagen, alleen als ik wilde slapen.

Er waren veel gasten die hem kwamen bezoeken vanuit verschillende delen van de aardbol, er waren Saoedische sji'ieten uit Hidjaz, anderen uit Bahrein, Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten, Libanon, Syrië, Iran, Afghanistan, Turkije en zwart Afrika. Al-sayyid sprak met

hen allemaal afzonderlijk en loste hun problemen op, en later verlieten ze hem met een blij en getroost gevoel.

Ik wil hier graag een zaak aanhalen die aan Al-sayyid werd voorgelegd toen ik in zijn bijzijn was. Ik was erg onder de indruk van de manier waarop hij ermee omging. Ik vertel erover vanwege het historische belang, zodat de moslims weten wat ze verloren hebben door de regels (wetgeving) van Allah te negeren.

Het ging om vier mannen, die zeer waarschijnlijk Iraki's waren, te oordelen naar hun accent, deze kwamen om Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr te spreken. Eén van hen had een huis geërfd van zijn grootvader, die een paar jaar geleden gestorven was, en hij had het huis verkocht aan een tweede persoon (die ook aanwezig was). Een jaar na de verkoopdatum, kwamen er twee broers die aantoonde, dat zij ook wettige erfgenamen waren van de gestorven man. De vier mannen zaten voor Al-sayyid en elk van hen bracht een aantal bewijsstukken mee. Al-sayyid las ze en sprak een paar minuten met de mannen, en vervolgens velde hij een rechtvaardig oordeel. Hij gaf de koper het volle recht op zijn huis, en vroeg de verkoper om aan zijn broers hun deel van de verkoopprijs te betalen. Hierna stonden de mannen op en kusten al-sayyids hand en omhelsden elkaar. Ik stond versteld van wat er gebeurde en ik vroeg Aboe Shoebbar: "Is de zaak afgelopen?" Hij zei: "Ja, iedereen heeft zijn recht gekregen". Gezegend zij Allah! Het probleem van zo'n zaak was in zo'n korte tijd, slechts een paar minuten, uit de wereld geholpen! Een vergelijkbare zaak zou in ons land tenminste tien jaar gekost hebben om op te lossen, sommigen van de eisers zouden sterven en hun zonen zouden de zaak hervatten, waarbij de proceskosten de prijs van het huis vaak zouden overtreffen. De zaak zou van de politierechtbank overgaan via het Hoger Gerechtshof naar het Hof van Cassatie, en aan het eind is niemand tevreden, en is er haat tussen volkeren en stammen ontstaan.

Aboe Shoebbar merkte op: "Bij ons is het hetzelfde, zo niet erger." Ik vroeg: "Hoezo?" Hij zei: "Als mensen hun zaken bij de staatsrechtbanken indienen, dan ondergaan ze dezelfde problemen die je zojuist hebt genoemd. Maar als ze de religieuze autoriteiten volgen en de islamitische wetten accepteren, dan dienen ze hun zaken in bij hem en wordt het probleem in een paar minuten opgelost, zoals je gezien hebt. En wat is beter dan de wetten van Allah? Al-sayyid al-Sadr vroeg geen ene cent van hen, maar als ze naar de staatsrechtbank gegaan waren, dan zouden ze een hoge prijs betaald hebben, en daardoor al hun bezittingen kwijtraken."

Ontroerend zei ik: "Geprezen zij Allah! Ik kan nog steeds niet geloven wat ik gezien heb. Als ik het niet met mijn eigen ogen gezien had, dan zou ik het nooit geloofd kunnen hebben." Aboe Shoebbar zei: "Je hoeft het niet te ontkennen, broeder; en dit is nog maar een simpele zaak in verzeleken met andere zeer ingewikkelde zaken, waar het om leven en dood gaat. Maar ook dan denken de religieuze autoriteiten erover na, en het kost hen een paar uur om tot een oordeel te komen." Ik zei vol verbazing: "Dan heb je dus twee regeringen in Irak, een regering van de staat en een regering van de geestelijken." Hij antwoordde: "Nee, we hebben alleen een regering van de staat, maar de moslims van de sji'ietische madhab die de religieuze autoriteiten (marjie) volgen, hebben niets te maken met de regering van de staat, omdat het geen islamitische regering is. Ze zijn onderdaan van die regering, alleen maar vanwege hun staatsburgerschap, de belastingen en de persoonlijke status. Als nu een toegewijd moslim een geschil heeft met een niet toegewijd moslim, dan moet de zaak voorgelegd worden aan de staatsrechtbank, omdat de laatste het oordeel van de religieuze autoriteiten niet zal accepteren. Maar als twee toegewijde moslims een geschil hebben is er geen probleem, want wat de religieuze autoriteit ook oordeelt is voor alle partijen acceptabel. Zodoende worden alle zaken die aan de religieuze autoriteiten worden voorgelegd, in één dag opgelost, terwijl andere zaken zich onnodig maanden of jaren voort kunnen slepen.

Het was een gebeurtenis die me zeer tevreden stelde met de wetgeving van Allah, gezegend zij Hij de Verhevene, en het hielp me de woorden van Allah in Zijn glorieuze heilige Boek te begrijpen:

“... En wie niet oordeelt naar wat Allah geopenbaard heeft, dat zijn degenen die de ongelovigen zijn” (Heilige Qoraan 5:44)

“... En wie niet oordeelt naar wat Allah geopenbaard heeft, dat zijn degenen die de onrechtvaardigen zijn” (Heilige Qoraan 5:45).

“... En wie niet oordeelt naar wat Allah geopenbaard heeft, dat zijn degenen die de overtreders zijn” (Heilige Qoraan 5:47)

Deze gebeurtenis riep in mij gevoelens van boosheid en verontwaardiging op jegens degenen die de regels van Allah vervangen hebben door onrechtvaardige, door mensen gemaakte regels die alleen het eigenbelang dienen. Ze gaan zelfs verder dan dat, want met al hun brutaliteit en sarcasme leveren ze kritiek op de Goddelijke wetten en keuren ze af, omdat ze barbaars en inhumain zouden zijn, omdat ze grenzen stellen, de hand van de dief afhakken, de overspelige stenigen en de moordenaar vermoorden. Waar kwamen eigenlijk al die nieuwe theorieën vandaan, die vreemd zijn voor ons en onze cultuur? Het lijkt geen twijfel dat ze van buitenaf kwamen, van de vijanden van de islam, die zeker weten dat de toepassing van Allah's wetten onvermijdelijk hun ondergang betekent, omdat ze dieven, verraders, overspeligen, criminelen en moordenaars zijn.

Ik had veel gesprekken met Al-sayyid al-Sadr tijdens deze dagen, en ik vroeg hem naar alles wat ik van de vrienden gehoord had over hun geloofsopvattingen en over de metgezellen van de Profeet (s.a.w.), en over de twaalf Imams, Ali en zijn nakomelingen, en nog vele andere onderwerpen waarover we van mening verschilden.

Ik vroeg Al-sayyid naar Imam Ali en waarom zij zijn naam in de adhaan (de oproep tot het gebed) toevoegen en oproepen, dat hij de “Waliyoe-llah” (de onvoorwaardelijke dienaar van Allah is). Hij antwoordde mij op de volgende manier:

“De leider der gelovigen, Ali, moge Allah's zegeningen met hem zijn, was één van de dienaren van Allah, die Hij uitverkoren en geëerd heeft, door hem de verantwoordelijkheden van de boodschap te geven na Zijn Profeet. Deze dienaren zijn de vertegenwoordigers van de Profeet (s.a.w.), want elke profeet heeft een vertegenwoordiger. Ali-ibn-Abi-Talib was de vertegenwoordiger van Mohammed (s.a.w.).

We begunstigen hem boven alle metgezellen van de Profeet (s.a.w.), omdat Allah en zijn profeet Mohammed (s.a.w.) hem begunstigen, en daar zijn vele bewijzen van. Sommigen daarvan zijn afgeleid door middel van logisch redeneren, anderen worden terug gevonden in de heilige Qoraan en de hadiths (de overleveringen van de profeet Mohammed (s.a.w.)). Deze bewijzen kun je niet weerleggen, omdat ze nauwkeurig onderzocht werden en juist bleken te zijn, volgens onze eigen geleerde mensen (die vele boeken over het onderwerp geschreven hebben) maar ook volgens de geleerden van onze broeders in de soennetische madhahibs. Het Oemmajaden-dynastie heeft hard zijn best gedaan om deze waarheid te bedekken en in een doofpot te stoppen. Ze vochten tegen Ali en zijn zoons, die ze uiteindelijk vermoord hebben. Ze legden zelfs gewone mensen met geweld op, om hem te vervloeken. Daarom begonnen zijn volgelingen, moge Allah hen allen zegenen, te getuigen dat hij (Ali) de onvoorwaardelijke dienaar van Allah was. Geen moslim zou de dienaar van Allah willen vervloeken ondanks de onderdrukkende autoriteiten, opdat de glorie aan Allah toe zou komen en aan de Zijn Boodschappers en alle gelovigen! Het werd ook een historische slogan die generaties lang meeging, zodat de rechtvaardige zaak van Ali bekend bleef evenals de onderdrukking van zijn vijanden. Zodoende gaan onze geleerde mensen in hun oproep tot het gebed door met het getuigen dat Ali de onvoorwaardelijke dienaar van Allah is, als zijnde iets dat aan te bevelen is. Er zijn veel aanbevelenswaardige dingen in de religieuze rituelen, evenals in gewone aardse zaken, en de moslim zal ervoor beloond worden als hij ze doet,

maar niet gestraft worden als hij ze nalaat. Bijvoorbeeld: het is aan te bevelen voor een moslim om na de shahada (de getuigenis dat er geen god dan Allah is en dat Mohammed Zijn boodschapper is) er achteraan te zeggen: “En ik getuig dat de hemel absoluut is en dat de hel absoluut is, en dat Allah de mensen uit hun graven zal laten opstaan.”

Ik zei: “Onze geleerde mensen hebben ons geleerd dat de volgorde van de opvolging ging van onze meester Aboe Bakr al-Siddiq naar onze meester Omar al-Faroeq, toen naar onze meester Oethmaan en ten slotte naar onze meester Ali, moge Allah hen allemaal zegenen.” Al-sayyid bleef een poosje stil en toen antwoordde hij me: “Laat hen zeggen wat ze willen, maar het zou onmogelijk voor hen zijn om dat op wettige gronden te bewijzen. Bovendien spreken ze wat er in hun boeken staat tegen, die beschreven dat de beste van de mensen zijn: Aboe Bakr, Omar al-Faroeq en daarna Oethmaan, en er is geen vermelding van Ali omdat ze van hem een gewone burger gemaakt hebben. Maar de latere historici begonnen Ali’s naam te vermelden om de rechtgeleide khaliefen te kunnen benoemen.”

Vervolgens begon ik hem te vragen naar dat stukje klei waarop ze hun voorhoofd leggen tijdens het gebed, en dat ze ‘al-toerbah al-Hoesseiniyyah’ noemden. Hij antwoordde: “Wij buigen allemaal neer op aarde, maar niet voor de aarde, zoals sommigen mensen beweren dat de sji’ieten doen, want de buiging is alleen voor Allah, geprezen zij Hij de Allerhoogste. Het is wel bekend onder onze mensen, evenals onder de soennieten, dat de meest geliefde buiging op de aarde is of op oneetbare en onkleedbare producten, en het is onjuist om ergens ander op voorover te buigen. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zat meestal op de grond en hij had een stukje klei gemengd met stro, waarop hij neerboog. Hij leerde zijn metgezellen (moge Allah hen allen zegenen) om te knielen op de grond of op steen, en hij verbood hen om te buigen op de stukken van hun kleding. Wij vinden deze handelingen nodig en belangrijk. Imam Zain al-Abideen, Ali ibn al-Hoessein (moge Allah hen beiden zegenen) namen een stuk klei (toerbah) uit de nabijheid van het graf van zijn vader Aboe Abdoellah, omdat de grond daar gezegend en gezuiverd is, want daar heeft het bloed van de leider van de martelaars ten onrechte op gevloeid. Zodoende gaan zijn volgelingen door met dit gebruik tot op de dag van vandaag.

We zeggen niet dat het buigen alleen is toegestaan op een toerbah. In plaats daarvan zeggen we dat de buiging correct is als het gedaan wordt op een schone toerbah of steen, maar het is ook correct als het gedaan is op een mat van palmladeren of vergelijkbaar materiaal.”

Ik vroeg in verband met onze meester al-sayyid al-Hoessein, moge Allah’s zegeningen met hem zijn: “Waarom huilen de sji’ieten en slaan ze zichzelf op de wangen en andere delen van het lichaam tot er bloed vloeit - dit is verboden in de islam, want de Profeet (s.a.w.) heeft gezegd: “Hij die op zijn wangen slaat, de zakken scheurt en de roep van de al-jahilijah (onwetendheid) volgt, behoort niet tot ons.” Al-sayyid antwoordde: “Het gezegde is juist en er bestaat geen twijfel over, maar het is niet van toepassing op de begrafenisplechtigheid van Aboe Abdoellah. Want hij die oproept om Hoessein te wreken en zijn pad volgt, zijn oproep is niet die van de al-jahilijah. Bovendien zijn de sji’ieten ook maar mensen, onder hen vind je geleerden en minder geleerden, en ze hebben gevoelens en emoties. Als ze overweldigd worden door hun emoties tijdens de herdenking van het martelaarschap van Aboe Abdoellah al-Hoessein, en eraan denken wat hem, zijn (hele) familie en zijn metgezellen is overkomen, van vernedering tot gevangenschap en tenslotte moord, dan zullen zij beloond worden voor hun goede intenties, omdat al deze intenties omwille van Allah zijn. Allah, geprezen zij Hij de Allerhoogste, belooft de mensen volgens hun intenties.

Afgelopen week las ik de officiële verslagen van de Egyptische regering over de zelfmoordgevallen, die volgden op de dood van Jamal Abdoel Nasser. Er waren acht gevallen van mensen die zichzelf van het leven beroofden door van gebouwen af te springen of door

zichzelf voor de trein te gooien, en nog afgezien daarvan waren er vele gewonden. Dit zijn slechts een paar voorbeelden waarin redelijke mensen, die ook moslim zijn, overweldigd worden door emoties en die zichzelf gedood hebben vanwege de dood van Jamal Abdoel Nasser, die aan een natuurlijke dood stierf. Het zou voor ons niet juist zijn om de soennieten te veroordelen en hen als fout te bestempelen.

Aan de andere kant is het niet juist dat de soennieten hun broeders van de sji'ieten ervan beschuldigen verkeerd bezig te zijn, omdat ze huilen om de leider der martelaars. Deze mensen beleven tot op de dag van vandaag de tragedie van al-sayyid al-Hoessein. Volgens de geschriften van alle moslims, ongeacht hun madh-hab, huilde zelfs de boodschapper van Allah (s.a.w.) over de dood van zijn kleinzoon al-Hoessein, en de engel Jibriel huilde ook."

Ik vroeg: "Waarom versieren sji'ieten de graven van hun heiligen met goud en zilver, ondanks het feit dat dit verboden is in de islam?" Al-sayyid antwoordde: "Dit wordt niet alleen door de sji'ieten gedaan, en het is niet verboden. Kijk naar de moskeeën van onze broeders de soennieten in Irak, Egypte, Turkije of ergens anders in de islamitische wereld – ze zijn allemaal met goud en zilver versierd. Verder wordt de moskee van de Boodschapper van Allah (s.a.w.) in Medina al-moenawara en de ka'aba, het heilige huis van Allah, in het gezegende Mekka, elk jaar bedekt met een doek, dat met goud gedecoreerd is en miljoenen kost. Dergelijke dingen zijn dus niet aan de sji'ieten voorbehouden."

Ik vroeg: "De Saoedische oelama zeggen dat het aanraken van graven en het aanroepen van de heiligen om hun zegeningen polytheïsme is, wat is uw mening hierover?" Al-sayyid al-Sadr antwoordde: "Als men de graven aanraakt en de doden aanroept omdat zij iemand kwaad of goed zouden kunnen doen, dan is dat polytheïsme, zonder twijfel. Moslims zijn monotheïsten en ze weten dat alleen Allah kwaad of goed kan doen". Al-sayyid vertelde verder: "Maar de heiligen en de Imams aanroepen (moge Allah hen allen zegenen), omdat zij een tussenpersoon kunnen zijn bij Allah, dat is geen polytheïsme. Alle moslims, soennieten en sji'ieten, zijn het over dit punt eens, vanaf de tijd van de Boodschapper tot op de dag van vandaag, behalve de wahabbies, de Saoedische geleerden, die alle moslims tegenspreken met hun nieuwe geloofspunt. Ze veroorzaakten behoorlijke opschudding onder de moslims, ze beschuldigden hen van godslastering, ze vergoten hun bloed en sloegen zelfs oude pelgrims onderweg naar het Huis van Allah in Mekka, alleen maar omdat ze zeiden: "Boodschapper van Allah, moge vrede met u zijn." En ze zullen niemand toestaan om zijn gezegende graf aan te raken. Ze hadden vele discussies met onze geleerde mensen, maar ze bleven koppig en arrogant."

Al-sayyid Sharafoel Dien, een beroemde sji'ietische geleerde, ging op bedevaart naar het heilige Huis van Allah in de tijd van Abdoel-Aziz ibn Saoed. Hij was één van de geleerden die uitgenodigd waren op het paleis van de koning om samen met de koning ied-ul-adha (offerfeest) te vieren volgens het plaatselijk gebruik. Toen het zijn beurt was om de hand van de koning te schudden, gaf sayyid Sharafoel-Dien hem een in leer gebonden Qoraan als cadeau. De koning nam de Qoraan en hield hem tegen zijn voorhoofd en kuste hem toen. Al-sayyid Sharafoel-Dien zei: "O koning, waarom kust u en verheerlijkt u de kaft, die alleen maar uit het vel van een geit gemaakt is?" De koning antwoordde: "Ik bedoelde de Heilige Qoraan te verheerlijken, niet het vel van de geit." Al-sayyid Sharafoel-Dien zei toen: "Goed gezegd, o koning. Wij doen hetzelfde als we het raam of de deur van de kamer van de Profet (s.a.w.) proberen te kussen, we weten dat het uit ijzer gemaakt is en geen goed of kwaad kan doen, maar we bedoelen wat achter het ijzer en het hout zit, we willen de Boodschapper van Allah (s.a.w.) verheerlijken op dezelfde manier als u met de Qoraan deed toen u de kaft van geitenleer kuste.

De aanwezigen waren onder de indruk van Al-sayyid en zeiden: "Je hebt gelijk." De koning zag zich gedwongen om de pelgrims toestemming te geven om zegeningen te vragen bij de

relikwieën van de Profeet (s.a.w.), tot het bevel vervangen werd door de opvolger van die koning. De kwestie is niet zozeer dat ze bang zijn dat mensen anderen gaan vereenzelvigen met Allah, maar het is eerder een politiek standpunt, waarbij moslims tot vijand gemaakt en zelfs gedood worden, om zodoende hun macht en gezag over de moslims te kunnen handhaven. De geschiedenis is getuige van wat zij gedaan hebben met de moslimsnatie.”

Ik vroeg hem naar de soefi-orde, en hij antwoordde mij kort: “Er zijn positieve en negatieve aspecten aan hen. De positieve aspecten zijn onder meer de zelfdiscipline, simpele leefstijl, afwijzing van wereldse genoegens en het verheffen van zichzelf tot de spirituele wereld. De negatieve aspecten zijn onder meer hun isolatie, hun vluchtgedrag en het beperken van het noemen van Allah door verbale getallen, en diverse andere praktijken. De islam zoals zij bekend is, aanvaardt de positieve aspecten maar verwerpt de negatieve, en wij kunnen gerust zeggen dat alle principes en leerstellingen van de islam positief zijn.”

Scepsis en Twijfel

De antwoorden van Al-sayyid al-Sadr waren duidelijk en overtuigend, maar het was heel moeilijk voor iemand zoals ik om ze te aanvaarden. Vijfentwintig jaar van mijn leven was gebaseerd op het uitgangspunt om de metgezellen van de Profeet te verheerlijken en respecteren, vooral de vier rechtgeleide khaliefen. De Boodschapper van Allah beval ons hun leer te volgen, met name die van Aboe Bakr as-Siddiq en Omar al-Faroeq, maar ik had hun namen nog nooit gehoord sinds ik in Irak was. In plaats daarvan hoorde ik vreemde namen die ik nog nooit was tegengekomen, en het feit dat er twaalf imams zijn, en een bewering dat de Boodschapper van Allah voor zijn dood verklaard zou hebben dat imam Ali zijn opvolger moest zijn. Ik kon niet geloven dat de moslims die de beste metgezellen van de Profeet waren, na de dood van de Profeet, afgesproken hadden om zich tegen Ali (moge Allah hem eren) te keren. Ons was immers van kinds af aan geleerd dat de metgezellen van de Profeet, moge Allah hen allen zegenen, Ali respecteerden en heel goed wisten wat voor een persoonlijkheid hij was. Hij was de echtgenoot van Fatima Zahra, de vader van al-Hassan en al-Hoessein en de poort tot de stad der kennis.

Onze meester Ali kende Aboe Bakr al-Siddiq en zijn kwaliteiten heel goed. Aboe Bakr was een van de eersten die moslims werd en de Profeet vergezelde naar de grot, zoals vermeld wordt door Allah, de Almachtige, in de Qoraan. Aboe Bakr kreeg de opdracht van Allah's Boodschapper om het gebed te leiden tijdens zijn ziekte, en over hem zei de Boodschapper van Allah: "Als ik een heel hechte vriend zou nemen, dan zou ik Aboe Bakr gekozen hebben." Vanwege dit alles kozen de moslims hem als hun khalief. Imam Ali kende de positie van onze meester Omar. Omar versterkte toentertijd de moslimgemeenschap, en de Boodschapper van Allah noemde hem al-Faroeq: "Hij die het goede van het kwade weet te onderscheiden". Imam Ali kende ook de positie van onze meester Oethmaan in wiens aanwezigheid de engelen zich verlegen voelen. Hij die al-Oesrahs leger oprichtte en die door de Boodschapper 'Dhoe al-Noerrein' genoemd werd, wat "de man met twee "lichten" betekent. Hoe konden onze broeders de sji'ieten dit alles negeren, en van deze helden slechts gewone figuren maken, onderworpen aan wereldse grillen en hebzucht, die na de dood van de Boodschapper afweken van het rechte pad en ongehoorzaam werden aan zijn bevelen? Dit was ondenkbaar, aangezien wij wisten dat deze mensen zich haastten om de bevelen van de Boodschapper uit te voeren. Zij waren het die hun zoons en vaders en de leden van hun stam doodden, terwille van de glorie van de islam en haar uiteindelijke overwinning. Hij die bereid is zijn eigen vader en zoon te doden terwille van Allah en Zijn Boodschapper kunnen niet onderworpen zijn aan wereldse en vergankelijke ambities zoals de positie van khalief, en voorbijgaan aan de bevelen van Allah's Boodschapper.

Ja, ik kon niet zomaar geloven wat de sji'ieten zeiden, ook al was ik overtuigd op vele punten. Ik verkeerde in een toestand van scepsis en twijfel: vol twijfels door wat de sji'ietische geleerde oelama beweerden en wat mij verstandig en logisch in de oren klonk; en scepsis omdat ik niet kon geloven dat de metgezellen van de Profeet, moge Allah hen allen zegenen, tot zo'n morele diepte gezonken zouden zijn. Moesten wij hen als gewone mensen beschouwen zoals wijzelf, die niet verfiend waren door het licht van Allah's Boodschap, en niet verlicht door Mohammeds karakter? O mijn God, was dat mogelijk? Was het mogelijk dat de metgezellen van de Profeet waren zoals door de sji'ieten werd beschreven?

Mijn twijfels en verbijstering vormden het begin van mijn verzwakking. Ik beseftte, dat er veel verborgen zaken ontdekt dienden te worden voor de waarheid bereikt kon worden.

Mijn vriend kwam en we reisden naar Karbala, en daar beleefde ik de tragedie van onze meester al-Hoessein en zijn volgelingen. Pas daar kwam ik erachter dat hij geen gewone dood gestorven is. De mensen drongen als vlinders om zijn graf heen en huilden met zo'n verdriet

en droefheid als ik nog nooit eerder gezien had - net alsof al-Hoessein's marteldood zojuist plaats had gevonden. Ik hoorde sprekers die de gevoelens van de mensen opwekten terwijl ze de gebeurtenis te Karbala beschreven, begeleid door geweën en geklaag. Al gauw verloor de luisteraar de controle over zichzelf en stortte in. Ik huilde en huilde en ik liet mezelf, door de gigantische emoties die ik voelde, helemaal gaan en ik voelde een opluchting die ik voor die dag nooit gevoeld had. Ik had het gevoel alsof ik eerst tot de gelederen van al-Hoesseins vijanden had behoord en opeens van partij veranderd was en zich bij zijn volgelingen had aangesloten, die zichzelf opofferden terwille van hem. De spreker droeg het verhaal van al-Hoerr voor, één van de bevelhebbers in het front tegen al-Hoessein. Hij stond in het midden van het strijdveld en trilde als een espenblad. Toen een van zijn vrienden vroeg: "Ben je bang voor de dood?" antwoordde hij: "Nee, bij Allah, maar ik ben aan het kiezen tussen hemel en hel." Toen gaf hij zijn paard de sporen en ging naar al-Hoessein en vroeg: "Bestaat er berouw, o zoon van Allah's Boodschapper?"

Toen ik dit hoorde kon ik mezelf niet meer beheersen en ik viel huilend op de grond. Ik had het gevoel alsof ik in de schoenen van al-Hoerr stond, die aan al-Hoessein vroeg: "Bestaat er berouw, o zoon van Allah's Boodschapper? Vergeef mij, o zoon van Allah's Boodschapper..." De stem van de spreker was zo bewogen, dat de mensen begonnen te huilen en te klagen, en toen mijn vriend mijn gehuil hoorde omarmde hij me, zoals een moeder haar kind omarmt, en hij begon te huilen en te roepen: "O Hoessein... o, Hoessein..."

Dit waren de momenten waarop ik de betekenis van echt huilen leerde kennen, en ik had het gevoel dat mijn tranen mijn hart en mijn lichaam van binnen schoonwasten. Toen begreep ik de betekenis van de uitspraak van de Profeet (s.a.w.): "Als jullie wisten wat ik weet, dan zouden jullie minder lachen en meer huilen." (sahih Al-Boekhari).

Ik was de hele dag verdrietig, ook al probeerde mijn vriend mij op te beuren door me wat te eten en te drinken aan te bieden, maar ik was mijn eetlust totaal verloren. Ik vroeg hem het verhaal van het martelaarschap van al-Hoessein voor me te herhalen, want ik wist er niet veel van. Wat onze religieuze leiders ons verteld hadden, was dat de vijanden van de islam onze meesters Omar, Oethmaan en Ali vermoord hadden, en dat diezelfde leiders onze meester al-Hoessein hadden vermoord - dat was alles wat we wisten. In feite vierden we asjoerah (een speciale gelegenhedsdag, volgens sji'ieten de dag waarop Hoessein werd vermoord) als één van de islamitische feestdagen, waarbij aalmoezen werden uitgedeeld en er speciale gerechten werden gekookt, en waarbij de jonge jongens van de ouderen geld kregen om snoep en speelgoed van te kopen.

Wel hadden sommige dorpen tijdens asjoerah bepaalde gewoontes: de mensen staken vuren aan, gingen niet naar hun werk, de mensen trouwen niet of vierden geen blijde gebeurtenis op die dag. We accepteerden dit kritiekloos zonder dat er een verklaring voor werd gegeven, en vreemd genoeg vertelden onze religieuze leiders ons over de grootsheid van asjoerah en de zegeningen ervan.

Mijn vriend en ik bezochten vervolgens het graf van al-Abbas, de halfbroer van al-Hoessein, van vaderskant. Ik wist niet wie hij was, maar mijn vriend vertelde me over zijn dapperheid. Ik maakte ook kennis met vele godvrezende, religieuze leiders, wiens namen ik niet volledig onthouden heb, maar ik weet nog steeds hun achternamen: Bahr al-Oeloem, al-sayyid al-Hakim, Kashif al-Ghita, al-Yasin, al-Tabatabai, al-Feiroez Abadi, Asad Haidar, en anderen. Zij zijn werkelijk godvrezende, waardige en respectabele religieuze leiders, in de volle betekenis van het woord, en de sji'ietische bevolking eert hen en geeft hen één vijfde van hun vermogens. Dankzij deze donaties beheren ze de zaken van de religieuze faculteiten, openen ze nieuwe scholen, richten ze uitgeverijen op en helpen ze studenten die vanuit de hele islamitische wereld komen. Ze zijn onafhankelijk en op geen enkele manier verbonden aan de heersers - niet zoals onze religieuze leiders die niets doen of zeggen zonder de toestemming

van de autoriteiten, die hun salaris uitbetalen en hen in dienst nemen en ontslaan wanneer het hen uitkomt.

Het was een nieuwe wereld die voor me open ging, of eigenlijk die Allah aan mij openbaard had. Ik begon ervan te houden nadat ik er aanvankelijk uit de buurt van had willen blijven, en geleidelijk mengde ik me ermee terwijl ik er eerst afkerig van was. Ik kreeg nieuwe ideeën uit deze nieuwe wereld en mijn nieuwsgierigheid bracht een zoektocht naar kennis en wetenschap bij me teweeg. Er was één hadith van de Profeet (s.a.w.), die me altijd aan het denken zette, en waar ik nu weer aan moest denken:

“De kinderen van Israël werden verdeeld in eenenzeventig groepen, de Christenen werden verdeeld in tweeenzeventig groepen, en mijn volk zal verdeeld worden in drieenzeventig groepen, en allemaal, op één groep na, zullen in de hel terechtkomen.”

Het is hier niet de plaats om te spreken over de diverse religies, die allemaal beweren de ware te zijn en dat de rest fout zit, maar als ik deze uitspraak lees ben ik wel verbaasd en verbijsterd. Niet zozeer vanwege de hadith zelf, maar wel over de moslims die dit lezen en aanhalen in hun toespraken, maar er verder overheen glijden. Ze analyseren de hadith niet en doen zelfs geen poging om uit te maken welke groep er gered zal worden en welke verdoemd zal zijn. Interessant genoeg, beweert elke groep dat zij degenen zijn die gered zullen worden. Aan het eind van de overlevering volgde er: “Wie zijn zij, o Boodschapper van Allah?” Hij antwoordde: “Degenen die mijn leiddraad volgen en het pad van mijn metgezellen.”

Bestaat er een groep die zich niet vasthoudt aan het Boek (de Qoraan) en de soenna? Bestaat er soms een islamitische groep die iets anders beweert? Zouden imam Malik, Aboe Hanifa, al-Shafii of Ahmed ibn Hanbal, als je het aan hen vroeg, niet allemaal zeggen dat ze vasthouden aan de leer van de Qoraan en aan de juiste soenna? En dit waren alleen nog maar de soennietische madhahib (wetscholen).

Daarnaast had je nog de diverse sji'ietische groepen, (waarvan ik altijd geloofd had dat ze afweken en ontspoord waren), die allemaal beweren dat ze zich aan de Qoraan en de correcte soenna vast te houden, zoals nagelaten door Ahl al-Beit (de naast familie van de Profeet). Men zegt wel: “ De vader des huizes weet des te beter wat thuis gaande is”.

Was het dan misschien mogelijk dat alle groepen gelijk hadden, zoals ze beweerden? Nee, dit was niet mogelijk, omdat de overlevering van de Profeet het tegenovergestelde beweert; tenzij de hadith verzonnen of uit de lucht gegrepen zou zijn. Maar dat was ook niet mogelijk, omdat de hadith geaccepteerd werd door zowel de soennieten als de sji'ieten.

Was het mogelijk dat de overlevering geen betekenis had? God verhoede dat Zijn Boodschapper (s.a.w.) een betekenisloze en doelloze uitspraak kon doen, want hij sprak alleen woorden van wijsheid. Zodoende bleef er dus maar één mogelijke conclusie over: dat er één groep was die op het rechte pad was, en dat de rest verkeerd zat. De hadith wekt verbazing en verbijstering, maar hij moedigt de mensen die gered willen worden ook aan om verder onderzoek te doen en te studeren.

Door deze hadith werd ik aan het twijfelen gebracht en stond ik versteld na mijn ontmoeting met de sji'ieten - wie weet spraken zij wel de waarheid! Waarom zou ik dus niet studeren en op onderzoek gaan? De islam beveelt mij, middels de Qoraan en de soenna, om te studeren, te onderzoeken, te observeren en te vergelijken, en Allah de Allerhoogste zei:

“En wat betreft degenen, die zich inspannen voor Ons, Wij zullen hen zeker leiden naar Onze wegen” (de Heilige Qoraan 29:69)

Hij zei ook:

“Degenen die naar het woord luisteren en het beste ervan volgen, dit zijn degenen die Allah heeft geleid, en dit zijn degenen die mensen van begrip zijn.” (Heilige Qoraan 39:18)

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Bestudeer je religie, tot er van je gezegd wordt dat je gek bent.” Daarom zijn onderzoek, observatie en vergelijking wettelijke verplichtingen voor elk verantwoordelijk persoon.

Toen ik dit eenmaal besloten en mezelf voorgenomen had - een belofte aan mezelf en aan mijn sji'ietische vrienden van Irak - omhelsde ik hen en zei hen vaarwel, vol verdriet want ik vond hen aardig en zij vonden mij aardig. Ik had het gevoel dat ik dierbare en trouwe vrienden verliet, die hun tijd aan mij opgeofferd hadden om mij te helpen. Ze deden het uit zichzelf en vroegen er niets voor, behalve de goedkeuring van Allah, gezegend zij Hij. De Profeet (s.a.w.) zei: “Voor Allah is het leiden van één mens naar het goede pad, waardevoller dan alle rijkdommen op aarde.”

Ik verliet Irak na twintig dagen tussen de imams en hun volgelingen doorgebracht te hebben, en de tijd was voorbijgevlogen als een fijne droom, waaruit de slaper geen zin heeft om te ontwaken.

Ik verliet Irak met spijt in het hart, enerzijds vanwege de korte duur van mijn bezoek, en anderzijds om goede vrienden achter te moeten laten, die veel liefde koesteren voor Ahl al-Beit.

Ik verliet Irak om de Hidjaz, het heilige huis van Allah en de begraafplaats van onze Profeet, de meester van de eersten en de laatsten (s.a.w.), te bezoeken.

De reis naar Hidjaz.

Ik kwam in Djeddah aan en ontmoette mijn vriend al-Bashier, die erg blij was om mij te zien. Hij nam me mee naar zijn huis en ontving me met de hoogste graad van gastvrijheid. We brachten de tijd door met rondrijden in zijn auto, plaatsen bezoeken; we verrichtten de oemrah samen, en we brachten een paar dagen door met aanbidding en andere godsdienstige daden. Ik verontschuldigde me bij mijn vriend voor mijn late komst, vanwege mijn lange verblijf in Irak en ik vertelde hem van mijn nieuwe ontdekking, of eigenlijk nieuwe geloof. Hij had een open verstand en was goed geïnformeerd, en hij zei: "Dat is waar, want ik heb gehoord dat zij een aantal grote geleerden hebben, maar ze hebben ook veel groepen die afwijken en die aanzienlijke problemen veroorzaken tijdens de bedevaart." Ik vroeg hem: "Wat voor een soort problemen veroorzaken ze?" Hij zei: "Ze bidden rond de graven en gaan al-Baqie in groepen binnen, al huilend en klagend. En ze dragen stukken steen bij zich waarop ze voorover buigen; en als ze het graf van onze meester al-Hamza in Oehoed bezoeken, dan houden ze een begrafenisplechtigheid, waarbij ze zich op hun borst slaan en jammeren alsof al-Hamza net pas is gestorven. Vanwege dit alles heeft de Saoedische regering het hen verboden om de graven te bezoeken".

Ik lachte en zei: "Is het hierom, dat jullie vinden dat ze van de islam afgeweken zijn?" Hij zei: "Hierom en vanwege andere redenen. Ze komen om het graf van de Profeet (s.a.w.) te bezoeken, maar tegelijkertijd staan ze rond de graven van Aboe Bakr en Omar en vervloeken hen, en sommigen gooien vuil en afval naar die graven."

Toen ik deze beschuldigingen hoorde, herinnerde ik mij wat mijn vader mij verteld had, toen hij terug kwam van de bedevaart, dat zij vuil op het graf van de Profeet (s.a.w.) gooien. Het lijdt geen twijfel dat mijn vader ze nooit met zijn eigen ogen heeft gezien, want hij zei: "We zagen een paar soldaten van het Saoedische leger, die een paar pelgrims met stokken sloegen en toen we protesteerden tegen deze vernederende behandeling van de pelgrims van het heilige huis van Allah, zeiden ze tegen ons: "Dit zijn geen moslims, dit zijn sji'ieten die vuil bij zich hebben om op het graf van de Profeet (s.a.w.) te gooien."” Mijn vader zei: "We lieten het er toen verder bij, en we spuugden op hen."

En nu hoorde ik van mijn Saoedische vriend, die in al-Medina al-Moenawara geboren was, dat zij het graf van de Profeet (s.a.w.) komen bezoeken, maar vuil gooien op de graven van Aboe Bakr en Omar. Ik vertrouwde beide verhalen niet, want ik was op bedevaart geweest en ik had de gezegende kamer gezien, waar de graven van de Profeet (s.a.w.) en Aboe Bakr en Omar gesloten zijn, en niemand kon erbij komen of de deur of het raam aanraken of er iets naar binnen gooien, en wel om twee redenen. Ten eerste zijn er geen openingen, en ten tweede is er een strenge bewaking met onverzettelijke soldaten, die allemaal een zweep in hun hand hebben om de bedevaartgangers te slaan die de kamer proberen te betreden. Het is heel waarschijnlijk dat sommige Saoedische soldaten door hun vooroordeel tegen sji'ieten hen van deze aantijgingen beschuldigen, om hun agressie jegens hen te rechtvaardigen; of misschien om andere moslims tegen hen op te zetten en het gerucht in andere landen te verspreiden, dat sji'ieten de Boodschapper van Allah (s.a.w.) haten en vuil naar zijn graf gooien, waarmee ze twee vliegen in één klap slaan.

Een man die mij vertrouwde vertelde me het volgende verhaal: "We gingen rond het Huis van Allah toen een jonge man opeens erge pijn in zijn buik kreeg en over moest geven. De soldaten die de zwarte steen bewaakten begonnen hem te slaan en beschuldigden hem ervan de Ka'aba te bevuilden. Hij werd in een miserabele toestand meegenomen, voor het gerecht gebracht en dezelfde dag geëxecuteerd.

Dit soort dramatische verhalen tolde in mijn hoofd rond. Ik probeerde eerst een rechtvaardiging te vinden voor mijn Saoedische vriend, die de sji'ieten bespote, maar ik kon

niets vinden behalve dat zij zich op de borst slaan en huilen en voorover buigen op stenen, en dat zij rond de graven bidden. Ik vroeg mezelf af: “Is dit voldoende bewijs om degene te bespotten, die gelooft dat er geen god dan Allah is en dat Mohammed (s.a.w.) Zijn Dienaar en Boodschapper is? En hij bidt, geeft aalmoezen, vast in ramadan, bezoekt het heilige huis van Allah tijdens de hadj, doet goede daden en vermijdt slechte daden.

Ik wilde mijn vriend niet tegenspreken en in een oeverloze discussie met hem belanden, daarom zei ik kort: “Moge Allah ons verlichten en hen verlichten, en ons naar het rechte pad leiden, en moge Allah de vijanden van de islam en de moslims vervloeken.”

Telkens als ik rond het heilige huis van Allah ging tijdens de oemrah en tijdens mijn bezoek aan het gezegende Mekka, waar slechts weinig bezoekers waren, bad ik en vroeg ik Allah oprecht om mijn ogen te openen en me naar de waarheid te leiden. Ik stond bij de plaats van Ibrahim(a.s.) en reciteerde het volgende vers uit de Qoraan:

“En span u in terwille van Allah, met de inspanning die Hem toekomt, hij heeft u uitgekozen. En Hij heeft u in de godsdienst geen moeilijkheid opgelegd; volgens het geloof van uw vader Ibrahim; hij noemde u moslim, voor uw tijd en in deze tijd, opdat de Boodschapper een getuige voor u zou zijn, en u getuige zou zijn voor de mensen. Verricht dus het gebed en volbreng de zakaat en hou u vast aan Allah. Hij is uw Beschermmer, een voortreffelijke Beschermmer en een voortreffelijke Helper”. (Heilige Qoraan 22:78)

Toen begon ik onze meester Ibrahim aan te roepen, of eigenlijk onze voorvader Ibrahim, zoals de Qoraan hem noemt: “O vader, u die ons moslims heeft genoemd – uw nageslacht is na u verdeeld. Sommigen van hen werden joden, anderen christenen, en sommige anderen werden moslims; en de joden raakten onderling verdeeld in eenenzeventig groepen, en de christenen raakten onderling verdeeld in tweeenzeventig groepen en de moslims werden in drieenzeventig groepen verdeeld. Allen zijn in de duisternis, zoals U uw zoon Mohammed (s.a.w.) gezegd heeft. Alleen één groep bleef trouw aan uw eed. O vader!

Is dit wat Allah voor Zijn schepping wil, zoals de fatalisten geloven, dat Allah voor elke ziel zijn lot? En dat lot bepaalt of iemand joods, christen of moslim wordt, of atheïst of polytheïst? Of was het vanwege de liefde voor deze wereld en het verlaten van Allah's geboden, dat de mensen Allah vergaten, zodat Hij ze zichzelf liet vergeten?

Ik kon mezelf niet laten geloven in fatalisme - dat Allah aan elk persoon een lot toe zou kennen. Ik neigde er eerder toe te geloven dat Allah ons geschapen heeft en ons geïnspireerd heeft om te onderscheiden wat goed en kwaad is, en ons Zijn Boodschappers heeft gestuurd om ingewikkelde zaken te verklaren en te laten zien wat goed en kwaad is. Maar de mens raakte betoverd door de verleiding van het leven. En in al zijn trots, hebzucht, onwetendheid, nieuwsgierigheid, koppigheid, onrecht en tirannie week hij af van het rechte pad en volgde de duivel.

Hij nam afstand van de Genadevolle, daarom raakte hij de weg kwijt, en de Qoraan drukt dat op de beste manier uit in de woorden van Allah:

“Waarlijk, Allah doet de mens geen onrecht aan, maar de mens doet zichzelf onrecht aan.” (Heilige Qoraan 10:44)

“O, onze vader Ibrahim! We kunnen de joden of de christenen niet kwalijk nemen dat ze het rechte pad niet volgden, nadat hen de weg was geweest... Kijk naar dit volk dat Allah gered heeft toen Hij uw zoon Mohammed (s.a.w.) erheen stuurde, die het uit de duisternis haalde en naar het licht bracht en het tot het beste volk ter wereld maakte. Ook zij zijn verdeeld in teveel strijdende partijen, ondanks het feit dat Allah's Boodschapper hen nadrukkelijk gewaarschuwd heeft toen hij zei: “Het is verboden voor een moslim om meer dan drie dagen niet met zijn broeder te spreken.”

Wat is er gebeurd met dit volk, dat verdeeld is in vele kleine en strijdende landen, waarvan sommigen elkaar niet eens kennen. O, onze vader Ibrahim, wat is er gebeurd met dit volk...

Het was het beste volk ter wereld, het heerste van het Oosten tot het Westen en bracht kennis, wetenschap, beschaving en verlichting naar andere volkeren.

Vandaag heeft het een dieptepunt in haar geschiedenis bereikt, haar land wordt gewelddadig bezet en haar volk wordt verdreven en uitgemoord... Haar al-Aqsa moskee wordt gegijzeld door een zionistische bende en niemand is in staat het te bevrijden. Als iemand haar landen bezoekt, kom je niets anders tegen dan miserabele armoede, hongersnood, ziektes, slechte manieren, intellectuele en technische achterstand, tirannie, vervolging en vuil. Je hoeft alleen maar de openbare toiletten van West Europa te vergelijken met die van onze landen, en zie hoe groot het verschil is, en zie hoeveel verschil er in hygiëne is tussen de twee. Is het niet ironisch om dit lage peil van hygiëne te vinden in onze landen, ondanks het feit dat de islam ons geleerd heeft dat "reinheid een teken van geloof is, en vuil een teken van de duivel"? Is het geloof verhuisd naar Europa en is de duivel onder ons midden komen wonen? Waarom zijn moslims bang om voor hun geloof uit te komen, zelfs in hun eigen landen?! Waarom mag een moslim niet eens de baas zijn over zijn eigen gezicht, daar hij geen baard mag laten staan?! De moslims mogen zich niet kleden in islamitische kleding, terwijl de zondaars in het openbaar alcohol drinken en slechte daden plegen, en de moslims mogen hen niet eens corrigeren en hen goede manieren leren. Ik heb zelfs gehoord dat er in bepaalde islamitische landen zoals Egypte en Marokko vaders zijn, die hun dochters hun lichamen laten verkopen, uit armoede en gebrek, moge er geen macht of kracht zijn behalve die van Allah, de Verhevene en Almachtige.

O God, waarom heeft u dit volk verlaten en het in de duisternis gelaten? Nee, mijn Heer, vergeef mij alstublieft, want het is dit volk dat U heeft verlaten en zelf het pad van de duivel koos, en U zei in al Uw wijsheid en macht - en wat U zegt is de waarheid:

“En wie zichzelf afwendt van de herinnering aan de Genadevolle God, Wij wijzen hem een duivel toe, die zijn metgezel wordt.” (Heilige Qoraan 43:36)

Het lijdt geen twijfel dat de achteruitgang van de islamitische natie tot dit dieptepunt van onderwerping en achterstand een teken is, dat zij afgeweken is van het goede pad, en een kleine minderheid van één groep onder drieënzeventig heeft geen effect op het lot van een heel volk.

De Boodschapper van Allah zei: "Het is u bevolen goede daden te doen en verwerpelijke daden tegen te houden, anders zal Allah de slechten van jullie de leiding over jullie geven, en dan zullen de goede mensen roepen, maar niemand zal naar hen luisteren."

O God, wij geloven in wat U ons geopenbaard heeft en we volgen de Boodschapper, zult U ons tot de gelovigen rekenen? O God, verduister alstublieft onze harten niet, nadat U die verlicht heeft. Alstublieft God, heb genade met ons, want U bent de Gever. O God, wij hebben onszelf onrechtvaardig behandeld, en als U ons niet vergeeft en genade met ons heeft, dan zullen wij zeker tot de verliezers behoren."

Ik ging op weg naar Medina al-Moenawara met een brief van mijn vriend al-Bashier aan een van zijn familieleden daar, zodat ik daar kon blijven tijdens mijn verblijf in Medina.

Hij had al met hem gesproken aan de telefoon, en toen ik aankwam ontving hij me hartelijk en bracht me onder in zijn huis. Zodra ik binnen was, wilde ik het graf van Allah's

Boodschapper (s.a.w.) bezoeken, daarom waste ik mezelf en trok ik schone kleren aan.

Vergeleken met de tijd van de bedevaart waren er nu maar een paar bezoekers daarom, lukte het mij om voor de graven van Allah's Boodschapper, Aboe Bakr en Omar te komen; iets wat ik niet had gekund tijdens de hadj vanwege de drukte. Toen ik de deuren aan wilde raken voor zegeningen, wees een van de bewakers mij terecht, en toen ik lange tijd bleef om mijn smeekbedes en vredesgroeten te zeggen, moest ik van de bewakers vertrekken. Ik probeerde met één van hen te spreken, maar het was tevergeefs.

Ik ging terug naar het gezegende binnenplein en ging zitten om de Qoraan te lezen en mijn voordracht ervan te verbeteren. Ik herhaalde de recitatie meerdere keren, want ik had het

gevoel dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) naar mij luisterde. Ik zei bij mezelf: “Is het denkbaar dat de Boodschapper van Allah dood is, zoals elk ander dood mens? Als dat zo is, waarom zeggen we dan in onze gebeden “Moge vrede met u zijn, o grote Profeet, en moge Allah’s genade en zegeningen met u zijn” op een manier die klinkt alsof we hem aanspreken? De moslims geloven dat onze meester al-Khidr (s.a.) niet dood is en dat hij de groeten beantwoordt van iedereen die hem groet. Ook geloven de volgelingen van de soefi-orde dat hun sjeikhs, Ahmed al-Tijani en Abdoel Qadir al-Jilani komen en dat ze hen werkelijk zien en niet in hun slaap, waarom aarzelen we dan om deze edele daad aan Allah’s Boodschapper te verlenen, hij is immers de beste van de hele mensheid? Het geruststellende is, dat de moslims niet terughoudend zijn ten opzichte van de Boodschapper van Allah, behalve de wahabi’s, van wie ik mij, hierom en om diverse andere redenen, vervreemd begon te voelen. Ik vond hun manieren erg ruw, daar zij andere moslims die het niet eens zijn met hun geloofspunten erg hardvochtig behandelen. Ik bezocht eens de al-Baqee begraafplaats, en terwijl ik om genade vroeg voor de zielen van Ahl al-Beit, zag ik dat een oude man naast me stond te huilen, en daarom wist ik dat hij een sji’iet was. Hij richtte zichzelf naar de Ka’aba en begon te bidden, en opeens rende een soldaat op hem af, alsof hij zijn bewegingen had gevolgd, en schopte hem terwijl hij voorovergebogen lag. De man viel bewusteloos op zijn rug, toen begon de soldaat hem te slaan en te vervloeken. Ik had zo’n medelijden met de oude man en ik dacht dat hij misschien wel dood was, daarom riep ik naar de soldaat: “Dat mag je niet doen! Waarom sloeg je hem terwijl hij aan het bidden was? Hij berispte me en zei: “Hou je mond en bemoei je er niet mee, of anders doe ik met jou wat ik met hem deed.” Ik begreep dat de soldaat vol agressie zat, daarom ontweek ik hem, maar ik was kwaad op mezelf, omdat ik de man die onrechtvaardig behandeld werd, niet had kunnen helpen. Ik was ook kwaad op de Saoedies die met de mensen doen wat ze willen, alsof ze zelf geen verantwoording hoeven af te leggen over hun daden. Er waren een paar bezoekers, die de afstraffing hadden gezien, maar alles wat ze konden doen was zeggen: “Er is geen macht of kracht behalve die van Allah.” Anderen zeiden: “Hij kreeg zijn verdiende loon, want hij bad bij de graven.” Ik kon mezelf niet beheersen, en daarom zei ik tegen die persoon: “Wie heeft jou gezegd dat wij niet bij de graven mogen bidden?” Hij antwoordde: “De Boodschapper van Allah (s.a.w.) hield ons tegen om dit te doen.” Ik antwoordde boos: “Je liegt over de Boodschapper van Allah.” Ik werd me bewust van de gevaarlijke situatie en ik werd bang dat iemand van de bezoekers de soldaten zou roepen om mij af te straffen, daarom zei ik vriendelijk: “Als de Boodschapper van Allah ons tegenhield om bij de graven te bidden, waarom zouden dan miljoenen pelgrims en bezoekers hem niet gehoorzamen en een zonde plegen door te bidden bij het graf van de Profeet (s.a.w.) , Aboe Bakr en Omar in de Heilige Moskee van de Profeet en in vele andere moskeeën in de islamitische wereld? Zelfs als het bidden bij de graven een zonde is, moet dat dan zo hardhandig tegengegaan worden? Of moeten we het op een vriendelijke manier tegengaan? Sta me toe het verhaal te vertellen van de man die plaste in de moskee van Boodschapper van Allah en in zijn bijzijn. Sommige metgezellen trokken hun zwaarden om hem te doden, maar de profeet hield hen tegen en zei: “Laat hem gaan en doe hem geen kwaad, en giet wat water op de plaats waar hij geplast heeft. Wij zijn verplicht om het leven te vergemakkelijken en niet te bemoeilijken. Wij hebben de boodschap gekregen om goede woorden te verspreiden en niet om de mensen bij ons vandaan te houden.”

De metgezellen volgden zijn bevelen op en Allah’s Boodschapper (s.a.w.) vroeg de man om naast hem te komen zitten en hij sprak vriendelijk met hem. Hij legde hem uit dat deze plek het heilige huis van Allah was en niet bevuild mag worden, en de man leek het punt begrepen te hebben, want later werd hij in zijn beste en schoonste kleren gezien in de moskee. Allah, de Grootste, had gelijk toen Hij tegen Zijn Boodschapper zei: “Als jij ruw en hardvochtig met hen zou zijn, dan zouden zij zeker bij jou vandaan gegaan zijn” (Heilige Qoraan 3:159)

Sommige bezoekers waren geraakt toen ze het verhaal hoorden, en één van hen nam me apart en vroeg: “Waar kom je vandaan?” Ik zei: “Uit Tunesië.” Hij groette me toen en zei: “O broeder, bij Allah, pas op jezelf en zeg zulke dingen hier niet, dit is mijn advies aan jou, terwille van Allah.” Ik werd zo boos en bitter op degenen die beweren dat ze de beheerders zijn van de Haramain (twee bedevaartsplaatsen) en de gasten van de Barmhartige met zo’n hardheid bejegenen, zodat niemand een mening mag uiten of iets mag geloven wat niet bij hun manier van denken past, of zelfs een overlevering van de Profeet mag reciteren, die niet overeenkomt met hun lezing van overleveringen.

Ik ging terug naar het huis van mijn nieuwe vriend, wiens naam ik toen nog niet kende, en hij bracht me een avondmaal. Hij zat tegenover me en vroeg me waar ik was geweest. Ik vertelde hem mijn belevenissen van het begin tot het eind en zei: “Mijn broeder, ik begin ontevreden te worden over de wahabi’s en begin te neigen naar de sji’ieten.”

Plotseling werd de uitdrukking op zijn gezicht heel anders en hij zei tegen me: “Ik waarschuw je om zo iets niet meer te zeggen!” Toen liep hij weg zonder zelfs maar zijn avondmaaltijd te beëindigen. Ik wachtte op hem tot ik naar bed ging. De volgende ochtend ontwaakte ik door de oproep tot het gebed die vanaf de Moskee van de Profeet (s.a.w.) omgeroepen werd. Ik zag dat het voedsel nog steeds niet aangeraakt was. Dit betekende dat hij niet terug was gekomen. Ik werd achterdochtig en was bang dat de man misschien lid was van de geheime dienst. Daarom verliet ik het huis snel en ging naar de Moskee van de Profeet om te bidden. Na het namiddaggebed zag ik een spreker die les gaf aan een aantal gelovigen en ik voegde mij bij hen. Later hoorde ik van een van de toehoorders dat hij de qadi (de magistraat) was van Medina. Ik luisterde naar hem terwijl hij een aantal Qoraanverzen uitlegde. Toen hij zijn les beëindigde en wilde vertrekken, hield ik hem tegen en vroeg hem: “Alstublieft meneer, kunt u mij een paar aanwijzingen geven voor de interpretatie van het volgende Qoraanvers:

“En Allah wenst alleen de onreinheid bij u vandaan te houden, o mensen van het Huis, en u te zuiveren met een grondige zuivering?” (Heilige Qoraan 33:33)

Ik vroeg: “Wie wordt er bedoeld met Ahl al-Beit in dit Qoraanvers?” Hij antwoordde onmiddellijk: “De vrouwen van de Profeet (s.a.w.) en het vers begint met de vermelding van hen:

“O vrouwen van de Profeet, jullie zijn niet zoals andere vrouwen, als jullie God vrezen.” (Heilige Qoraan 33:32)

Ik zei tegen hem: “De sji’ietische geleerden zeggen dat het Ali, Fatima, Al-Hassan en Al-Hoessein zijn, maar natuurlijk ben ik het niet met hen eens, omdat het begin van het vers zegt: ‘O, vrouwen van de Profeet’. Maar zij hadden hierop als antwoord, dat wanneer het vers over hen ging (d.w.z. de vrouwen van de Profeet) de grammaticale vorm in zijn geheel vrouwelijk zou moeten zijn. Maar de Welsprekende zegt: “U bent niet (zoals andere vrouwen)”, “als jullie God vrezen”, “wees niet zacht in jullie spraak”, “blijf in jullie huizen”, “toon jullie versieringen niet”, “verricht jullie gebeden”, “geef aalmoezen”, “gehoorzaam Allah en Zijn Boodschapper”. (Alle hierboven genoemde werkwoorden zijn in de vrouwelijke vorm). Maar in het gedeelte dat over Ahl al-Beit gaat, verandert de vorm en zegt Hij: “... alleen de onreinheid bij u vandaan te houden (...) en u te zuiveren met een grondige zuivering.” (in de mannelijke grammaticale vorm).”

De qadi zette zijn bril af, keek naar mij en zei toen: “Pas op voor deze giftige ideeën, de sji’ieten veranderen de woorden van Allah zoals ze willen, en ze hebben vele verzen over Ali en zijn nageslacht die wij niet kennen. In feite hebben ze een eigen Qoraan. Ze noemen het de Qoraan van Fatima. Ik waarschuw je om je niet door hen te laten misleiden.

Ik antwoordde: “Wees niet bang meneer, ik ben op mijn hoede, en ik weet veel dingen over hen, maar ik wilde het alleen weten.” Hij vroeg: “Waar kom je vandaan?” Ik zei: “Uit Tunesië.” Hij vroeg: “Wat is je naam?” Ik antwoordde: “Al-Tijani.” Hij lachte vol trots en zei: “Weet je wie Ahmed al-Tijani was?” Ik zei: “Hij was de sjeikh van een soefi-orde.” Hij zei:

“Hij was een agent van de Franse koloniale autoriteiten, en het Franse kolonialisme vestigde zichzelf in Algerije en Tunesië dankzij zijn hulp. En als je ooit Parijs bezoekt, ga dan naar de Nationale Bibliotheek en lees in het Franse woordenboek onder ‘A’ en dan zal je zien dat Frankrijk het Legioen van Eer gaf aan Ahmed al-Tijani, vanwege zijn onschatbare hulp.” Ik was verbaasd over wat hij zei, maar ik bedankte hem en nam afscheid.

Ik bleef een hele week in Medina, en ik bad veertig gebeden, en bezocht alle heilige plaatsen. Tijdens mijn verblijf keek ik oplettend om me heen, en daardoor werd ik steeds kritischer jegens de wahabi’s.

Ik verliet Medina al-Moenawara en ging naar Jordanië om daar een paar vrienden te ontmoeten, die ik had leren kennen op de reis naar de bedevaart, zoals eerder gezegd. Ik bleef drie dagen bij hen, en merkte dat ze van haat vervuld waren jegens de sji’ieten, nog meer dan de mensen in Tunesië.

Ze hadden dezelfde verhalen en dezelfde geruchten, en iedereen die ik vroeg om bewijs antwoordde “dat hij het had gehoord”, maar er was niemand die contact had met sji’ieten of een boek van hen had gelezen, of zelfs maar een sji’iet in zijn leven had ontmoet.

Van Jordanië ging ik naar Syrië, en in Damascus bezocht ik de Oemmayaden Moskee, naast de plek waar het hoofd van onze meester al-Hoessein rust. Ik bezocht ook het graf van Salah al-Din al-Ayoebi en onze dame Zaineb bint Ali ibn Abi Talib.

Van Beiroet nam ik een boot die direct naar Tripoli voer. De overtocht duurde vier dagen, waarin ik lichamelijk en geestelijk uitrustte. Ik deed de hele reis in mijn verbeelding nog eens over en kwam tot de conclusie dat ik een voorkeur en een respect voor de sji’ieten had ontwikkeld, en tegelijkertijd stoorde ik me aan en hield ik me afzijdig van de sinistere wahabi’s. Ik dankte Allah voor wat Hij me had gegeven en voor Zijn zorg, en ik vroeg Hem, gezegend zij Hij de Hoogste, om me naar het rechte pad te leiden.

Vol verlangend om mijn familie en vrienden te ontmoeten kwam ik terug. Ik was verbaasd toen bij mij thuiskomst bleek dat de boeken eerder aangekomen waren dan ik, maar ik wist waar ze vandaan kwamen. Het waren er zoveel, dat ze het hele huis vulden. Toen ik ze opende, werd ik met dankbaarheid vervuld jegens deze mensen die hun belofte niet gebroken hadden. Ze hadden me zelfs meer boeken per post gestuurd, dan ze me daar cadeau hadden gedaan!

Het begin van het verdere onderzoek

De metgezellen (van de Profeet) beschouwd door de Sji'ieten en de Soennieten

Wat ik als de hoeksteen beschouw van alle studies die naar de waarheid leiden, is het onderzoek naar de levens, de zaken, de daden en het geloof van de metgezellen. De metgezellen waren de basis van alles. Zij brachten ons de uitgangspunten van ons geloof, en zij verlichtten onze duisternis, zodat we de regels van Allah konden zien. Veel moslimgeleerden – die overtuigd zijn van het bovenstaande – begonnen aan de levens en de daden van de metgezellen, zoals onder meer 'Oesd al-Ghabah fi Tamyeez al-Sahabah', en 'Al-Isabah fi Maarifat al-Sahabah', en 'Mizan al-I'tidal'. Deze en diverse andere boeken kijken kritisch en analytisch naar de levens van de metgezellen, maar allemaal vanuit het standpunt van de soennieten.

Er is een kleine moeilijkheid. De vroege geleerden schreven namelijk op een manier, die de heersers van de Oemmajaden en Abbasieden goed uitkwam, die bekend stonden om hun oppositie tegen Ahl al-Beit en al hun volgelingen. Zodoende is het niet eerlijk om alleen van hun werken uit te gaan zonder de werken van de andere moslimgeleerden te bestuderen, die vervolgd en tenslotte vermoord werden door deze regeringen - simpelweg omdat ze volgelingen waren van Ahl al-Beit en in opstand kwamen tegen de onderdrukkende en afvallige autoriteiten.

Het voornaamste probleem van dit alles waren de metgezellen zelf, want zij protesteerden tegen de wens van Allah's Boodschapper (s.a.w.) om een document voor hen te schrijven, dat hen zou helpen om tot de Dag des Oordeels op het rechte pad te blijven. Hun protest berooft de islamitische natie van een unieke gunst en gooide hen in het donker, en ruzies en interne verdeeldheid waren het gevolg. Tenslotte eindigden ze als een afgematte kracht.

Het waren de metgezellen die ruzie maakten over de kwestie van het khalifaat (de opvolging van de Profeet). Daardoor werden ze verdeeld in een heersende partij en een oppositiepartij. De natie werd opgesplitst in volgelingen van Ali en volgelingen van Mouawijah.

Het waren de metgezellen die van mening verschilden over de interpretaties van het heilige boek van Allah en de overleveringen van Zijn Profeet. Hun verdeeldheid leidde tot verschillende geloofsopvattingen, groepen en subgroepen en hieruit kwamen de vele geleerden van scholastieke theologie voort, en scholen van denken en filosofieën. Zij werden geïnspireerd door politieke ambities, met maar één doel in gedachten - namelijk om macht te krijgen.

De moslims zouden onderling niet verdeeld zijn als het niet aan de metgezellen had gelegen, want elke onenigheid die ontstaan is in het verleden, of die op dit moment ontstaat, wordt veroorzaakt door hun meningsverschil over de metgezellen. Er is één God, één Qoraan, één Boodschapper en één qibla, en daar zijn alle moslims het over eens, maar de onderlinge meningsverschillen tussen de metgezellen begonnen op de eerste dag na de dood van de Boodschapper (s.a.w.), in het Saqifa (huis) van Bani Saidah, en duurt voort tot op de dag van vandaag en zal voortduren zolang Allah het wil.

Door mijn gesprekken met de sji'ietische geleerden kwam ik erachter dat de metgezellen, volgens hun visie, onder te verdelen zijn in drie categorieën. Tot de eerste categorie behoren de goede metgezellen die Allah en Zijn Boodschapper heel goed kenden, en zij vielen hem (de Boodschapper) bij tot op het laatste moment van hun levens. Zij waren zijn echte vrienden in woord en daad, en ze verlieten hem nooit, maar hielden stand met hem. Allah – de Allerhoogste - prees hen op vele plaatsen in Zijn Heilige Boek, en de Boodschapper van Allah (s.a.w.) prees hen ook op vele plaatsen. Deze groep metgezellen wordt door de sji'ieten

met verering en achting vermeld, ze worden ook door de soennieten met dezelfde verering en achting vermeld.

De tweede categorie vormen de metgezellen die de islam aanvaardden en de Boodschapper (s.a.w.) volgden, dan wel vrijwillig dan wel uit angst, en ze betoonden hun dankbaarheid aan de Boodschapper van Allah (s.a.w.) voor hun overgave. Toch deden ze de Boodschapper van Allah (s.a.w.) tijdens een paar gelegenheden pijn, en ze voerden niet altijd zijn bevelen uit. Eigenlijk spraken ze hem vaak tegen en hun standpunten verzetten zich vaak tegen de duidelijke Qoraanverzen of hadiths. Door middel van de Heilige Qoraan kwam Allah de Verhevene vaak tussenbeide en berispte of waarschuwde hen. Allah ontmaskerde hen in vele Qoraanverzen, en ook Allah's Boodschapper (s.a.w.) waarschuwde hen in vele overleveringen. De sji'ieten vermelden deze groep alleen maar vanwege hun daden, en zonder achting of verering.

De derde soort metgezellen zijn de hypocrieten, die de Boodschapper van Allah (s.a.w.) vergezelden om hem te misleiden. Ze pretendeerden moslims te zijn, maar van binnen waren ze uit op godslastering en op misleiding van de islam en de moslimgemeenschap als geheel. Allah heeft een hele soera in de Qoraan aan hen gewijd, en hen vernoemd op vele andere plaatsen, en hen de diepste diepten van de hel beloofd. Ook Allah's Boodschapper (s.a.w.) sprak over hen en waarschuwde voor hen en gaf sommige van zijn beste vrienden informatie over hun namen en eigenschappen. De sji'ieten en de soennieten zijn het eens over deze groep: ze vervloeken deze metgezellen en willen niets met hen te maken hebben.

Er was een speciale groep metgezellen, die zich van de anderen onderscheidde, doordat ze de naaste familieleden van de Profeet (s.a.w.) waren. Bovendien hadden ze ethische en spirituele en persoonlijkheidskenmerken van Allah en Zijn Boodschapper, waarmee niemand anders geëerd was. Dit was Ahl al-Beit (de naaste familie van de Profeet) die Allah had gelouterd en gezuiverd en Hij beval ons om voor hen te bidden op dezelfde manier als Hij ons beval om voor Zijn Boodschapper te bidden. Hij maakte het verplicht voor ons om één vijfde van ons inkomen aan hen te schenken, en dat elke moslim van hen moet houden als dank voor de boodschap van Mohammed. Zij zijn onze leiders en wij moeten hen gehoorzamen; en zij zijn degenen die diep geworteld zijn in kennis, die de interpretatie van de Heilige Qoraan kennen en zij kennen de duidelijke verzen ervan, evenals de verzen die zinnebeeldig zijn.

Zij zijn de mensen van al-dhikr, die de Boodschapper van Allah vergeleek met de Heilige Qoraan in zijn uitspraak: "Twee gewichtige gidsen" (al-Thaqalein), en hij beval ons om ons aan hen vast te houden [2]. Hij vergeleek hen met Noach's ark, wie er binnenging was gered en wie het verliet verdronk [3]. De metgezellen kenden de positie van Ahl al-Beit en vereerde hen en respecteerde hen. De sji'ieten volgen hen en stellen hen boven enige andere metgezel, en om dit te onderbouwen hebben ze vele duidelijke teksten als bewijs.

De soennieten respecteren en vereren de metgezellen, maar accepteren de bovengenoemde classificatie niet. Ze geloven niet dat sommige metgezellen hypocrieten waren, zij beschouwen daarentegen de metgezellen als de beste mensen na de Boodschapper van Allah (s.a.w.). Als zij de metgezellen zouden indelen zou het op grond van hun ouderdom en hun kwaliteiten en hun diensten aan de islam zijn. Zij zetten de rechtgeleide kaliefen in de eerste klasse, dan de eerste zes van de tien aan wie volgens hen de hemel beloofd was. Daarom voegen ze, als ze bidden voor de Profeet (s.a.w.) en zijn familie, er alle metgezellen aan toe, zonder uitzondering.

Dit is wat ik weet van de soennietische geleerden, en dat is wat ik gehoord heb van de sji'ietische geleerden over de classificatie van de metgezellen, en dat heeft me laten beginnen aan de gedetailleerde studie naar de kwestie van de metgezellen. Ik beloofde mijn God – als Hij me op het rechte pad zou leiden - mezelf te bevrijden van emotionele vooringenomenheid, neutraal en objectief te zijn en te luisteren naar beide partijen om vervolgens te volgen wat het beste was. Ik zou mijn conclusies baseren op twee premissen:

1. Een eerlijke en logische premisse: Ik zou me alleen baseren op wat door iedereen aanvaard wordt, inzake de uitleg van Allah's Boek en de correcte gedeeltes van de eerbiedwaardige hadiths van de Profeet.
2. Het verstand: want dat is het grootste geschenk dat Allah aan de mens gegeven heeft. Middels het verstand eerde Hij hem en onderscheidde Hij hem van de rest van de schepping. Wanneer Allah veroordeelt wat Zijn dienaren doen, dan vraagt Hij hen hun verstand op de best mogelijke manier te gebruiken, en zegt Hij: "Begrijpen zij het niet?" "Verstaan zij het niet?" "Zien zij het niet?"

Laat mijn islam, op de eerste plaats, mijn geloof in Allah zijn, Zijn engelen, Zijn Boeken en Zijn boodschappers; en dat Mohammed Zijn dienaar en Boodschapper is, en dat de religie van Allah de islam is; en dat ik nooit zal afgaan op één van de metgezellen, ongeacht zijn relatie tot de Boodschapper (s.a.w.) of zijn positie, want ik ben geen Oemajaad noch een Abbasied, noch Fatimied, en ik ben geen soenniet of sji'iet, en ik koester geen haatgevoelens jegens Aboe Bakr of Omar of Oethmaan of Ali of zelfs Washi, de moordenaar van onze meester Hamza, daar hij moslim is geworden, en de Boodschapper van Allah (s.a.w.) hem vergaf. Aangezien ik mezelf tot dit onderzoek gedwongen had om de waarheid te vinden en aangezien ik mijzelf oprecht bevrijd had van al mijn voor ingenomen standpunten, besloot ik te beginnen, met de zegening van Allah, met het bestuderen van de houding van de metgezellen.

1. De metgezellen en het verdrag van al-Hodaibijah

Het verhaal in het kort gaat als volgt:

In het zesde jaar na de hidjra (de emigratie van de Profeet van Mekka naar Medina) trok Allah's Boodschapper (s.a.w.) met veertienhonderd metgezellen naar Mekka om de oemrah te verrichten. Ze hielden kamp in Dhi al-Halifa, waar de Profeet (s.a.w.) zijn metgezellen beval om hun wapens af te leggen en de ihram (bedevaartkleding) aan te doen. Daarna lieten ze Qoraisj weten dat ze als bezoekers kwamen om de oemrah te doen en niet als soldaten. Maar de Qoraisj met al hun arrogantie, waren bang dat hun reputatie een knauw zou krijgen als de andere Arabieren te horen zouden krijgen, dat Mohammed en zijn volgelingen Mekka binnen waren gekomen. Zodoende stuurden ze een delegatie, onder leiding van Soehail ibn Abd Wadd al-Amiri, om de Profeet te ontmoeten. Hij moest hem verzoeken dit jaar terug te keren, dan mocht hij het volgende jaar Mekka drie dagen lang bezoeken. Daarbij stelden ze ook een aantal moeilijke voorwaarden, die door de Boodschapper van Allah geaccepteerd werden. De omstandigheden rechtvaardigden z'n acceptatie en het werd hem ook geopenbaard door zijn Heer, Glorie en Macht behoort Hem toe.

Een paar metgezellen waren het niet eens met de handeling van de Profeet (s.a.w.) en namen zeer heftig stelling tegen hem. Omar bin al-Khattab kwam en zei: "Ben jij niet waarlijk de Profeet van Allah?" Hij antwoordde: "Jawel, dat ben ik." Omar vroeg: "Hebben wij geen gelijk en onze vijanden niet?" De Profeet antwoordde: "Jawel." Omar vroeg: "Waarom vernederen we dan onze religie?" De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: "Ik ben de Boodschapper van Allah en ik zal Hem nooit ongehoorzaam zijn en Hij is mijn steun." Omar vroeg: "Zei u niet tegen ons dat wij naar het heilige Huis van Allah zouden gaan en erom heen zouden rondlopen?" De Profeet antwoordde: "Ja, en zei ik tegen jou dat we er dit jaar zullen komen?" Omar antwoordde: "Nee." De Profeet zei: "Je zult er komen en erom heen lopen."

Omar ging later naar Aboe Bakr en vroeg hem: "O Aboe Bakr, is hij niet waarlijk de Profeet van Allah?" Hij antwoordde: "Ja." Omar stelde hem toen dezelfde vragen die hij aan de Boodschapper van Allah had gesteld en Aboe Bakr antwoordde met dezelfde antwoorden en voegde eraan toe: "Omar, hij is de Boodschapper van Allah en hij is niet ongehoorzaam aan Allah, Allah is zijn steun, dus hou je aan hem vast."

Toen de Profeet (s.a.w.) klaar was met het sluiten van het verdrag, zei hij tegen zijn metgezellen: "Ga heen, offer een dier en scheer jullie hoofd kaal." En bij Allah, niemand van hen stond op terwijl hij het drie keer gezegd had. Toen niemand zijn bevelen opvolgde, ging hij naar zijn eigen plaats. Vervolgens kwam hij weer naar buiten en sprak tegen niemand. Hij offerde met zijn eigen handen een jonge kameel, en vroeg toen de kapper zijn hoofd kaal te scheren. Toen de metgezellen dit alles zagen, stonden ze op en brachten ze offers, en scheerden ze elkaars hoofden kaal, tot ze elkaar bijna vermoordden [4].

Dit is de samenvatting van het verhaal van het Vredesverdrag van Hodaibijah, dat een van de gebeurtenissen is, waarover de soennieten en de sji'ieten het met elkaar eens zijn. Het wordt door veel historici beschreven, zoals al-Tabari, Ibn al-Athir, Ibn Saad, al-Boekhari en Moeslim.

Ik stopte hier, want ik kon dit soort stof niet lezen zonder zeer verbaasd te staan over het gedrag van deze metgezellen jegens hun Profeet. Kon je als verstandig mens nu nog steeds de stelling aanvaarden, dat de metgezellen (moge Allah hen zegenen) de bevelen van Allah's Boodschapper (s.a.w.) altijd gehoorzaamden en uitvoerden? Deze gebeurtenissen lieten zien dat dat niet waar was! Kon je als verstandig mens geloven dat deze houding jegens de Profeet (s.a.w.) iets onbelangrijks was, of iets acceptabels, of zelfs maar te verdedigen?! Allah de Almachtige zei in Zijn Heilige Boek:

“Maar nee! Bij jouw God. Ze geloven niet tot ze aan jou vragen te oordelen over hun onderlinge meningsverschillen, en zij dan geen bezwaar in hun hart vinden tegen wat jij beslist hebt, en ze zich daar volkomen aan onderwerpen.” (Heilige Qoraan 4:65)

Onderwierp Omar zich en had hij geen bezwaar om het bevel van de Boodschapper (s.a.w.) te accepteren? Of weigerde hij de beslissing van de Profeet te accepteren? Vooral toen hij zei: “Bent u niet waarlijk de Profeet van Allah?” “Zei u niet tegen ons...” etcetera? Legde hij zich erbij neer toen de Profeet hem al die overtuigende antwoorden gaf? Nee, hij was niet overtuigd. Hij ging weg en stelde Aboe Bakr dezelfde vragen. Maar onderwierp hij zich wel toen Aboe Bakr met hem sprak en hem adviseerde om zich vast te houden aan de Profeet? Ik weet niet zeker of hij zich werkelijk onderwierp en overtuigd was door de antwoorden van de Profeet (s.a.w.) en Aboe Bakr! Waarom zei hij dan over zichzelf:” Vanwege dit heb ik zoveel dingen gedaan...” Allah en Zijn Boodschapper weten welke dingen door Omar werden gedaan.

Daarbij weet ik niet wat de reden voor de onwilligheid van de rest van de metgezellen was, toen de Boodschapper van Allah tegen hen zei: “Ga heen, offer een dier en scheer jullie hoofd kaal.” Niemand gehoorzaamde zijn bevelen, zelfs niet toen hij ze drie maal herhaalde.

Allah zij geprezen! Ik kon niet geloven wat ik had gelezen. Durfden de metgezellen zich zó op te stellen tegenover de Boodschapper? Als het verhaal alleen door de sji’ieten verteld zou zijn, dan zou ik het als een leugen beschouwd hebben, gericht tegen de eerbiedwaardige metgezellen. Maar het verhaal is zo bekend dat alle soennietische geschiedschrijvers ernaar verwijzen. Aangezien ik mezelf opgedragen had alleen te accepteren wat door beide partijen werd aanvaard, moest ik me er wel bij neerleggen. Ik stond perplex. Wat kon ik zeggen? Welk excuus kon ik voor deze metgezellen aanvoeren, die bijna twintig jaar met de Boodschapper van Allah hadden doorgebracht, vanaf het begin van zijn missie tot de dag van al-Hoedaibija? Zij hadden immers alle wonderen en de verlichting van het profeetschap zelf gezien?

Bovendien leerde de Qoraan hen dag en nacht hoe ze zich dienden te gedragen in het bijzijn van de Profeet (s.a.w.), en hoe ze tegen hem dienden te spreken, zozeer zelfs, dat Allah hun daden dreigde te vernietigen als ze hun stemmen boven de zijne verhieven!

2. De metgezellen en Razijat Jaum al-Khamis (De ramp op donderdag)

In het kort gaat het verhaal als volgt:

De metgezellen kwamen bijeen in het huis van de Profeet (s.a.w.), drie dagen voor hij stierf. Hij gaf hen opdracht om hem een stuk leer te brengen en een inktpot, zodat hij een document kon schrijven, dat hen zou ervoor behoeden om van het rechte pad af te dwalen. Maar de metgezellen waren het niet met elkaar eens. Sommigen gehoorzaamden de Profeet niet en beschuldigden hem ervan dat hij onzin praatte. De Boodschapper van Allah werd erg boos en gebood hen zijn huis te verlaten, zonder dat hij zijn verklaring afgelegd had.

Het verhaal gaat in details als volgt:

Ibn Abbas zei: “Donderdag, en wat een donderdag was dat! De pijn van de Boodschapper werd steeds erger, en hij zei: “Kom hier, dan zal ik een document voor jullie schrijven, wat jullie ervoor zal behoeden af te dwalen van het rechte pad.” Maar Omar zei dat de Profeet (s.a.w.) bevangen was door de pijn, en dat ze de Qoraan hadden en dat dat voldoende was, omdat dat het boek van Allah is. Ahl al-Beit was het er niet mee eens en ze begonnen onder elkaar te ruziën. Sommigen wilden doen wat de Profeet gezegd had terwijl anderen het met Omar eens waren. Toen het debat verhit werd en het lawaai aanzwol, zei de Boodschapper van Allah(s.a.w.): “Jullie kunnen weg gaan.”

Ibn Abbas zei: “De ramp was dat het meningsverschil onder de metgezellen de Boodschapper ervan weerhield om het document voor hen te schrijven.”[5].

De gebeurtenis is correct en er bestaat geen twijfel over haar authenticiteit, want het wordt genoemd door de sji'ietische geleerden en hun historici in hun boeken, evenals door de soennietische geleerden en historici in hun boeken. Aangezien ik verplicht was de kwestie te bestuderen, merkte ik dat ik verbijsterd was door Omars gedrag na het bevel van Allah's Boodschapper. En niet zomaar een bevel! “De natie ervoor te behoeden om af te dwalen van het rechte pad” Uiteraard moest dit document iets nieuws voor de moslims bevatten, want het zou hen achterlaten zonder een spoor van twijfel.

Laten we nu even de mening van de sji'ieten vergeten, namelijk dat de Boodschapper de naam van Ali wilde opschrijven als zijn opvolger, en dat Omar dit niet wilde, waarop hij het tegenhield. Want misschien zijn wij niet onmiddellijk overtuigd door deze veronderstelling. Maar kunnen we een redelijke verklaring vinden voor deze tragische gebeurtenis, die de Boodschapper zo boos maakte dat hij hen gebood te vertrekken, en Ibn Abbas aan het huilen maakte tot de grond onder zijn voeten nat werd door zijn tranen en hij het een “grote ramp” noemde?

De soennieten zeggen dat Omar inzag dat de ziekte van de Profeet steeds erger werd en dat hij hem daarom niet wilde vermoeien met enige inspanning.

Een dergelijke redenering zou niet geaccepteerd worden door eenvoudige mensen, laat staan door geleerden. Ik probeerde zelf steeds opnieuw een excuus voor Omar te verzinnen, maar alles bij elkaar genomen kon ik geen enkel excuus bedenken. Zelfs als ik de woorden veranderde: “Hij praat onzin” (Allah verhoede!) in: “De pijn heeft hem bevangen”, dan kon ik toch geen begrip opbrengen voor Omar toen hij zei: “We hebben de Qoraan, en dat is genoeg, omdat dat het Boek van Allah is.” Kende hij de Qoraan soms beter dan de Boodschapper van Allah, voor wie het was geopenbaard? Of was de Boodschapper van Allah (s.a.w.) (Allah verhoede!) zich er niet bewust van wie hij was? Of probeerde hij door zijn bevel, verdeeldheid en onenigheid te scheppen onder de metgezellen (God verhoede!)? Zelfs als de soennieten gelijk zouden hebben met hun redenering, dan zou de Boodschapper de goede wil van Omar begrepen hebben en hem ervoor bedankt hebben. Hij zou hem zelfs misschien gevraagd hebben om te blijven. Maar in plaats daarvan werd hij boos op hem en vroeg hem

zijn huis te verlaten. Mag ik vragen waarom ze zijn bevel opvolgden toen hij hen vroeg de kamer te verlaten, en toen niet zeiden: “Hij praat onzin”?

Was het omdat ze in hun opzet geslaagd waren om de Profeet tegen te houden om dat document te schrijven, en er dus geen reden was om nog langer te blijven?

Om kort te gaan merken we, dat ze ruzie en lawaai maakten in het bijzijn van de Profeet (s.a.w.), en dat ze verdeeld waren in twee partijen; één die instemde met de Boodschapper van Allah om het document te schrijven, terwijl de andere het eens was met Omar, die vond dat “hij onzin praatte.”

De zaak betreft niet alleen Omar. Want als dat zo zou zijn, dan zou de Boodschapper van Allah hem overtuigd hebben dat hij geen onzin sprak, en dat pijn hem niet kon bevangen als het om belangrijke kwesties ging, zoals de leiding van het volk en het voorkomen van afdwaling. Maar de situatie was veel ernstiger, want Omar had een aantal aanhangers, die klaarblijkelijk al eerder overstemming in hun standpunt bereikt hadden. En zij zorgden voor het lawaai en de onenigheid onder elkaar en vergaten - misschien zogenaamd - de woorden van Allah – de Allerhoogste:

“O, jullie die geloven! Verhef jullie stemmen niet boven die van de Profeet, en schreeuw niet tegen hem zoals jullie tegen elkaar schreeuwen, opdat jullie daden niet waardeloos worden terwijl jullie het niet merken.” (Heilige Qoraan 49:2)

Tijdens deze gebeurtenis begonnen ze hun stemmen te verheffen en te schreeuwen en daarna beschuldigden ze de Boodschapper ervan onzin te spreken (God verhoede!). Daarna escaleerde hun lawaai en meningsverschillen, tot er een oorlog van woorden woedde in zijn bijzijn.

Ik denk dat de meerderheid van de metgezellen het eens was met Omar, en dat dat de reden was waarom de Boodschapper van Allah (s.a.w.) het niet meer nodig vond om het document te schrijven.

Hij wist dat ze hem niet zouden respecteren. Ze volgden het gebod van Allah al niet op volgen door hun stemmen niet te dempen. Als ze al opstandig waren tegen het gebod van Allah, dan zouden ze nooit het gebod van Zijn Boodschapper volgen.

Zodoende bepaalde de wijsheid van de Boodschapper, dat hij het document niet schreef – want er werd al aan getwijfeld tijdens zijn leven, laat staan na zijn dood.

De tegenstanders zouden aanvoeren dat hij onzin praatte, en ze zouden misschien ook aan andere bevelen twijfelen die hij op zijn sterfbed had gegeven, want zij waren ervan overtuigd dat hij onzin sprak.

Ik vraag Allah om vergeving voor wat er gezegd werd in de aanwezigheid van de heilige Boodschapper. Want hoe kon ik mezelf en mijn vrije geweten ervan overtuigen, dat Omar spontaan handelde, terwijl zijn vrienden en andere aanwezigen huilden tot hun tranen de grond onder hun voeten bevochtigde, en over “de ramp van de moslims” spraken? Ik besloot daarom om alle excuses, die het voorval moesten verklaren, te verwerpen en ik probeerde het zelfs te ontkennen, zodat ik mezelf kon ontspannen en de tragedie kon vergeten. Maar alle boeken spraken erover en accepteerden haar authenticiteit, maar konden er geen degelijke rechtvaardiging voor aanvoeren.

Ik ben geneigd in te stemmen met de sji’ietische visie op de gebeurtenis, omdat ik het logisch vind en heel samenhangend.

Ik herinner me nog steeds het antwoord dat Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr me gaf toen ik hem vroeg: “Hoe begreep onze meester Omar, onder alle metgezellen, wat de Boodschapper van Allah wilde schrijven, namelijk de benoeming van Ali als zijn opvolger – zoals jullie beweren – wat aantoont dat hij een intelligente man is?”

Al-sayyid al-Sadr zei: “Omar was niet de enige die dit zag aankomen. In feite begrepen de meeste aanwezigen wat de Boodschapper van Allah wilde schrijven. Want de Boodschapper

had al eerder over de zaak gezegd: “Ik zal jullie achterlaten met twee gidsen: het heilige Boek van Allah en de leden van mijn naaste familie (Ahl al-Beit) en hun afstammelingen. Als jullie hen volgen, dan zullen jullie nooit afdwalen.” En tijdens zijn ziekte zei hij tot hen: “Laat mij voor jullie een document schrijven, en als jullie de inhoud ervan volgen, dan zullen jullie nooit de verkeerde weg opgaan.” Degenen die aanwezig waren, waaronder Omar, begrepen dat de Boodschapper op schrift wilde herhalen, wat hij al gezegd had tijdens Radier Khoem, namelijk dat het heilige Boek van Allah en Ahl al-Beit gevolgd moesten worden, met Ali aan het hoofd. Het was alsof de heilige Profeet (s.a.w.) zei: “Volg de Qoraan en Ali.” Hij had vergelijkbare dingen tijdens diverse gelegenheden gezegd, zoals door diverse historici bevestigd is.

De meerderheid van de Qoraisj hielden niet van Ali, omdat hij jong was en hun trots verbrijzelde en omdat hij hun helden had gedood. Maar ze durfden de Boodschapper van Allah niet tegen te spreken, zoals ze dat hadden gedaan tijdens het ‘Verdrag van Hodaibijah’ en toen de Boodschapper bad voor Abdoellah ibn Abi al-Moenafiq, en tijdens vele andere gebeurtenissen die door de geschiedenis zijn vastgelegd. Dit was ook zo’n gebeurtenis van verzet. Je ziet dat sommige aanwezigen die tegen het schrijven van het document waren, aangemoedigd werden om brutaal te zijn en lawaai te maken in de Profeets bijzijn.”

Het antwoord kwam overeen met het Qoraanvers. Maar Omars uitspraak: “Jij hebt de Qoraan en dat is voldoende, want het is het Boek van Allah” kwam niet overeen met de hadith die hen gebod het Boek van Allah te volgen samen met zijn naaste familie (Ahl al-Beit). Het lijkt erop dat hij wilde zeggen: “Wij hebben het Boek van Allah, en dat is voor ons voldoende, daarom hebben wij geen behoefte aan Ahl al-Beit.” Ik kon geen andere redelijke verklaring voor deze opmerking vinden dan deze, tenzij het moest betekenen: “Gehoorzaam Allah, maar niet Zijn boodschapper.” En dit argument is ongeldig en onredelijk.

Als ik mijn vooroordelen en emoties opzij zette en mijn oordeel baseerde op een heldere en vrije geest, dan leek de eerste analyse mij beter, want die beschuldigt Omar er niet van de eerste te zijn, die de traditie van de Profeet (de soenna) verwierp toen hij zei: “Het is voldoende voor ons, om het heilige Boek van Allah te hebben.”

Dus als er bepaalde heersers waren, die de soenna van de Profeet verwierpen, omdat deze “tegenstrijdig” zou zijn, dan volgden ze alleen een eerder voorbeeld uit de geschiedenis van de islam. Toch wil ik niet alleen Omar de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenis in de schoenen schuiven, waardoor het volk vervolgens geen leiding kreeg. Eerlijkheidshalve vind ik dat de verantwoordelijkheid hiervoor gedragen dient te worden door hem en de metgezellen die bij hem waren, en die hem steunden in zijn tegenwerking van het bevel van Allah’s Boodschapper (s.a.w.).

Het verbaast me dat sommige mensen die over dit incident lezen, doen alsof er niets gebeurd is, ondanks het feit, dat het een van de “grootste rampen” was, zoals Ibn Abbas het noemde. Ik ben nog meer verbaasd over de mensen, die hun best doen om de eer van een metgezel hoog te houden en zijn fout willen vergoelijken, zelfs als dit ten koste gaat van de waardigheid en eer van de Profeet, en ten koste van de islam en haar beginselen!

Waarom vluchten we voor de waarheid en proberen we het uit te wissen als het niet overeenkomt met onze wensen ... waarom accepteren we niet dat de metgezellen menselijk waren zoals wij, en hun eigen wensen, vooroordelen en belangen hadden, en die zowel fouten konden maken als goed konden zijn?

Maar mijn verbazing verdwijnt als ik het Boek van Allah lees, waarin Hij ons de verhalen van de Profeten vertelt (moge Allah hen zegenen en hen vrede schenken) en de ongehoorzaamheid die ze te verduren hadden van hun volk, ondanks alle wonderen die ze hadden voortgebracht..

Onze God! Laat onze harten niet afdwalen nadat U ons recht hebt geleid, en geef ons van Uw Genade; waarlijk U bent de Meest Vrijgeevige Gever.

Ik begon de reden van de sji'ietische houding jegens de tweede khalief te begrijpen. Zij stellen hem verantwoordelijk voor vele tragische gebeurtenissen in de geschiedenis van de islam, sinds "Razijat Jaum al-Khamis", toen de islamitische natie beroofd werd van de geschreven instructie die de Boodschapper voor hen wilde schrijven.

3. De metgezellen in het militaire regiment onder Oesamah

Het verhaal gaat in het kort als volgt:

Twee dagen voor zijn dood stelde de Profeet (s.a.w.) een leger samen om naar Klein Azië gestuurd te worden. Hij wees Oesamah ibn Zaid ibn Haritha als bevelhebber aan (die achttien jaar oud was). Ook stelde de Profeet (s.a.w.) een aantal belangrijke mannen voor deze expeditie op, zowel Moehadjirien als Ansar, zoals Aboe Bakr, Omar, Aboe Obaidah en ander bekende metgezellen. Sommige mensen leverden kritiek op de Profeet, omdat hij Oesamah als leider en bevelhebber van dat leger had aangesteld, en vroegen zich af waarom hij zo'n jonge man benoemd had als hun aanvoerder. Feitelijk waren dit dezelfde mensen die voorheen de Profeet bekritiseerd hadden, toen hij Oesamah's vader een keer had benoemd als legerleider. Ze gingen maar door met het leveren van kritiek, tot de Profeet zo boos werd dat hij koortsig en met een verband om zijn hoofd zijn bed verliet, terwijl twee mensen hem ondersteunden en zijn voeten amper de grond raakten (moge mijn ouders geofferd worden voor hem). Hij besteedde de preekstoel, preekte Allah de Hoge en zei toen: "O mensen! Ik heb gehoord dat jullie tegen mijn benoeming van Oesamah zijn als bevelhebber van de expeditie. Jullie betwisten nu mijn benoeming van Oesamah als legerleider, zoals jullie indertijd mijn benoeming van zijn vader als legerleider betwist hebben. Bij Allah, zijn vader was zeker capabel voor zijn aanstelling als legerleider, en zijn zoon is ook capabel voor de benoeming." [6]

Toen spoorde hij hen aan om zonder verder uitstel te vertrekken. Hij bleef maar zeggen: "Stuur het leger van Oesamah, stel het leger van Oesamah op, laat het leger van Oesamah vertrekken." Hij herhaalde zijn aansporingen keer op keer, maar toch kwamen de metgezellen niet op gang, en sloegen hun kamp op bij al-Joerf.

Dit soort gedrag riep bij mij vragen op: "Wat was dit voor een brutaliteit jegens Allah en Zijn Boodschapper (s.a.w.)? Waarom waren ze ongehoorzaam aan de orders van de gezegende Boodschapper, die zo zorgzaam en attent was jegens alle gelovigen?"

Ik kon geen aanvaardbaar excuus bedenken voor deze ongehoorzaamheid en brutaliteit, en wie zou dat wel kunnen? Zoals altijd als ik over dit soort voorvallen las, die de integriteit van de metgezellen aantastten, probeerde ik het te ontkennen of te negeren. Maar dit kon je onmogelijk doen als alle geschiedkundigen en geleerden, zowel sji'ieten als soennieten, het eens zijn over de authenticiteit ervan.

Ik had mijn Heer beloofd eerlijk te zullen zijn, en nooit bevooroordeeld te zijn ten gunste van mijn geloofsopvatting, en nooit iets anders dan de waarheid als criterium te hanteren. Maar de waarheid hier is zo bitter, en de heilige Profeet (s.a.w.) zei: "Spreek de waarheid, zelfs als het in je nadeel is, en spreek de waarheid, zelfs als hij bitter is."

De waarheid was in dit geval, dat de metgezellen die Oesamah's benoeming betwistten, ongehoorzaam waren. Ze gaven geen gehoor aan de duidelijke bevelen waaraan geen twijfel bestond en die niet verkeerd geïnterpreteerd konden worden. Daar is geen excuus voor, ook al voerden sommige mensen flauwe smoesjes aan om de integriteit van de metgezellen en "de deugdzame voorgangers" te bewaren. Maar een vrij en gevoelig persoon kon zulke zwakke

uitvluchten niet accepteren, tenzij hij iemand was die geen enkele hadith kon begrijpen en die zodanig verblind was door zijn eigen vooroordeel, dat hij het verschil niet ziet tussen een verplichte daad die uitgevoerd dient te worden, en een verbod dat vermeden dient te worden. Ik heb diep nagedacht om een acceptabel excuus te vinden voor deze mensen, maar zonder succes. Ik lees de beschouwingen van de soennieten, die ons wel een verontschuldiging bieden, gebaseerd op het feit dat deze mensen de oudsten van de Qoraisj waren. Zij behoorden tot de eerste volgelingen van de islam, terwijl Oesamah een jonge man was die niet meegevochten had in de verdedigingsoorlogen, die de islam destijds haar glorie hadden geschonken, zoals Badr, Oehoed en Hoenain. Oesamah was, volgens hen, een jonge man zonder levenservaring toen de Boodschapper van Allah (s.a.w.) hem aanstelde als legerleider. Bovendien meenden ze (de soennietische schrijvers), dat de menselijke aard het voor oudere mensen moeilijk maakt om door jonge mannen geleid te worden, en daarom betwistten sommige metgezellen de benoeming. Zij wilden dat Allah's Boodschapper een vooraanstaande en respectabele oude man zou aanwijzen.

Het is een vergoelijking die niet stoelt op enige rationele of logische vooronderstelling, en iedere moslim die de Qoraan leest en inhoudelijke wetten begrijpt, moet zo'n verontschuldiging wel verwerpen. Want Allah de Almachtige zegt:

“Wat de Boodschapper jullie aanbiedt, accepteer het, en wat hij jullie verbiedt, weerhoud jezelf daarvan.” (Heilige Qoraan 59:7)

“En het past een gelovige man en een gelovige vrouw niet, wanneer Allah en Zijn Boodschapper iets besloten hebben; dat zij erin iets anders zouden doen, en wie Allah en Zijn Boodschapper ongehoorzaam is, hij verkeert duidelijk in dwaling.” (Heilige Qoraan 33:36)

Dus wat voor een excuus zou een redelijk persoon nog kunnen accepteren na al deze duidelijke verzen gelezen te hebben? En wat kon ik zeggen over mensen die de Boodschapper van Allah kwaad maakten, terwijl ze wisten dat de kwaadheid van de Profeet de kwaadheid van Allah betekende? Ze beschuldigden hem ervan onzin te praten, en ze schreeuwden en maakten ruzie in zijn aanwezigheid terwijl hij ziek was, tot hij hen beval zijn kamer te verlaten. Dat leek nog niet voldoende te zijn voor hen, want in plaats van te bedaren en spijt te betonen en Allah om vergeving te vragen voor wat ze tegen Zijn Boodschapper hadden gedaan, gingen ze verder met kritiek op hem te leveren, ondanks alle hartelijke zorg en vriendelijkheid die hij hen betuigd had. Ze leken hem niet te waarderen en hem niet te respecteren, en twee dagen nadat ze hem ervan beschuldigden “onzin te praten”, betwistten ze zijn benoeming van Oesamah als militair aanvoerder. Ze forceerden hem uit zijn bed te komen in de vreselijke conditie, die de historici uitvoerig beschreven hebben in hun boeken. Vanwege de ernst van zijn ziekte, kon hij alleen lopen met de ondersteuning van twee mannen, toen moest hij bij Allah zweren dat Oesamah een competente bevelhebber was voor het leger. Bovendien deelde de Profeet mee dat ze eerder kritiek had geleverd, toen hij zijn vader als bevelhebber had aangesteld. Dit duidt erop dat deze mensen vele eerdere aanvaringen met hem gehad hadden en dat ze niet bereid waren om zijn bevelen uit te voeren of zijn oordeel te accepteren, maar eerder dat ze bereid waren hem tegen te werken en de confrontatie met hem aan te gaan, zelfs als dat gedrag tegen de regels van Allah en Zijn Boodschapper indruiste.

Wij geloven dat er openlijk verzet was (tegen de orders van de Profeet (s.a.w.)). Want ondanks alle boosheid van de Boodschapper van Allah, en het feit dat hijzelf de vlag met zijn eigen edele handen op zijn post zette, en ondanks zijn bevel om onmiddellijk te gaan marcheren, bleven zij toch traag en onwillig om weg te gaan. Uiteindelijk gingen ze pas weg toen hij gestorven was. De Profeet (s.a.w.) stierf met een gevoel van medelijden met zijn ongelukkige natie. Hij vreesde voor hen dat men achteruit zou gaan en in de hel zou belanden, waarbij er

slechts een paar gespaard zouden blijven, en de Boodschapper beschreef hen als een handjevol.

Ik stond versteld over die metgezellen, die de Profeet op die donderdag boos maakten en hem van “onzin praten” beschuldigden en zeiden: “Het is voldoende voor ons dat we het boek van Allah hebben”; terwijl Allah in de Heilige Qoraan zegt:

“Zeg, als jullie van Allah houden, volg dan mij en Allah zal van jullie houden.”

(Heilige Qoraan 3:31).

Hadden zij soms meer kennis van het heilige Boek van Allah en zijn regels, dan degene aan wie het was geopenbaard? Daar waren ze, twee dagen na die grote ramp en twee dagen voordat de Profeet naar boven ging om zijn Hoge Metgezel te ontmoeten, en toch maakten ze hem nog bozer met hun kritiek en hun weigering om zijn bevelen uit te voeren. Terwijl hij tijdens de eerste crisis ziek was en aan bed gekluisterd was, kwam hij in de tweede naar buiten, met zijn hoofd in een verband en een deken om zich heen geslagen en ondersteund door twee mannen, terwijl zijn voeten nauwelijks de grond raakten, om hen toe te spreken vanaf de kansel. Hij begon zijn toespraak met de getuigenis van de eenheid van Allah en preeste Hem, om hen te laten voelen dat hij geen onzin sprak. Toen vertelde hij hen wat hij gehoord had over de kritiek op zijn bevelen. Hij herinnerde hen aan een kwestie van jaren geleden, waarin hij ook door hen bekritiseerd was. Zouden ze na dit alles nog steeds geloven dat hij onzin sprak of dat zijn ziekte hem had overmeesterd, en hij niet meer wist wat hij zei? Geprezen en geloofd zij U, Allah, hoe durfden deze mensen Uw Boodschapper tegen te werken? Toen hij het vredesverdrag met de joden ondertekende waren zij ertegen; zij luisterden niet naar hem toen hij hen beval een offer te brengen en hun hoofd kaal te scheren, en hij herhaalde dat zelfs drie keer, maar niemand vond het nodig om hem te gehoorzamen. Later trokken ze hem aan zijn hemd toen hij voor Abdoellah ibn Oebaj wilde bidden en ze zeiden tegen hem: “Allah heeft het u verboden om voor de hypocrieten te bidden.” Alsof zij hem moesten leren wat er aan hem was geopenbaard, terwijl U tegen hem zei in Uw Heilige Qoraan:

“Wij hebben aan u de vermaning geopenbaard, opdat gij aan hen duidelijk maakt wat er voor hen is geopenbaard.” (Heilige Qoraan 16:44)

En U zei:

“Wij hebben het Boek aan u geopenbaard met de waarheid, opdat gij zult oordelen tussen de mensen, aan de hand van wat Allah u geleerd heeft.” (Heilige Qoraan 4:105)

En U zei, en wat U zegt is waar:

“Wij hebben naar jullie een Boodschapper gestuurd vanonder jullie, die Onze verzen reciteert en jullie reinigt en jullie het heilige Boek onderwijst en de Wijsheid en jullie leert wat jullie niet wisten.” (Heilige Qoraan 2:151)

Ik stond versteld over die mensen, die zichzelf in een hogere positie plaatsten dan die van de Profeet. De ene keer waren ze ongehoorzaam aan zijn bevelen, en de andere keer beschuldigden ze hem ervan onzin te kletsen, dan weer spraken ze luid en zonder respect in zijn bijzijn. Ze leverden kritiek op zijn benoeming van Zaid ibn Harithah als militair bevelhebber, en later op zijn zoon Oesamah. Waarom twijfelde men dan nog, na al deze bewijzen dat de sji'ieten gelijk hebben om vraagtekens te plaatsen bij de positie van sommige metgezellen? En de sji'ieten zijn enkel en alleen verontwaardigd vanwege hun respect en liefde voor de Boodschapper en de leden van zijn naaste familie.

Ik heb alleen vier of vijf van deze controversiële kwesties als voorbeeld genoemd om het kort te houden, maar de sji'itische geleerden kunnen honderden situaties opnoemen, waarin de metgezellen in strijd handelden met de onbetwistbare teksten uit de Qoraan en de hadiths. Hierbij refereren de sji'ieten steeds naar bronnen die genoemd worden in boeken van soennietische geleerden.

Als ik zag welke standpunten sommige metgezellen over de Boodschapper van Allah erop na hielden, dan stond ik versteld; niet alleen vanwege de houding van deze metgezellen, maar vanwege de houding van de soennetische geleerden. Want zij hadden bij ons de indruk gewekt dat de metgezellen altijd gelijk hadden en boven elke kritiek verheven waren. Zo verhinderden ze elke onderzoeker om de waarheid te bereiken, en lieten ze hem voor een raadsel staan temidden van allerlei tegenstrijdigheden.

Naast de voorbeelden die ik hierboven heb genoemd, zal ik er nog een paar geven, om een beter beeld van deze metgezellen te geven, zodat we de houding van sji'ieten jegens hen beter kunnen begrijpen.

Volgens Boekhari in zijn Sahih, deel 4, pagina 47, onderwerp "De deugden van het geduld als gekwetst wordt" en de woorden van Allah de Almachtige: "...En degenen die geduldig zijn, zij zullen zeker beloond worden" in het hoofdstuk over 'Gedrag' staat: "Al-Amasj vertelde ons dat hij Sjaqiq hoorde zeggen, dat Abdoellah hem vertelde: "Op een keer verdeelde de Heilige Profeet iets onder een groep mannen, zoals hij gewend was te doen, toen een man van al-Ansar opstond en zei: "Deze verdeling is niet terwille van Allah." Ik zei: "Wat mij betreft, ik zal een woordje spreken met de Profeet (s.a.w.)." Ik ging weg om hem te zoeken, en ik vond hem met zijn metgezellen. Ik vertelde hem mijn grieven, en het gezicht van de Profeet veranderde en vertoonde tekenen van boosheid, en ik wilde dat ik het niet tegen hem gezegd had. Toen zei hij: "Moesa werd meer gekwetst dan dit maar hij bleef geduldig."

Al-Boekhari vermeldde in hetzelfde boek – deel Gedrag – in het hoofdstuk over 'Glimlachen en lachen', dat men Anas ibn Malik had horen zeggen: "Ik liep met de Boodschapper van Allah (s.a.w.) die een Najrani mantel droeg met een klein scheurtje erin. Plotseling kwam er een man naar hem toe en trok ruw aan zijn mantel." Anas ging verder: "Ik keek van opzij naar de Profeet (s.a.w.) en merkte dat het scheurtje, door dat ruwe trekken, uitgescheurd was tot aan zijn schouder. Toen zei de man: "O Mohammed, geef mij wat van wat u van Allah's rijkdom heeft!" De Profeet keerde zich tot hem en lachte, en beval hij zijn metgezellen, om hem iets te geven.""

Al-Boekhari maakt in zijn boeken, ook melding van het volgende incident in het deel 'Gedrag' en plaatste het in het hoofdstuk "Hij die de mensen niet met schuld confronteert". Hij schreef, Aïsjah zei dat de Profeet (s.a.w.) iets deed en het toegestaan maakte, maar wat de Profeet deed, legde men naast zich neer. De Profeet (s.a.w.) kwam dit te horen, daarom besloot hij de mensen erover aan te spreken. Hij dankte eerst Allah en zei toen: "Wat is er loos met de mensen die zich onthouden van hetgeen ik doe? Bij Allah, ik weet meer dan hen over Allah en ik vrees Hem het meest."

Als we diep ingaan op dit soort gebeurtenissen zoals hierboven beschreven, dan merken we dat sommige metgezellen zichzelf boven de Profeet plaatsten, en dachten dat hij het verkeerd had en zij gelijk hadden. Bovendien waren er historici die de houding van die metgezellen opzettelijk goedpraatten, zelfs als dit de daad van de Profeet tegensprak, en hen op een hoger niveau van kennis en Godsvrees plaatsten dan dat van de Profeet (s.a.w.). Dit is bijvoorbeeld het geval in de kwestie van de krijgsgevangenen tijdens de slag bij Badr – daar leek het alsof Omar ibn al-Khattab gelijk had. Ze vertellen ook foutieve verhalen, zoals het volgende gezegde dat aan het volk wordt toegeschreven: "Als Allah besloten heeft een ramp over ons uit te storten, zal niemand eraan ontsnappen behalve Ibn al-Khattab." Met andere woorden: "Was het niet vanwege Omar, dan zou de Profeet verloren gegaan zijn." God beschermt ons tegen zo'n corrupt en beschamend geloof, en wie zo'n soort geloof aanhangt is zeker ver verwijderd van de islam, en moet zijn gedachten nodig herzien of zichzelf bevrijden van de duivel.

Allah, de Allerhoogste heeft gezegd:

"Heb je degene gezien die zijn laagste begeerten genomen heeft als zijn god, en Allah liet hem dwalen in het bezit van kennis, en heeft een zegel geplaatst op zijn gehoor en

zijn hart en een sluier voor zijn gezicht. Wie kan hem dan leiden na Allah? Zullen zij zich dan niet laten manen?" (heilige Qoraan 45:23)

Wie denkt dat Profeet (s.a.w.) zo'n last had van zijn emoties, dat hij af kon dwalen van het rechte pad en een oordeel kon vellen dat de zaak van Allah niet diende; en wie bepaalde dingen niet wilde doen die de Boodschapper van Allah wel deed, denkend dat hij meer kennis had en vromer was dan de Boodschapper, verdient naar mijn mening geen respect of waardering van de moslims. De metgezellen worden vergeleken met engelen, en zouden de beste mensen van de hele schepping zijn na de Boodschapper van Allah, zodat de moslims verplicht worden om hen te volgen, alleen omdat zij de metgezellen van Allah's Boodschapper waren.

Het klopt niet met de overtuiging van Ahl al-Soenna, die voor Mohammed en zijn familie bidt, en dan alle metgezellen daaraan toevoegt. Want Allah, gezegend zij Hij de Allerhoogste, waardeerde hen en plaatste hen in de juiste positie; maar desondanks beval Hij hen te bidden voor Zijn Boodschapper en de gelouterde leden van zijn familie. Ze zouden hierdoor hun plaats bij Allah moeten begrijpen en toegeven. Waarom zouden wij hen dan in een hogere positie plaatsen, die meer is dan zij verdienen en hen gelijkstellen aan de mensen die Allah verheven heeft en verkozen boven alle mensen?

Laat mij dan besluiten met het volgende: De Oemaijaden en de Abbasieden, die Ahl al-Beit en hun volgelingen tegenwerkten en in de ban deden en vermoordden, begrepen het belang van hun waardige positie en zagen in hen een gevaar. Want als Allah, gezegend zij Hij, de gebeden van een moslim niet accepteert tenzij hij voor Ahl al-Beit bidt, hoe konden zij dan hun oppositie jegens hen rechtvaardigen? Daarom voegden ze aan Ahl al-Beit de metgezellen toe, om bij het publiek de indruk te wekken dat ze gelijk waren.

Bovendien weten we, dat hun meesters en gezagdragers metgezellen waren, die andere metgezellen met zwakke persoonlijkheden omkochten. Ze droegen hen op om hadiths te verzinnen, die aan de Profeet werden toegeschreven en deze te verspreiden. In deze hadiths werden de metgezellen en de volgende generatie opgehemeld, met name degenen die de positie van khalief bereikten (van de Oemaijaden en de Abbasieden). De valse hadithoverleverters zorgden ervoor dat de heersers hun positie konden bereiken en macht kregen over alle moslims. De geschiedenis is de beste getuige van wat ik zeg: Omar ibn al-Khattab, die bekend stond om zijn strengheid jegens zijn gouverneurs, die hij soms ontsloeg op louter verdenkingen, was behoorlijk vriendelijk voor Mouawijah ibn Abi Soefian en durfde hem nooit op zijn fouten aan te spreken of zelfs te waarschuwen. Mouawijah was aangesteld door Aboe Bakr en zijn leven lang aangehouden door Omar, die hem zelfs nooit berispte of iets kwalijk nam. Maar de mensen klaagden over Mouawijah en vertelden over hem dat hij goud en zijde droeg, wat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) verboden heeft voor mannen. Omar deed deze klachten af door te zeggen: "Laat hem, hij is de keizer van de Arabieren." Mouawijah bleef meer dan twintig jaar gouverneur zonder op zijn vingers getikt of bekritiseerd te worden. Toen Oethmaan het khalifaat van de moslims opvolgde, plaatste hij nog meer districten en regio's onder zijn gezag. Hierdoor stroomden een groot deel van de rijkdommen van de islamitische gemeenschap naar Mouawijah toe, en kon hij legers in het leven roepen. Hiermee kwam hij in opstand tegen de Imam (leider) van de natie, waarna hij de macht kon grijpen door middel van geweld, terreur en intimidatie. Zo werd hij de eerste koning van de moslims, en later dwong hij hen om op zijn corrupte, alcoholdrinkende zoon Yazid, te stemmen als zijn erfgenaam en opvolger.

Dit is een lang verhaal en ik zal in dit boek niet in details treden. Belangrijk is dat we de mentaliteit van de metgezellen, die de positie van khalief bemachtigden, begrijpen en hoe zij de oprichting van de Oemajaadse dynastie zelf in de hand gewerkt hebben. Dit deden ze om de Qoraisj te plezieren, die niet graag het profeetschap en het khalifaat in het Huis van Bani Hashim zagen. De Oemajaadse staat kreeg bestaansrecht, en was feitelijk dank verschuldigd

aan degenen die haar oprichting in de hand hadden gewerkt, vooral de “verhalenvertellers” die ze inhuurden om legendes te vertellen over de deugden van hun meesters. In tussentijd werden ze verheven naar een hogere plaats dan die van hun vijanden, Ahl al-Beit, simpelweg door deugden en verdiensten te verzinnen – die meestal nergens op gebaseerd blijken als ze onderzocht worden in het licht van logische en wettige bewijzen; tenzij er iets mis is met ons verstand of we bereid zijn te geloven in tegenstrijdigheden.

We horen bijvoorbeeld heel veel over Omars rechtvaardigheid, die de “verhalenvertellers” hem toeschrijven. Er werd zelfs over hem gezegd: “Jij regeert met rechtvaardigheid, daarom kan je met een gerust hart slapen.” Er wordt ook gezegd dat Omar in een staande houding werd begraven, zodat de rechtvaardigheid niet met hem zou verdwijnen”... en je kunt eindeloos doorgaan met verhaaltjes over Omars rechtvaardigheid. Maar de geschiedenis vertelt ons echter, dat toen Omar in het twintigste jaar na de hidjra het bevel gaf om subsidies onder de mensen te verdelen, hij het voorbeeld van de Allah’s Boodschapper (s.a.w.) niet volgde en zich evenmin aan de regels hield. De Profeet (s.a.w.) verdeelde de subsidies op een eerlijke manier onder alle moslims, en maakte geen onderscheid tussen de ene persoon en de andere, en Aboe Bakr deed hetzelfde tijdens zijn khalifaat. Maar Omar introduceerde een nieuwe methode. Hij verkoos de eersten die islam aanvaardden boven de laatsten en verkoos Moehadjirien (emigranten van Mekka naar Medina) boven de Ansar (volgelingen van de Profeet Mohammed in Medina, die hem een toevlucht schonken na de hidjra). Hij verkoos de Arabieren boven de niet-Arabieren. Hij verkoos de vrije man boven de slaaf [8]. Hij verkoos (de stam) Moedar boven (de stam) Rabia, want hij gaf driehonderd aan de eerste en tweehonderd aan de laatste [9]. Hij verkoos de Aus boven de Khazradj [10].

Waar is de rechtvaardigheid in al deze onderscheidingen, o mensen van verstand?

We horen ook heel veel over Omars kennis, zelfs in die mate, dat hij beschreven wordt als de meest geleerde metgezel. Er wordt over hem gezegd dat hij het met zijn God eens was over vele ideeën, die in diverse Qoraanteksten geopenbaard werden, terwijl hij met de Profeet erover van mening verschilde. Maar de correcte geschiedenis vertelt ons dat Omar het niet eens was met de Qoraan, zelfs nadat deze geopenbaard was. Toen één van de metgezellen hem een keer tijdens zijn khalifaat vroeg: “O, Leider van de gelovigen, ik wil bidden maar ik ben onrein en ik kan geen water vinden om me mee te wassen”, antwoordde Omar: “Bid niet.” Toen moest Ammar ibn Yassir hem herinneren aan de ‘tjammoem’ (rituele reiniging met aarde), maar Omar was niet overtuigd. Hij zei tegen Ammar: “Jij bent alleen verantwoordelijk voor de plichten die aan jou zijn toegewezen.” [11]

Waar was Omars kennis over het tjammoem-vers dat geopenbaard is in het Boek van Allah, en waar was Omars kennis van de soenna van de Profeet (s.a.w.), die hen leerde hoe tjammoem te doen, evenals woedoe' (rituele wassing)? Omar zelf bekende vele keren dat hij geen geleerde was, en dat alle mensen, zelfs huisvrouwen, beter geschoold waren dan hij, en men hoorde hem vaak zeggen: “Was het niet vanwege Ali, dan zou Omar ten onder gegaan zijn.” En tijdens zijn hele leven kende hij de regel van Kalalah niet (verwanten van de dode, met uitzondering van de zoon en de vader), ook al velde hij er meerdere, verschillende oordelen over, waarvan de geschiedenis getuigt.

We horen ook veel over de moed en de lichamelijke kracht van Omar, en er werd gezegd dat de Qoraisj de dag vreesden waarop Omar moslim werd, en dat de islam sterker werd toen hij de islam aanvaardde. Er werd ook gezegd dat Allah de islam vereerde met Omar, en dat de Boodschapper van Allah pas openlijk tot de islam uitnodigde nadat Omar moslim was geworden.

Maar de correcte historische bronnen bevestigen die moed niet, en de geschiedenis vermeldt niet één beroemd of zelfs maar gewoon persoon die door Omar in een duel of een gevecht gedood zou zijn, zoals bij Badr of Khandaq. In feite vertellen de correcte historische bronnen

ons precies het tegendeel: ze vertellen ons dat hij vluchtte met de vluchtelingen in Oehoed, vluchtte op de dag van Hoenain, en dat, toen de Boodschapper van Allah hem naar de stad Khaiber stuurde, hij verslagen terugkwam. Hij was niet één keer de leider van een militaire missie waarin hij diende, en in de laatste (die van Oesamah) werd hij onder het bevel geplaatst van de jonge Oesamah ibn Zaid. Dus waar blijft dan al die moed in het licht van de historische feiten, o mensen van verstand?

We horen ook veel over Omars grote vrees voor Allah, zoveel dat hij ervan huilde. Er is gezegd dat hij bang was om zich te moeten verantwoorden tegenover Allah als er een muilezel struikelde in Irak, omdat hij de weg niet had laten plaveien. Maar historici schreven dat hij een ruwe man was, die tekort schoot in Godsvrees, en niet aarzelde om iemand te slaan tot hij bloedde, omdat hij hem vroeg naar een Qoraanvers, en zelfs dat vrouwen miskramen kregen als ze hem zagen uit angst voor hem. Waarom was hij niet bang voor Allah toen hij zijn zwaard ophief en iedereen bedreigde die beweerde dat Mohammed gestorven was? Hij zwoer bij Allah dat hij niet gestorven kon zijn, maar dat hij alleen weg was om te praten met zijn God zoals Moesa ibn Imraan had gedaan. Toen dreigde hij iedereen te zullen vermoorden die beweerde dat Mohammed dood was. [12]

Waarom was hij niet bang voor Allah toen hij dreigde het huis van Fatima Zahra af te branden, als men niet naar buiten zou komen om te stemmen voor de opvolging van het khalifaat? [13] Men zei dat, toen er tegen hem werd gezegd dat Fatima binnen zat, hij antwoordde: “Nou en?!” Hij deed het Boek van Allah en het voorbeeld van de Profeet (s.a.w.) geweld aan en hij maakte regels en velde oordelen tijdens zijn khalifaat die tegenstrijdig waren met de teksten van de Heilige Qoraan en het edele voorbeeld van de Profeet (s.a.w.). [14]

Waar is nu al die vroomheid en vrees voor Allah in deze bittere en trieste historische feiten, o goede aanbidders van Allah? Ik nam deze grote en beroemde metgezel tot voorbeeld, en ik heb veel samengevat om wijdlopiegheid te voorkomen, maar als ik in details zou treden, dan zou ik boekdelen kunnen vullen. Maar zoals gezegd, heb ik deze historische verwijzingen alleen gebruikt als voorbeelden en nergens anders om.

Wat ik genoemd heb is een klein gedeelte, maar het geeft ons een duidelijk beeld van de mentaliteit van de metgezellen en de tegenstrijdige houdingen van de soennietische geleerden en geschiedkundigen. Want aan de ene kant verbieden ze dat men hen bekritiseert of twijfelt aan hun bedoelingen, maar aan de andere kant beschrijven ze in hun boeken dingen, die weldenkende mensen aan denken zetten.

Ik wilde dat de soennietische geleerden niets geschreven hadden over deze kwesties die de waardigheid van de metgezellen aantastten en hun integriteit ruïneerden. Als ze dat niet hadden gedaan dan zou ons al die verwarring bespaard zijn gebleven.

Ik kan me nog de ontmoeting met een geleerde van al-Najaf herinneren. Zijn naam was Asad Haider (de schrijver van “Al-Imam al-Sadiq wa al-Madha-hib al-Arbaah”). Toen we aan het praten waren over de soennieten en de sji’ieten, vertelde hij me een verhaal over zijn vader. Hij (zijn vader) had een Tunesische geleerde ontmoet van al-Zaitoenah tijdens de hadj, zo’n vijftig jaar geleden, en ze waren een gesprek begonnen over het Imamaat van Ali – moge Allah’s zegeningen met hem zijn – en zijn recht op de opvolging van het khalifaat. De Tunesische geleerde luisterde aandachtig toen de andere man vier of vijf redenen aanvoerde. Toen hij klaar was, vroeg de geleerde van al-Zaitoenah hem: “Heb je geen andere redenen?” De man antwoordde: “Nee.” Toen zei de Tunesische geleerde: “Haal je gebedsketting tevoorschijn en begin te tellen”. Toen begon hij zo’n honderd redenen op te noemen die mijn vader niet kende. Sjeikh Asad- Haider voegde eraan toe: “Als de soennieten zouden lezen wat er in hun boeken staat, dan zouden ze hetzelfde zeggen als wij zeggen en dan zou ons meningsverschil snel opgelost zijn.”

Bij mijn leven! Het is de onontkoombare waarheid, als de mens zichzelf maar zou bevrijden van zijn blinde vooroordeel en zijn arrogantie en zich neerlegde bij de duidelijke bewijzen!

De mening van de Qoraan over de metgezellen

Allereerst moet ik zeggen dat Allah, gezegend zij Hij de Allerhoogste, heel vaak in Zijn Heilige Boek de metgezellen prijst, die Allah's Boodschapper liefhadden, gehoorzaamden en volgden zonder persoonlijke hebzucht en zonder tegenwerking of arrogantie, en die alleen de acceptatie van Allah en Zijn Boodschapper zochten. Dit waren de metgezellen die Allah hebben behaagd en Hij behaagde hen, en dat is de weg voor degenen die Allah vrezen. Deze groep metgezellen worden gewaardeerd door de moslims, vanwege hun houding jegens de Profeet (s.a.w.) en hun samenwerking met hem, daarom houden de mensen van hen en worden ze gerespecteerd door alle moslims, en telkens als hun naam genoemd wordt, worden ze gewaardeerd.

Mijn studie houdt zich niet bezig met de metgezellen die door zowel de soennieten als de sji'ieten gerespecteerd worden, noch houdt het zich bezig met degenen die welbekend waren vanwege hun hypocrisie, en die door alle moslims, zowel sji'ieten als soennieten, vervloekt worden, telkens als hun naam wordt genoemd.

Mijn studie houdt zich wel bezig met die groep metgezellen, waarover de moslims van meningen verschillen. Er zijn verzen in de Heilige Qoraan waar ze worden berispt en gewaarschuwd vanwege hun houding in bepaalde kwesties, en de Boodschapper van Allah (s.a.w.) waarschuwde hen vele keren, en waarschuwde andere mensen voor hen.

De markante verschillen tussen de sji'ieten en de soennieten zitten in deze groep metgezellen, omdat de sji'ieten hun hadiths en daden bekritisieren en klagen over hun rechtvaardigheid, terwijl ze door de soennieten worden gerespecteerd.

Mijn studie houdt zich bezig met deze groep metgezellen. Via hen is het mogelijk voor mij om bij de waarheid te komen, of een gedeelte ervan. Ik zeg dit, zodat niemand zal denken, dat ik die Qoraanverzen buiten beschouwing heb gelaten, die de metgezellen van Allah's Boodschapper prijzen, terwijl ik alleen de verzen belicht waarin ze bekritiseerd worden. Maar door mijn onderzoek ben ik erachter gekomen, dat sommige verzen lof voor de metgezellen bevatten, maar als je tussen de regels door leest, dan merk je dat ze kritiek bevatten, en vice versa.

Ik zal hier niet uitweiden over mijn harde werken van de afgelopen drie jaar om deze studie voor te bereiden, maar ik zal mezelf beperken tot een paar Qoraanverzen als voorbeeld, en niet vanwege een specifieke reden. Degenen die meer willen weten, adviseer ik om te onderzoeken en te vergelijken, zoals ik gedaan heb, opdat ze de Rechte Weg zelf door hun eigen inspanningen vinden. Dat is wat Allah wil voor iedereen, en dit is wat het geweten wil van elk individu. Want zo kan men een absolute overtuiging verwerven, die geen enkele storm aan het wankelen kan krijgen. Tenslotte is de Goddelijke leiding dankzij een sterke innerlijke overtuiging veel beter dan wanneer die het gevolg is van externe factoren. Allah de Allerhoogste zegt prijzend tegen Zijn Profeet (s.a.w.):

“En u dwalend gevonden en (Hij) heeft u toen rechtgeleid” (Heilige Qoraan 93:7)
Oftewel: “Hij vond jou zoekend naar de waarheid en daarom heeft Hij je erheen geleid.” Hij zei ook:

“En degenen die hard naar Ons streven, die zullen wij leiden op Onze wegen.”
(Heilige Qoraan 29:69)

1. Het vers van de omkeer

Allah, de Allerhoogste, zegt in Zijn Glorieuze Boek:

“En Mohammed is niet meer dan een boodschapper. Vóór hem zijn reeds boodschappers heengegaan. Als hij dan sterft of gedood wordt, zullen jullie je dan omdraaien op jullie hielen? En wie zich omdraait op zijn hielen, zal Allah niet in het minst schaden, en Allah zal de dankbaren belonen.” Allah, de Grote, heeft de waarheid gesproken. (Heilige Qoraan 3:144)

Dit Qoraanvers is duidelijk over hoe de metgezellen zich op hun hielen zullen omkeren. Er zullen alleen een paar standvastig blijven, zoals het bovengenoemde Qoraanvers aangeeft in de expressie die Allah voor hen gebruikt. Degenen die standvastig blijven en zich niet omdraaien zijn de dankbaren, want de dankbaren zijn slechts een kleine minderheid, in de woorden van Allah de Verhevene:

“En maar weinigen van Mijn dienaren zijn dankbaar” (Heilige Qoraan 34:13)

Er zijn ook veel hadiths van de heilige Profeet (s.a.w.), die “het omkeren” verklaren, en we zullen er later een paar aanhalen. In dit Qoraanvers heeft Allah de Verhevene niet de straf beschreven van degenen die zich op hun hielen omdraaiden, maar Hij verheerlijkt wel de dankbaren die Zijn beloning verdienen. Het is daarbij belangrijk om te weten, dat degenen die zich op hun hielen omdraaiden, niet de beloning van Allah verdienen of Zijn vergeving. Dit wordt bevestigd door de Boodschapper van Allah (s.a.w.) in veel hadiths, waarvan we er een paar in de loop van dit boek zullen bespreken.

Het bovenstaande Qoraanvers konden we niet verklaren door naar Tolayha, Soedjah and al-Aswad al-Ansi te verwijzen, uit respect voor de metgezellen. Want deze genoemde metgezellen hebben zich afgekeerd en de islam verlaten, en maakten zelf nog tijdens het leven van de Profeet (s.a.w.) aanspraak op het profetschap, die hen bestreed en hen tenslotte versloeg.

We kunnen het Qoraanvers ook niet verklaren door te verwijzen naar Malik ibn Nowairah en zijn volgelingen, die de zakaat (armenbelasting) weigerden te betalen in de tijd van Aboe Bakr, om vele redenen. Ze weigerden de zakaat te betalen en het aan Aboe Bakr te geven, omdat ze wilden afwachten wat er nog zou gebeuren. Want zij hadden de Boodschapper van Allah op zijn afscheidshadj vergezeld en imam Ali ibn Abi Talib ingehuldigd bij Radier Khoem, waar de Boodschapper van Allah hem als khalief na hem had benoemd. En zelfs Aboe Bakr had in eigen persoon Ali ingehuldigd. Zodoende waren ze stomverbaasd toen er een koerier van de khalief kwam, om het nieuws van de dood van de Profeet (s.a.w.) te vertellen, en hen tegelijkertijd vroeg om zakaat te betalen in naam van de nieuwe khalief, Aboe Bakr! Het is een zaak waar de geschiedschrijving niet te diep op wil ingaan, omwille van de eer van de metgezel. Daar kwam bij dat Malik en zijn volgelingen moslims waren volgens de getuigenis van Aboe Bakr en Omar zelf en van andere metgezellen, die het doden van Malik door Khalid ibn al-Walid afkeurden. De geschiedenis getuigt dat Aboe Bakr compensatie betaalde voor de dood van Malik aan diens broer Moetammem, uit de staatskas van de moslims, en zich verontschuldigde voor zijn dood. Het is algemeen bekend dat de afvallige gedood dient te worden, en dat daarvoor geen compensatie betaald hoeft te worden uit de staatskas, en dat er geen verontschuldiging nodig is om een afvallige te doden.

De kwestie is, dat het “omkeer-vers” verwijst naar de metgezellen, die samen met Allah’s Boodschapper leefden in Medina al-Moenawara, en er wordt bedoeld op de onmiddellijke “ommekeer” na de dood van de Profeet (s.a.w.) De hadiths van de Profeet verklaren al deze dingen zo glashelder, dat niemand eraan kan twijfelen. We zullen hier spoedig op terugkomen, met Allah’s hulp. De geschiedenis getuigt eveneens van de “ommekeer” die plaatsvond na de dood van Allah’s Boodschapper, en als we de gebeurtenissen bekijken die zich afspeelden onder de rijen van metgezellen, dan zien we dat er maar weinig onbeschadigd uit tevoorschijn kwamen.

2. Het vers van de heilige oorlog (de kleine djihad)

Allah de Verhevene zei:

“O jullie die geloven, wat is er met jullie dat wanneer er tegen jullie gezegd wordt: “Voorwaarts op Allah’s weg” dat jullie je vastklampen aan de aarde? Hebben jullie meer behagen aan dit leven dan aan het latere? Maar de voorziening van dit wereldse leven is vergeleken met dat van het latere slechts gering. Als jullie niet uitrukken, zal Hij jullie straffen met een pijnlijke straf en zal een ander volk voor jullie in de plaatst stellen, en jullie zullen Hem in niets schaden.” En Allah is de Almachtige.”

(Heilige Qoraan 9:38-39)

Dit Qoraanvers is duidelijk over de onwil van de metgezellen om te vertrekken en te strijden in de heilige oorlog (kleine djihad), en hoe ze ervoor kozen om tevreden te zijn met dit leven, hoewel ze op de hoogte waren van haar korte duur. Hun optreden verdiende de uitbrander en het dreigement van Allah, de Almachtige, dat er een verschrikkelijke marteling op hen wacht, en dat Hij hen zal vervangen door anderen die echte gelovigen zijn.

Het dreigement hen te laten vervangen komt op vele plaatsen in de Qoraan voor, hetgeen duidelijk aangeeft dat ze meer dan eens onwillig waren om te vechten in de djihad. Allah de Allerhoogste zegt:

“En als jullie terugkeren, zal Hij in jullie plaats een ander volk zetten, dat niet zoals jullie zal zijn.” (Heilige Qoraan 47:38)

De Almachtige zegt ook:

“O jullie die geloven! Wie van jullie zich afwendt van zijn religie, dan zal Allah een ander volk brengen, Hij zal van hen houden en zij zullen van Hem houden, toegenegen tot de gelovigen, en zich verheffend tegen de ongelovigen, zij zullen hard streven op Allah’s weg en zullen de kritiek van geen enkele criticus vrezen. Dit is Allah’s genade, die Hij schenkt aan wie Hij wil, en Allah is Overvloedig Gevend en Wetend.” (Heilige Qoraan 5:54)

Als we de Qoraanverzen willen onderzoeken die deze zaak belichten, en willen praten over de classificatie van de metgezellen zoals de sji’ieten bepleiten, dan zouden we daar een apart boek voor nodig hebben. De Heilige Qoraan verwoordde dat alles op de meest directe en welbespraakte manier:

“Laat er uit jullie een natie opstaan, die uitnodigt tot alles wat goed is, aanmoedigt wat behoorlijk is en verbiedt wat verkeerd is, en dit zullen degenen zijn die zullen slagen. En wordt niet zoals degenen die verdeeld werden en van mening verschilden, nadat de duidelijke tekenen tot hen gekomen waren. En dit zijn degenen die een ontzaglijke bestraffing zullen krijgen.

Op een dag zullen sommige gezichten verlicht worden en sommige gezichten zullen pikdonker worden. Tegen degenen wiens gezichten donker zullen zijn (zal gezegd worden) “Heb je het geloof verworpen na het te hebben geaccepteerd? Proef dan de bestraffing voor het verwerpen van het geloof.” Maar degenen wiens gezichten verlicht zullen zijn, zij zullen in de barmhartigheid van Allah zijn, voor eeuwig vertoevend daarin.” (Heilige Qoraan 3:104-107)

Deze Qoraanverzen, zoals iedere intelligente geleerde weet, richten zich tot de metgezellen en waarschuwen hen voor onderlinge verdeeldheid en meningsverschillen nadat hen het Rechte Pad al was getoond. De verzen vertellen hen ook dat hen een vreselijke bestraffing wacht, en dat ze in twee groepen worden verdeeld. Van de eerste groep zal iedereen bij de wederopstanding op de Dag des Oordeels een blij gezicht hebben, en dit zijn de dankbaren die de genade van Allah verdienen. Van de tweede groep zal iedereen bij de wederopstanding op

de Dag des Oordeels een somber gezicht hebben, en dit zijn de afvalligen, aan wie Allah de Almachtige, een vreselijke bestraffing belooft. Het is welbekend dat de metgezellen verdeeld werden na de dood van de Boodschapper van Allah. Ze waren het zo vreselijk met elkaar oneens, dat ze bloedige oorlogen met elkaar uitvochten. Dit leidde tot hun terugval en de achteruitgang van de moslims, die zo een gemakkelijk doel werden voor hun vijanden. De hierboven genoemde Qoraanverzen kunnen op geen andere manier dan hoe ze begrepen worden door de mensen, geïnterpreteerd worden.

3. Het vers van de overgave

Allah de Allerhoogste zei:

“Is de tijd nog niet gekomen voor degenen die geloven, dat hun harten zich verootmoedigen voor de vermaning van Allah en wat neer is gekomen van de Waarheid, en dat zij niet worden als zij, aan wie het Boek voor hen gegeven was, maar de tijd duurde te lang voor hen, daarom werden hun harten hard en velen van hen werden overtreders.” (Heilige Qoraan 57:16)

In al-Doerr al-Manthoer door Jalal al-Din al-Soeyoeti, zegt de auteur: “Toen de metgezellen van Allah’s Boodschapper (s.a.w) naar Medina kwamen en een hogere levensstandaard begonnen te genieten nadat ze vele moeilijkheden hadden doorstaan, leken ze materialistisch te worden. Daarom werden ze bestraft en werd het vers “Is de tijd nog niet gekomen voor degenen die geloven...” geopenbaard.

Een andere versie van het verhaal, van de Profeet (s.a.w.) afkomstig, was dat Allah, de Allerhoogste, zeventien jaar na de eerste openbaring van de Qoraan enige onwil aantrof in de Moehadjirien, en daarom openbaarde Hij het vers: “Is de tijd nog niet gekomen voor degenen die geloven...”

Als die metgezellen – die de beste mensen zijn volgens de soennieten – zich niet nederig voelden voor de naam van Allah of Zijn openbaring gedurende zeventien jaar, waarbij Allah merkte dat ze materialistisch werden, waarvoor Hij hen berispte en hen waarschuwde voor hun verharde harten die hen aanzette tot corruptie; dan kunnen we het volk van de Qoraisj niets kwalijk nemen, die pas de islam aanvaardde in het zevende hidjra-jaar na de verovering van Mekka.

Dit zijn een paar voorbeelden die ik heb uitgekozen uit het Glorieuze Boek van Allah, die ons duidelijke bewijzen geven dat niet alle metgezellen rechtgeleid waren, zoals de soennieten ons doen geloven.

Als we de hadiths van de Profeet (s.a.w.) bestuderen, dan vinden we veel meer voorbeelden, maar om het kort te houden zal ik slechts een paar voorbeelden aanhalen, en de geïnteresseerde lezer mag zijn eigen kennis verder uitbreiden, als hij dit nodig acht.

De mening van de Boodschapper over de metgezellen

1. De hadith van de drinkplaats

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “...Terwijl ik stond kwam er een groep mensen die ik herkende, en een man stond tussen de groep en mij in, en zei toen: “Laten we gaan.” Ik zei: “Waarheen?” Hij zei: “Naar de hel, bij Allah!” Ik vroeg: “Wat hebben ze gedaan?” Hij antwoordde: “Zij wendden zich af nadat jij heengegaan was, en ik verwacht dat er maar een paar de verlossing zullen bereiken.” [15]

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei ook: Ik zal voor jullie bij de drinkplaats aankomen, en wie mij voorbijkomt zal drinken, en wie ervan drinkt zal nooit dorstig zijn. Er zullen mensen bij mij komen die ik ken en zij kennen mij, maar we zullen gescheiden worden. Dan

zal ik zeggen: “Mijn metgezellen.” Er zal een antwoord komen: “Jij weet niet wat ze deden nadat jij heenging.” Dan zal ik zeggen: “Weg met degenen die na mij veranderden.” Als we dieper kijken naar de diverse hadiths waarnaar verwezen wordt door de soennieten in hun eigen boeken, dan twijfelen we er niet aan dat de meeste metgezellen veranderden of zelfs afvalligen werden na de dood van Boodschapper van Allah, behalve een paar die als een minderheid beschouwd werden. De bovengenoemde hadith kunnen niet van toepassing zijn op de derde groep metgezellen, want dat waren de hypocrieten, en de tekst zegt: “Ik zal zeggen: “Mijn metgezellen.” Deze hadith bevestigen en verklaren de Qoraanverzen die we eerder genoemd hebben, die praten over hun terugtrekking en hun afvalligheid en de verschrikkelijke straf die hen te wachten staat.

2. De hadith van de wedijver om de wereld

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Ik leid jullie en ben jullie getuige, en bij Allah, ik kijk nu naar mijn plaats. Aan mij zijn de sleutels tot de schatten der aarde gegeven, en bij Allah, ik ben niet bang dat jullie na mij polytheïst zullen worden, maar ik ben bang dat jullie er met elkaar om zullen wedijveren.” [16]

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) had gelijk. Zij wedijverden om deze wereld, zodanig, dat zij elkaar bevochten, en elke partij beschuldigde de ander van godslastering. Sommige metgezellen waren erg belust op de verzameling van goud en zilver, en historici als al-Masoedi in “Moeroej al-Dhahab” en al-Tabari en anderen verklaarden dat de rijkdom van al-Zoebair alleen vijftig duizend dinar telde, en duizend paarden en duizend slaven en vele stukken grond in Basra, Koefa, Egypte en vele andere plaatsen. [17] De landbouwproducten uit Irak alleen brachten Talhah al elke dag duizend dinar op, en misschien meer dan dat. Abdoel Rahman ibn Auf had honderd paarden, duizend kamelen, en tienduizend schapen. Na zijn dood kwam een kwart van zijn bezit, dat verdeeld werd onder zijn vrouwen, neer op vierentachtig duizend dinar. [18]

Oethmaan ibn Affan liet op de dag van zijn dood honderdvijftigduizend dinar na, los van een enorm bezit aan vee en landerijen. Zaid ibn Thabit liet een hoeveelheid goud en zilver na, dat gebroken moest worden door hamers! Daarnaast nog geld en stukken landbouwgrond, hetgeen neerkwam op honderdduizend dinar.[19]

Dit waren slechts een paar historische voorbeelden, we willen op dit moment het belang hiervan niet diepgaand analyseren, maar hebben ze alleen genoemd als een bewijs en een ondersteuning van de hadith, dat deze metgezellen meer belang hechtten aan het huidige leven.

De mening van de metgezellen over elkaar.

1. Hun getuigenis dat zijzelf de soenna van de Profeet veranderd hebben

Aboe Zait al Khoedari zei: “Op de eerste dagen van de Ied ul-Fitr (het feest na de vastenmaand Ramadan) en de Ied al-Adha (het offerfeest) was het eerste wat Allah’s Boodschapper altijd deed, het verrichten van zijn gebeden in de moskee. Daarna ging hij naar de mensen toe die in rijen voor hem zaten, en begon hij advies of instructies te geven of openstaande kwesties af te handelen. Na dit alles vertrok hij.” Aboe Saied vervolgde: “De situatie bleef een hele tijd zo tot ik op een dag, ofwel Fitr ofwel Adha, met Marwan ging, die de gouverneur was van Medina. Toen we bij de moskee aankwamen, die een nieuwe preekstoel had gebouwd door Kathir ibn al-Salt, stak Marwan direct door naar de preekstoel (voor het gebed), en daarom trok ik hem aan zijn kleren, maar hij duwde me weg en beklom de preekstoel. Hij sprak de mensen toe voor hij bad, daarom zei ik tegen hem: “Bij Allah, je hebt het veranderd.” Hij antwoordde: “O! Aboe Saied, wat jij weet is weg.” Ik zei: “Bij Allah, wat ik weet, is beter dan wat ik niet weet.” Marwan zei toen: “De mensen wilden niet meer blijven zitten na het gebed, daarom heb ik mijn preek voor het gebed gedaan.” [20]

Ik zocht naar de beweegredenen van deze metgezellen om de soenna van Allah’s Boodschapper (s.a.w.) te veranderen. Zo kwam ik erachter dat de Oemmajaden (en de meesten van hen waren metgezellen van de Profeet (s.a.w.)) en met name Mouawijah ibn Abi Soefian (de schrijver van de openbaring zoals hij werd genoemd) de mensen vanaf de preekstoelen van de moskeeën dwongen om zich tegen Ali ibn Abi Talib uit te laten en hem te vervloeken. De meeste geschiedkundigen hebben dit beschreven in hun boeken. Moeslim in zijn Sahih, schreef in een hoofdstuk, getiteld “De deugden van Ali ibn Abi Talib”, het volgende: “Mouawijah beval zijn gouverneurs overal om de vervloeking (van Ali ibn Abi Talib) als gewoonte te nemen, en alle sprekers moesten Ali vervloeken in hun toespraken. Toen sommige metgezellen zich heftig verweerden tegen zo’n wet, beval Mouawijah hen te doden en te verbranden. Onder de beroemde metgezellen die werden gedood op bevel van Mouawijah waren Hizjr ibn Adi al-Kindi en zijn volgelingen, omdat zij protesteerden en weigerden Ali te vervloeken, en sommigen van hen werden levend verbrand.

Aboe al-Aala al Mawdoedi schreef in zijn boek ‘Khalifaat en Koningschap’: “Aboe al-Hassan al-Basri zei: “Mouawijah had vier kenmerken, en als hij er alleen één van had gehad, dan zou dat als een grote zonde beschouwd worden:

- Beslissingen nemen zonder de metgezellen te raadplegen, die het licht van deugden waren
- Zijn zoon aanstellen als zijn opvolger. Zijn zoon was een alcoholist, corrupt en droeg zijde.

- Hij maakte aanspraak op Zidjad als zijn zoon, terwijl de Boodschapper van Allah heeft gezegd: “Er is nageslacht voor de eerbare vrouwen, maar er is niets voor de hoer.”
- Zijn doden van Hidjr en zijn volgelingen. Wee hem, vanwege Hidjr en de volgelingen van Hidjr.” [21]

Sommige goede metgezellen verlieten na het gebed stilletjes de moskeeën, om niet te hoeven luisteren naar de toespraken die altijd eindigden met de vervloeking van Ali. Daarom veranderden de Oemaijaden de soenna van de Boodschapper van Allah. Ze zetten de toespraak voor het gebed, zodat de mensen er tegen wil en dank naar moesten luisteren.

Wat voor een soort metgezellen waren dit?! Ze schrokken er niet voor terug om de soenna van de Boodschapper van Allah te veranderen, of zelfs de wetten van Allah! En dit alles alleen om hun slechte en lage doelen te behalen en hun sinistere verlangens te stillen. Ze vervloekten een man, die Allah rein en zuiver had gehouden, en Hij verplichtte de mensen om voor hem te bidden op dezelfde manier waarop ze voor Zijn Boodschapper baden. Ook verplichtte Allah en Zijn Boodschapper de mensen om van hem te houden en de Profeet (s.a.w.) zei: “Houden van Ali is geloven, en hem haten is hypocrisie.” [22]

Maar deze metgezellen veranderden de regels en zeiden eigenlijk: “Wij hebben gehoord, maar we gehoorzamen niet.” En in plaats van hem te houden, voor hem te bidden en hem te gehoorzamen, vervloekten ze hem zestig jaar, zoals beschreven in de geschiedenisboeken. Zoals de metgezellen van Moesa zich tegen Haroen keerden en probeerden hem te vermoorden, zo vermoordden bepaalde metgezellen van Mohammed zijn Haroen en vervolgden zijn zoons en volgelingen overal. Ze verwijderden hun namen van de Diwam (rekenboeken van de schatkist) en verboden dat er iemand naar hen vernoemd werd. Alsof dat nog niet genoeg was, vervloekten ze hem en dwongen de oprechte gelovigen dit ook te doen, zonder rechtvaardigheid en onder dwang.

Bij Allah! Ik sta stomverbaasd en perplex als ik in onze Sihah’s lees hoezeer de Boodschapper van Allah van zijn “broeder” en neef Ali hield. Hij zei zelfs: “Jij bent voor mij, wat Haroen was voor Moesa, maar er zal geen Profeet meer na mij komen.” [23]

Hij zei ook de volgende dingen over Ali:

- “Jij bent van mij, en ik ben van jou.” [24]
- “Houden van Ali is geloven, en hem haten is hypocrisie.”[25]
- “Ik ben de stad van kennis, en Ali is de poort.” [26]
- “Ali is de meester van de gelovigen na mij.” [27]
- “Wie mij accepteert als zijn meester, moet ook Ali als zijn meester accepteren. O, Allah, wees vriendelijk voor zijn vrienden, en wees vijandig voor zijn vijanden.” [28]

Als we alle deugden bestuderen die de Profeet (s.a.w.) aan Ali toeschreef, die genoemd en erkend worden door onze geleerden in hun boeken, dan zouden we een heel boek moeten schrijven.

Waarom dan negeerden bepaalde metgezellen al deze uitspraken, bespotten ze Ali, spanden ze tegen hem samen, en vervloekten ze hem vanaf de preekstoelen in de moskeeën, vochten ze tegen hem en hebben ze hem tenslotte vermoord?

Ik probeerde tevergeefs een reden te vinden voor het gedrag van deze mensen, maar ik vond niets, behalve de liefde voor dit leven en de wedijver erom, naast de neiging om zich af te keren en zich op hun hielen om te draaien. Ik heb ook geprobeerd om de verantwoordelijkheid toe te schrijven aan een groepje slechte metgezellen en wat hypocrieten, maar jammer genoeg waren dat er maar een paar onder de vele beroemde en belangrijke figuren. De eerste die Ali’s huis dreigde af te branden – met haar inwoners erin – was Omar bin al Khattab, en de eerste die tegen hem vocht waren Talhah, al-Zoebair, Aïsja bint Abi Bakr (Oemm al Moeminien), Mouawijah ibn Abi Soefian, Amr ibn al-Aas en vele anderen.

Ik sta stomverbaasd, en mijn verbazing zal nooit overgaan - elke verantwoordelijke vrije denker zal het met me eens zijn - over de soennetische geleerden die het eens kunnen zijn over de rechtschapenheid van alle metgezellen en de zegeningen van Allah voor hen vragen, en voor hen allen bidden, alhoewel er een paar zijn die zeggen: “Vervloek Yazid, en niemand anders.” Maar waar is Yazid in al deze tragedies, waar geen religie of logica in valt te ontdekken? Ik vraag de soennetische mensen, als ze werkelijk de soenna van de Profeet (s.a.w.) volgen, zichzelf af te vragen, hoe ze iemand rechtschapen kunnen vinden, terwijl de wetten van de Heilige Qoraan en de Profetische hadiths hem beschouwen als corrupt, afvallig en ongelovig. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Hij die Ali beledigt, beledigt mij. Hij die mij beledigt, beledigt Allah. En hij die Allah beledigt, hem zal Allah in de hel werpen.” [29] Als dat de belediging is voor degenen die Ali beledigen, dan vraagt men zich af wat de straf is voor degenen die tegen hem vochten en hem tenslotte vermoordden! Wat is de mening van onze geleerden over al deze kwesties, of zijn hun harten stevig gesloten? Zeg, O God, bescherm ons tegen de stemmen van de duivel.

2. De metgezellen brachten zelfs veranderingen aan in het gebed

Anas ibn Malik zei: “Ik kende tijdens het leven van de Profeet (s.a.w.) niets beter dan het gebed.” Hij zei: “Ben je niet kwijt wat je erin kwijt bent?” Al-Zoehri zei: Ik ging naar Anas ibn Malik in Damascus en trof hem huilend aan. Ik vroeg hem: “Wat maakt je aan het huilen?” Hij antwoordde: “Ik wist niets behalve deze gebeden en ze zijn verloren.” [30] Ik wil graag duidelijk maken dat het niet de volgelingen waren die na alle intriges en burgeroorlogen veranderingen aanbrachten, maar het was daarentegen khalief Oethmaan die als de soenna van de Profeet (s.a.w.) aangaande de gebeden veranderde. Ook was Oem al-Moeminien Aïsja betrokken bij deze veranderingen. Beiden verklaarden in hun boeken dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) twee gebeden verrichtte in Mina, en Aboe Bakr na hem, vervolgens Omar en Oethmaan, die er later vier verrichtte. [31] Moeslim verklaarde ook in zijn boek dat al-Zoehri vroeg: “Oerwah, waarom voltooide Aïsja haar gebeden tijdens de reis?” Hij antwoordde: “Ze improviseerde op dezelfde manier als Oethmaan deed.” [32] Omar improviseerde en interpreteerde de duidelijke Profetische hadiths en zelfs de Heilige Qoraan. Zoals hij altijd zei: “Twee genoegens waren toegestaan tijdens het leven van de Boodschapper van Allah (s.a.w.), maar nu ontzeg ik ze en straf ik de mensen die ze toepassen; ik vertel degene die in staat van rituele onreinheid is, of geen water kan vinden, dat hij niet mag bidden.” Dat was in tegenstrijd met de woorden van Allah – de Verhevene – in Soera al-Ma-idah: “Als jullie geen water kunnen vinden, gebruik dan schone aarde.” Al-Boekhari tekende in zijn boek op, in een hoofdstuk dat over rituele onreinheid gaat: “Ik hoorde Shaqiq ibn Salamah zeggen: “Ik was met Abdoellah en Aboe Moesa, en Aboe Moesa vroeg: “Wat zeg je over iemand die wil bidden maar onrein is en geen water kan vinden?” Abdoellah antwoordde: “Hij moet niet bidden tot hij water vindt.” Aboe Moesa vroeg toen: “Wat denk je dan over wat de Profeet tegen Ammar (over de kwestie van onreinheid) zei, toen Ammar hem ernaar vroeg?” Abdoellah zei: “Daarom was Omar (er) niet tevreden (mee).” Aboe Moesa zei: “Vergeet wat Ammar zei, maar wat zeg je over het Qoraanvers?” Abdoellah wist niet wat hij moest zeggen, maar hij rechtvaardigde zijn standpunt door te zeggen: “Als we hen dat toestaan, dan zullen ze telkens als het water koud wordt zichzelf niet wassen, maar in plaats daarvan aarde gebruiken.” Ik zei tegen Shaqiq: “Abdoellah wordt hier zeker om gehaat.” Hij zei: “Ja.” [33]

3. De metgezellen getuigen tegen zichzelf

Anas ibn Malik zei dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei tegen de Ansar: “Jullie zullen na mij grote zelfzuchtigheid opmerken, maar wees geduldig tot jullie Allah en Zijn Boodschapper ontmoeten bij de drinkplaats. Anas zei: “We waren niet geduldig.” [34] Al-Ala-ibn al Moessaiab hoorde zijn vader zeggen: “Ik ontmoette al-Bara ibn Azib – moge Allah hen beiden zegenen – en zei tegen hem: “Gezegend zijn jullie, jullie vergezelden de Profeet (s.a.w.) en jullie betuigden hem trouw onder de boom.” Hij zei: “Mijn zoon, jij weet niet wat wij na hem gedaan hebben.” [35]

Deze vroege metgezel, die trouw zwoer aan de Profeet onder de boom, en die de zegening van Allah ontving, want Allah wist wat er in hun harten was, getuigt hier tegen zichzelf en zijn metgezellen, dat ze zich niet vasthiielden aan de soenna. Deze getuigenis bevestigt wat de Profeet (s.a.w.) zei, toen hij voorspelde dat zijn metgezellen zouden breken met zijn soenna en terug zouden keren op hun hielen.

Hoe kan een verstandig mens, na al deze bewijzen, dan nog geloven in de oprechtheid van alle metgezellen zonder enig onderscheid, zoals de soennieten doen? Hij die dat doet druist beslist tegen de wet van logica en geleerdheid in, en dan zal er voor de onderzoeker in zijn zoektocht naar de waarheid geen intellectueel criterium zijn om te gebruiken.

4. De getuigenis van de sjeikhs tegen zichzelf

In een hoofdstuk getiteld “De deugden van Omar ibn al-Khattab” schreef al-Boekhari in zijn boek: “Toen Omar neergestoken werd voelde hij een hevige pijn. Ibn Abbas wilde hem troosten en zei daarom tegen hem: “O Leider van de Gelovigen, jij vergezelde de Boodschapper van Allah en je was een goede metgezel voor hem, en toen hij je verliet was hij erg ingenomen met je. Toen vergezelde je Aboe Bakr en je was een goede metgezel voor hem, en als jij hen verlaat, dan zouden zij zich jou goed herinneren.” Hij zei: “Wat betreft het gezelschap van de Boodschapper van Allah, dat is een gift die Allah, de Verhevene, mij heeft geschonken. Wat betreft het gezelschap van Aboe Bakr en zijn tevredenheid over mij, dat is een gift die Allah, de Verhevene, mij heeft verleend. Maar de reden dat je me in pijn ziet is vanwege jullie en je metgezellen. Bij Allah, als ik alle goud van de wereld had dan zou ik het gebruiken om mezelf vrij te kopen van de straf van Allah – Glorie en Majesteit behoren Hem toe – voor ik Hem zou zien.” [36]

Van hem werd ook vastgelegd dat hij het volgende gezegd zou hebben: “Ik wou dat ik een van de schapen van mijn familie was. Ze zouden me vetgemest hebben. Als ze bezoek zouden krijgen van hun vrienden, dan zouden ze me geslacht hebben en een deel van me geroosterd, en van het andere deel zouden ze qadid (gedroogd vlees in repen gesneden) hebben gemaakt, en dan zouden ze me gegeten hebben, en tenslotte zouden ze mij uitgescheiden hebben met hun ontlasting ... Ik wou dat ik dit alles wat, in plaats van een mens.” [37]

Aboe Bakr had schijnbaar iets vergelijkbaars gezegd als wat hierboven staat. Hij keek naar een vogel in een boom en zei toen: “Goedzo vogel... Jij eet van de vruchten, je zit in bomen en je bent niet verantwoordelijk voor iemand en niemand kan jou straffen. Ik wou dat ik een boom langs de weg was, en dat een kameel die voorbijkwam me op zou eten, en me uit zou scheiden met zijn ontlasting ... ik wou dat ik dat alles was in plaats van een mens.” [38] Hij zei ook: “Ik wou dat mijn moeder mij niet op de wereld had gezet”... “ik wou dat ik een strootje in de modder was.” [39] Dit zijn een paar uitspraken die ik alleen als voorbeeld heb gebruikt en niet om een specifieke reden.

En dit is het Boek van Allah dat het goede nieuws geeft aan de gelovigen van Allah, die in Hem geloven:

“Voorzeker de dienaren van Allah – zij zullen geen angst hebben, noch treuren. Degenen die geloven en (Allah) vrezen. Zij zullen het goede nieuws hebben in dit wereldse leven en in het Hiernamaals, er is geen verandering in de woorden van Allah, dat is het grootste succes.” (Heilige Qoraan 10: 62-64)

Allah zegt ook:

“(Wat betreft) degenen die zeggen: “Onze Heer is Allah, en doorgaan op de rechte weg, de engelen dalen op hen neer, zeggende: “Vrees niet en wees niet bedroefd, en ontvang het goede nieuws van de tuin die jullie werd beloofd. Wij zijn jullie beschermers in dit wereldse leven en in het hiernamaals, en jullie zullen daarin krijgen wat jullie zielen wensen en jullie zullen daarin krijgen waarom je vraagt. Een onthaal door de Vergevende, de Barmhartige.” (Heilige Qoraan, 41:30-32)

Hoe konden de twee sjeikhs Aboe Bakr en Omar wensen dat ze niet behoorden tot het menselijke ras, dat Allah eerde en boven Zijn hele schepping plaatste? Zelfs de gewone gelovige, die op het rechte pad blijft tijdens zijn hele leven, ontvangt engelen die over zijn plaats in de hemel spreken, en dat hij de straf van Allah niet hoeft te vrezen, of verdrietig hoeft te zijn over wat hij achterlaat in dit leven. En hij ontvangt dit goede nieuws terwijl hij nog in leven is, voordat hij het hiernamaals heeft bereikt. Hoe is het dan mogelijk dat de grote metgezellen, die de beste van de schepping waren na de Boodschapper van Allah (zoals ons werd geleerd) wensten dat ze een uitwerpsel of een haar of een strootje waren, als de engelen hen het goede nieuws hadden gebracht dat ze naar de hemel zouden gaan? Zij zouden niet hebben kunnen wensen dat zij al het goud van de aarde als losprijs zouden willen geven, om zichzelf te redden van de straf van Allah voor hem te ontmoeten. Allah, de Allerhoogste, zei:

“En als elke ziel die onrechtvaardig was, alles zou hebben wat er in de aarde was om als losprijs aan te bieden en ze zullen duidelijk spijt krijgen als ze de bestraffing zien en de zaak beslist wordt tussen hen met rechtvaardigheid en zij zullen niet onrechtvaardig behandeld worden.” (Heilige Qoraan 10:54)

Allah zei ook:

“En als degenen die onrechtvaardig zijn alles hadden wat er in de aarde is en het gelijke daarvan, dan zouden ze het zeker als losprijs aanbieden (om gered te zijn) van het kwaad van de bestraffing op de dag van de wederopstanding; en waar ze nooit aan gedacht hadden zal hen duidelijk worden van Allah. En het kwade (consequentie) van wat ze wrochten zal hen duidelijk worden voor hen, en juist dat ding waarmee ze spotten zal hen overweldigen (Heilige Qoraan 39:47-48)

Ik wenste oprecht dat deze Qoraanverzen niet betrokken konden worden op grote metgezellen als Aboe Bakr al-Siddiq en Omar al-Faroeq... Ik pauzeerde vaak als ik deze passages las, om na te denken over een aantal interessante aspecten van hun relatie met de Boodschapper (s.a.w.), en over hoe die relatie vaak onder druk stond. Ze volgden zijn bevelen niet op en voerden zijn wensen niet uit, zelfs in de laatste momenten van zijn gezegende en eerbare leven, wat hem zo boos maakte dat hij hen allen beval om zijn huis uit te gaan en hem te verlaten. Ik herinner me ook de opeenvolging van gebeurtenissen die plaatsvond na de dood van Allah's Boodschapper, en de pijn en het gebrek aan erkenning dat zijn dochter al-Zahra trof. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Fatima is een deel van mij, wie haar boos maakt, maakt mij boos.” [40]

Fatima zei tegen Aboe Bakr en Omar: “Ik vraag jullie in de naam van Allah, de Verhevene, heb je de Boodschapper van Allah (s.a.w.) niet horen zeggen: “De tevredenheid van Fatima is mijn tevredenheid, en de boosheid van Fatima is mijn boosheid, wie van mijn dochter Fatima houdt, houdt van mij en wie haar boos maakt, maakt mij boos?”” Ze zeiden: “Ja, we hebben

de Boodschapper van Allah (s.a.w.) dat horen zeggen.” Toen zei ze: “Daarom getuig ik bij Allah en de engelen, dat jullie mij boos gemaakt hebben en dat ik niet tevreden over jullie ben en als ik de Profeet ontmoet, zal ik mij bij hem beklagen over jullie.” [41]

Laat ons deze tragische geschiedenis even rusten, maar Ibn Qoetaybah, die als een van de grote soennietische geleerden wordt beschouwd en een expert was in diverse studierichtingen (hadiths; linguïstiek; grammatica en geschiedenis) en die vele tafsir-boeken schreef (uitleg van de Qoraan), zou best wel eens bekeerd tot de sji'a kunnen zijn, zoals iemand die ik ken eens beweerde, toen ik hem Ibn Qoetaybah's boek “Geschiedenis van de khaliefen” liet zien. Dit is het soort propaganda dat sommigen van onze geleerden gebruiken, als ze merken dat ze de discussie aan het verliezen zijn. Dan zou al-Tabari ook een sji'iet zijn, en al-Nasa'i die een boek schreef over de verschillende kanten van imam Ali, zou een sji'iet zijn, en Taha Hoessein, een moderne geleerde die “Al-Fitnah al-Koebra” schreef en andere feiten, zou dan ook een sji'iet zijn!

In werkelijkheid waren dit allemaal geen sji'ieten. Als men over de sji'ieten spreekt, dan worden er allerlei oneerbare dingen over hen gezegd, en wordt de eerlijkheid van metgezellen met alle macht verdedigd. Maar een feit is, dat wanneer iemand de deugden van Ali ibn Abi Talib benoemt, en toegeeft dat de beroemde metgezellen fouten hebben begaan, dan zeggen we dat hij een sji'iet is geworden. En als je in hun gezicht zegt, wanneer je de Profeet noemt: “Moge Allah hem en zijn naaste familie zegenen”, of zegt: “Ali, moge Allah's vrede en zegeningen met hem zijn”, dan wordt je gebrandmerkt als een sji'iet.

In dit kader vroeg ik op een dag tijdens een discussie met een van onze geleerden: “Wat denkt u van al-Boekhari?” Hij zei: “Hij is een van de leidende autoriteiten in hadiths en alle geleerden zijn het erover eens dat zijn boek het meest correct is, na het Boek van Allah. Ik zei tegen hem: “Hij is een sji'iet.” Hij lachte en zei: “God verhoedde dat imam al-Boekhari een sji'iet zou zijn.” Ik antwoordde: “Zei u niet dat iedereen die zegt “Ali, moge Allah's vrede met hem zijn” een sji'iet is? Hij antwoordde: “Ja.” Toen liet ik hem en degenen die erbij waren het boek van Al-Boekhari zien, en op vele plaatsen waar Ali's naam verschijnt, zet hij “Moge Allah's vrede met hem zijn” erachter, net als achter de namen van Fatima en al-Hoessein. De man wist niet wat hij moest zeggen. [42]

Laat ons terugkeren naar dat incident dat door Ibn Qoetaybah was vermeld, waarin Fatima naar men zegt boos was geworden op Aboe Bakr en Omar. Als ik aan de authenticiteit van dat verhaal twijfel, dan moet ik ook aan de authenticiteit van Boekhari's boek twijfelen, dat we als het meest correcte boek beschouwen na het Boek van Allah. Maar als we ervan overtuigd zijn dat dit boek correct is, dan hebben de sji'ieten het recht om het te gebruiken in hun protest tegen ons en mogen ze ons dwingen ons aan onze overtuiging te houden, wat niet meer dan eerlijk is voor verstandige mensen.

In zijn boek schrijft Boekhari in een hoofdstuk, getiteld “De deugden van de familieleden van de Boodschapper van Allah”, het volgende: “De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Fatima is een deel van mij, en wie haar boos maakt, maakt mij boos.” In een hoofdstuk over de Khaibar aanval schreef hij: “Volgens Aïjsja, stuurde Fatima, de dochter van de Profeet – moge Allah's vrede met haar zijn – een boodschap naar Aboe Bakr, waarin ze vroeg naar haar deel van de erfenis van Allah's Boodschapper, maar hij weigerde Fatima er iets van te betalen. Fatima werd zo boos op Aboe Bakr, dat ze hem verliet en nooit meer met hem sprak tot aan haar dood.” [43]

Boekhari haalde het kort aan en Ibn Qoetaybah sprak er wat gedetailleerder over, maar de conclusie is eenduidig: de Boodschapper van Allah is boos als Fatima boos is, en hij is tevreden als Fatima tevreden is, en ze stierf terwijl ze nog steeds boos was op Aboe Bakr en Omar.

Als Boekhari zegt: “Ze stierf terwijl ze nog steeds boos was op Aboe Bakr en ze sprak niet met hem voor ze stierf”, dan is de conclusie heel duidelijk. Als Fatima “de leidende dame onder alle vrouwen” zoals Boekhari verklaarde in de sectie al-Isti’dhanm, en als Fatima de enige dame in het land is, die Allah zuiver en rein hield, dan kon haar boosheid niet anders dan gerechtvaardigd zijn, en daarom werden Allah en Zijn Boodschapper boos vanwege haar boosheid. Daarom zei Aboe Bakr: “Moge Allah, de Verhevene, mij redden van Zijn boosheid en Fatima’s boosheid.” Hij huilde diepbedroefd toen zij zei: “Bij Allah, ik zal je vervloeken in elk gebed dat ik doe.” Hij kwam huilend naar buiten en zei: “Ik heb jou gelofte van trouw niet nodig en ontsla me van mijn plichten.” [44].

Veel van onze historici en geleerden geven toe dat Fatima (moge Allah’s vrede met haar zijn) Aboe Bakr meer dan eens aansprak over bepaalde zaken, zoals bijvoorbeeld de donaties, de erfenis, en het deel van de familieleden, maar haar verzoeken werden afgewezen en ze stierf terwijl ze boos was op hem. Maar onze geleerden schijnen over deze kwesties heen te willen gaan, niet bereid om er in detail over te praten om, zoals gewoonlijk, de integriteit van Aboe Bakr te kunnen beschermen. Een van de vreemdste dingen die ik over dit onderwerp heb gelezen was wat een van de schrijvers opmerkte nadat hij de kwestie enigszins gedetailleerd had beschreven: “God verhoede, dat Fatima iets zou opeisen wat haar niet rechtmatig toekwam, en God verhoede dat Aboe Bakr haar haar rechten zou ontkennen.”

De schrijver moet hebben gedacht dat hij door deze zwakke redenering het probleem kon oplossen en de onderzoekers kon overtuigen. Hij lijkt ongeveer het volgende te zeggen: God verhoede dat de Qoraan iets anders zou zeggen dan de waarheid, en God verhoede dat de kinderen van Israël het gouden kalf aanbidden. We zijn geplaagd met geleerden die dingen zeggen die niet te begrijpen zijn; die in het onderwerp zelf geloven en tegelijkertijd in de tegenstelling ervan. Het punt is dat Fatima iets opeiste en Aboe Bakr haar eis afwees, dus zij was ofwel een leugenaarster – God verhoede – of Aboe Bakr behandelde haar onrechtvaardig. Er bestaat geen derde oplossing voor de kwestie, zoals sommigen van onze geleerden schijnbaar wensen.

Misschien weigert iemand de logische gevolgtrekking te accepteren dat de leidende dame onder alle vrouwen een leugenaarster is, omdat haar vader, de Boodschapper van Allah, zei: “Fatima is een deel van mij, wie haar pijn doet, doet mij pijn.” Bij intuïtie begrijpt men dat iemand die liegt een dergelijke uitspraak van de Boodschapper van Allah (s.a.w.) niet verdient. Daarom is de hadith zelf een duidelijke aanwijzing van haar foutloosheid.

Het ‘zuiveringsvers’ uit de Heilige Qoraan is een andere aanwijzing van haar foutloosheid, en het werd ter ere van haar geopenbaard en ter ere van haar echtgenoot en haar twee zoons, zoals Aïsja zelf heeft getuigd. [45]

Zodoende zit er voor verstandige mensen niets anders op dan te accepteren dat ze onrechtvaardig werd behandeld, en dat ze eenvoudig gebrandmerkt werd als een leugenaarster door iemand, die bereid was haar te verbranden tenzij de mensen uit haar huis kwamen om hun trouw aan hem te zweren. [46]

Vanwege dit alles, weigerde zij (moge Allah’s vrede met haar zijn) Aboe Bakr en Omar de toegang toen zij haar toestemming vroegen. Zelfs toen Ali hen toestond om binnen te komen, keerde ze haar gezicht naar de muur en weigerde ze hen aan te kijken. [47] Bovendien vroeg ze voordat ze stierf of ze in het geheim begraven kon worden, ’s nachts, zodat niemand van hen bij haar begrafenis aanwezig kon zijn [48] en tot op de dag van vandaag is het graf van de dochter van de Profeet onbekend.

Ik zou graag willen weten waarom onze geleerden zwijgen over deze feiten, en onwillig zijn om zich erin te verdiepen, of ze zelfs te noemen. Ze geven ons de indruk dat de metgezellen engelen zijn, foutloos en vrij van zonden, en als je hen vraagt waarom de khalief van de moslims Oethman vermoord werd, dan zeggen ze: “Het waren de Egyptenaren, en dat waren

geen gelovigen, die kwamen en hem vermoordden” en zo besluiten ze het onderwerp met twee woorden.

Toen ik de gelegenheid had om het onderzoek naar de geschiedenis te doen, kwam ik erachter dat de belangrijkste figuren achter de moord op Oethmaan de metgezellen zelf waren, en dat Aïsja hen leidde, en publiekelijk tot zijn dood opriep, zeggende: “Dood Na’thal (de oude gek), want hij is geen gelovige.” [49]

We weten ook dat Talhah, al-Zoebair, Mohammed ibn Abi Bakr en andere beroemde metgezellen hem in zijn huis belegerden, en hem afsneden van het drinken van water, om hem te dwingen at te treden. Voorts informeren de historici ons dat ze niet toestonden dat zijn lichaam begraven werd in een moslimbegraafplaats, en dat hij uiteindelijk begraven werd in “Hash Kawkab”, zonder het lichaam te wassen en zonder kleed.

O Allah, lof zij U, hoe konden ze tegen ons zeggen dat hij onrechtvaardig werd vermoord en dat degenen die hem vermoordden geen moslims waren? Dit is weer zo’n geval, vergelijkbaar met dat van Fatima en Aboe Bakr: Ofwel Oethman werd onrechtvaardig behandeld, en daarom mogen we van de metgezellen die hem vermoordden of die bijdroegen aan zijn moord, zeggen dat zij criminele moordenaars waren, omdat ze de khalief van de moslims onterecht doodden en stenen gooiden tijdens zijn begrafenis en hem vernederden toen hij leefde en vervolgens toen hij dood was – ofwel de metgezellen vermoordden hem omdat hij bepaalde daden deed die niet overeenstemden met de islam, zoals de historische bronnen ons vertellen.

Er is geen derde optie, tenzij we de historische feiten achterwege laten en het verwrongen beeld accepteren, dat Egyptenaars die geen moslims waren, Oethmaan vermoord hebben. In beide gevallen is er een definitieve verwerping van de algemene veronderstelling dat alle metgezellen zonder uitzondering goed en rechtvaardig waren. Want ofwel Oethmaan was onrechtvaardig ofwel zijn moordenaars waren onrechtvaardig – maar het waren allemaal metgezellen, en dus wordt onze veronderstelling ongeldig. Daarom blijft de enige mogelijkheid de stelling van de volgelingen van Ahl-al-Beit, namelijk dat sommigen van de metgezellen goed waren en anderen niet.

We zouden ook een paar vragen willen stellen over de Oorlog van de Kameel, die was aangewakkerd door Oem al-Moeminien Aïsja, die er een belangrijke rol in speelde. Hoe kon Oem al-Moeminien Aïsja haar huis verlaten, waarin Allah haar geboden had binnen te blijven, toen de Verhevene zei:

“En blijf in jullie huizen en toon niet jullie opschik, zoals in de dagen van onwetendheid.” (Heilige Qoraan 33:33)

We zouden ons ook kunnen afvragen, hoe Aïsja de oorlog durfde te verklaren tegen de khalief van de moslims, Ali ibn Abi Talib, die de meester was van alle moslims? Zoals gewoonlijk beantwoorden onze geleerden deze vraag enigszins simplistisch. Ze zeggen dat ze niet van imam Ali hield omdat hij de Boodschapper van Allah (s.a.w.) adviseerde van haar te scheiden na afloop van de gebeurtenis bij al-Ifk. Het lijkt erop dat deze mensen ons ervan proberen te overtuigen dat Ali’s advies aan de Profeet om van Aïsja te scheiden, als dat al waar was - voor haar reden genoeg was om de bevelen van Allah en haar echtgenoot, Allah’s Boodschapper, in de wind te slaan. Ze reed op een kameel waarop Allah’s Boodschapper haar verboden had te rijden en hij waarschuwde haar voor het blaffen van al-Hawabs honden [50]; ze reisde lange afstanden van Mekka naar Medina en dan naar Basrah; ze gaf toestemming om onschuldige mensen te vermoorden en begon een oorlog tegen de leider van de gelovigen en de metgezellen die hem trouw bleven, en ze veroorzaakte de dood van duizenden moslims, volgens de historici. [51] En dit alles deed ze, omdat ze niet van Ali hield, aangezien hij de Profeet geadviseerd had van haar te scheiden? Toch scheidde de Profeet niet van haar, dus vanwaar dan al die haat jegens imam Ali? De geschiedenis vermeldt bepaalde vijandige houdingen tegen Ali, die niet verklaard kunnen worden en dit zijn er een paar van.

Toen ze op de terugweg was van Mekka naar Medina hoorde Aïjsja dat Oethmaan was vermoord, en daar was ze erg blij om. Maar toen ze hoorde dat de mensen trouw gezworen hadden aan Ali om hem op te volgen, werd ze erg boos en zei: “Ik hoop dat de hemel neerstort op de aarde voordat Ibn Abi Talib het khalifaat bereikt.” Toen zei ze: “Neem mij terug.” Zo begon ze de burgeroorlog tegen Ali, wiens naam ze nooit wilde noemen, zoals vele historici bevestigden...

Had Aïjsja niet gehoord van de hadith van Allah's Boodschapper (s.a.w.): "Houden van Ali is geloven en hem haten is hypocrisie" [52] zelfs zodanig, dat sommige metgezellen nogal eens zeiden: "We herkenden de hypocrieten aan hun haat jegens Ali"? Had Aïjsja de hadith van de Profeet niet gehoord: "Wie mij accepteert als zijn meester, dan is Ali zijn meester"?

Ongetwijfeld had ze dit allemaal gehoord, maar het stond haar niet aan, en ze hield er niet van om zijn naam te noemen, en toen ze het nieuws van zijn dood hoorde knielde ze neer en dankte ze Allah.[53]

Laten we verder gaan want ik wil niet het leven van Oem al Moeminien beschrijven, maar ik heb geprobeerd te beschrijven hoeveel metgezellen zich niet hielden aan de principes van de islam en ongehoorzaam waren aan de bevelen van de Profeet (s.a.w.). Het volstaat om de volgende gebeurtenis te noemen, wat Aïjsja overkwam tijdens de burgeroorlog, en waarover alle geschiedschrijvers het ongeveer eens zijn. Gezegd wordt dat toen Aïjsja voorbij de wateren van al-Hawab kwam en ze de honden hoorde blaffen, zij zich de waarschuwing van haar man, Allah's Boodschapper herinnerde - hoe hij had willen voorkomen dat zij de aanstichtster zou worden van de al-Jamal oorlog (de oorlog van de kameel). Ze huilde en ze zei toen: "Breng mij terug! Breng mij terug!" Maar Talhah en Zoebair haalden vijftig mannen en kochten hen om en lieten hen getuigen dat deze wateren niet de al-Hawabs wateren waren. Later vervolgde ze haar reis tot ze Basra bereikte. Vele historici geloven dat deze vijftig mannen de eerste valse getuigenis gaven in de geschiedenis van de islam.[54]

O Moslims! Jullie die een verlicht verstand hebben...help ons dit probleem op te lossen.

Waren dit waarlijk de eerbare metgezellen, waarvan we altijd geleerd hebben te geloven in hun rechtschapenheid, dat zij de beste mensen zijn na de Boodschapper van Allah (s.a.w.)! Hoe konden zij een valse getuigenis geven als de Boodschapper van Allah dat als een van de grote zonden beschouwde, waarvan de bestraffing de hel is?

Dezelfde vraag komt weer tevoorschijn. Wie had er gelijk en wie had ongelijk? Ofwel Ali en zijn volgelingen zaten fout, ofwel Aïjsja en haar volgelingen en Talhah en Zoebair en hun volgelingen zaten fout. Er is geen derde mogelijkheid. Maar ik twijfel er niet aan dat de eerlijke onderzoeker Ali's kant kiest en Aïjsja en haar volgelingen afwijst, die de burgeroorlog begonnen, waardoor de natie verwoest werd en zijn tragische sporen achterliet tot op de dag van vandaag.

Omwille van verdere verduidelijking, en omwille van mijn eigen geruststelling, vermeld ik hier wat Boekhari te zeggen had over de burgeroorlog in zijn boek. "Toen Talhah, Zoebair en Aïjsja naar Basra reisden, stuurde Ali Ammar ibn Yasir en Hassan ibn Ali naar Koefa. Bij hun aankomst gingen ze naar de moskee en spraken de gemeenschap toe, en we hoorden Ammar zeggen: "Aïjsja is naar Basra gegaan ... en bij Allah, zij is de vrouw van jullie Profeet in dit leven en het volgende, maar Allah de Verhevene wil jullie testen om te zien wie jullie gehoorzamen: Hem of haar." [55]

Ook schreef Boekhari een hoofdstuk in zijn boek dat handelde over wat er omging in de huizen van de vrouwen van de Profeet (s.a.w.). Op een keer hield de Profeet een toespraak, en hij wees naar het huis waar Aïjsja woonde, en zei toen: "Daar zijn de problemen... daar zijn de problemen...daar zijn de problemen... daar komen de hoorns van de duivel naar buiten..." [56] Boekhari schreef vele vreemde dingen in zijn boek over Aïjsja en haar slechte manieren, zodanig zelfs, dat haar vader haar sloeg tot zij bloedde. Hij schreef ook over haar brutaliteit

tegen de Profeet, tot Allah haar dreigde met een scheiding...en er waren vele andere verhalen maar daar is niet genoeg ruimte voor.

Na dit alles vraag ik me af, waarom Aisja zoveel respect van de soennieten kreeg, was het omdat ze de vrouw was van de Profeet? Maar hij had zoveel vrouwen, en sommigen van hen waren beter dan Aisja, zoals de Profeet zelf verklaarde. [57] Of was het misschien omdat ze Aboe Bakrs dochter was? Of was het omdat ze een belangrijke rol speelde in de ontkenning van de Profeets wilsbeschikking omtrent Ali? Want toen er tegen haar gezegd werd dat de Profeet Ali had aanbevolen, zei ze: “Wie heeft dat gezegd? Ik was met de Profeet (s.a.w.), en ondersteunde zijn hoofd met mijn borst, toen vroeg hij me de waskom te geven, en toen ik vooroverboog stierf hij, dus ik zie niet in waarom hij Ali aanbevolen heeft.[58] Of was het omdat zij een totale oorlog tegen hem vocht en na hem tegen zijn zoons, en ze onderschepte zelfs de begrafenis van Al-Hassan, de leider van de hemelse jeugd, en wist te voorkomen dat hij naast zijn grootvader Allah’s Boodschapper werd begraven, zeggende: “Laat niemand die ik niet mag, mijn huis binnenkomen.”

Ze vergat, of negeerde misschien de hadith van Allah’s Boodschapper over hem en zijn broer: “Allah houdt van degenen die van hen houden, en Allah haat degenen die hen haten”; of de hadith: “Ik ben in oorlog met degenen die tegen jullie vechten, en ik ben in vrede met degenen die met jullie in vrede zijn.” En er zijn vele andere hadith in hun voordeel. Geen wonder, want ze waren hem zo dierbaar!

Ze hoorde nog veel meer hadiths die Ali prezen, maar ondanks de waarschuwingen van de Profeet, was ze vastbesloten om tegen Ali te vechten en zette ze de mensen tegen hem op en ontkende al zijn deugden. Daarom hielden de Oemmajaden van haar en gaven haar een hoge positie en vulden hun boeken met haar deugden en maakten van haar de grote autoriteit voor de islamitische natie omdat ze de helft van het geloof had.

Wellicht wezen ze de andere helft van het geloof toe aan Aboe Hoerairah, die hen vertelde wat ze wilden horen, en daarom schonken ze hem diverse giften: ze gaven hem het gouverneurschap van al-Medina, ze gaven hem het al-Aqiq paleis en ze schonken hem de titel “Rawiat al-islam” de overdrager van de islam. Hij maakte het de Oemmajaden gemakkelijk om een hele nieuwe religie te creëren die uit de Qoraan en de soenna van de Profeet nam wat ze leuk vonden en wat hun belangen en macht versterkte. Uiteraard bleef zo’n religie niet langer serieus en kwam vol tegenstrijdigheden en mythes te zitten, aangezien de meeste feiten verbrand waren en vervangen door leugens. Vervolgens dwongen ze de mensen om in deze leugens te geloven zodat de religie van Allah eerder een grap werd. En niemand vreesde Allah evenveel als hij Mouawijah vreesde. Als we onze geleerden vragen stellen over Mouawijah’s oorlog tegen Ali, die erkend werd door de moehadjrien en de Ansar, een oorlog die de islam verdeelde in soennieten en sji’ieten en tot op de dag van vandaag vele littekens heeft nagelaten, dan antwoorden ze eenvoudig: Ali en Mouawijah waren beiden goede metgezellen en beiden interpreteerden de islam op hun eigen manier. Niettemin had Ali gelijk, daarom verdient hij twee beloningen, maar Mouawijah had het verkeerd, en daarom verdient hij één beloning. Het is niet aan ons om voor of tegen hen te oordelen, Allah de Verhevene zei: “Dit is een volk dat is heengegaan, ze zullen krijgen wat ze verdienen en jullie zullen krijgen wat jullie verdienen, en jullie zullen niet ter verantwoording worden geroepen voor wat zij deden. (Heilige Qoraan 2:134)

Spijtig genoeg brengen we zulke zwakke antwoorden naar voren, die geen verstandige geest, noch een religie of zelfs een wet zou accepteren. O Allah, ik ben onschuldig aan onzinnige praat en afwijkende grillen. Ik vraag U om mij te beschermen tegen de aanraking van de duivel. Hoe kan een verstandige geest accepteren dat Mouawijah zijn best had gedaan om de islam te interpreteren, en hem één beloning geven voor zijn oorlog tegen de leider van alle moslims, en voor het vermoorden van duizenden onschuldige gelovigen, naast alle misdaden die hij beging? Hij staat er bij de historici om bekend, dat hij zijn vijanden doodde door hen

vergiftigde honing te eten te geven en daarbij zei hij altijd: “Allah heeft soldaten gemaakt van honing.”

Hoe konden deze mensen hem beschouwen als iemand die zijn best deed om de islam te promoten en hem daarvoor een beloning geven, terwijl hij de leider was van de verkeerde partij? Er is een welbekende hadith van de Profeet (s.a.w.), en de meeste geleerde zijn het eens over haar authenticiteit, “Wee Ammar ...hij zal gedood worden door de verkeerde partij.” Ammar werd gedood door Mouawijah en zijn volgelingen.

Hoe konden ze hem beschouwen als een voorvechter van de islam terwijl hij Hidjr ibn Adi en zijn metgezellen doodde en hen begroef in Marj Adhra in de Syrische woestijn, omdat zij weigerden Ali ibn Abi Talib te vervloeken? Hoe konden ze hem als een rechtvaardige metgezel beschouwen als hij Al-Hassan vermoordde, de leider van de hemelse jeugd, door hem te vergiftigen?

Hoe konden ze hem correct vinden, nadat hij de natie dwong om hem als khalief te accepteren en vervolgens zijn corrupte zoon Yazid als zijn opvolger te accepteren, waarbij hij het sjoerah overlegsysteem verving door erfopvolging? [59]

Hoe konden ze hem beschouwen als iemand die zijn best deed om de islam te promoten en hem belonen, nadat hij de mensen dwong om Ali en Ahl-al-Beit te vervloeken, de familie van de uitverkoren Profeet, en hij de mensen die dat weigerden te doen, vermoordde, en hij van het vervloeken van Ali een soenna maakte? Er is geen macht of kracht behalve in Allah, de Verhevene, de Allergrootste.

Deze vraagt steekt telkens weer de kop op: Welke partij had gelijk, en welke partij had ongelijk? Ofwel Ali en zijn volgelingen hadden ongelijk, of Mouawijah en zijn volgelingen hadden ongelijk, en de Boodschapper van Allah (s.a.w.) heeft alles uitgelegd.

In beide gevallen is het uitgangspunt dat alle metgezellen rechtvaardig zouden zijn, ongegrond en niet te verenigen met de logica. Er zijn vele voorbeelden van al deze onderwerpen, en als ik ze in detail zou willen bestuderen en alle aspecten ervan zou willen bespreken, dan zou ik boekdelen nodig hebben. Maar ik wil het kort houden in deze studie, daarom heb ik er slechts een paar genoemd in deze studie. God zij geloofd zijn ze echter voldoende om de beweringen van mijn volk te weerleggen, die mijn verstand een tijdlang bevroren hebben, en mij ervan weerhielden om de hadiths en de historische gebeurtenissen met een analytische geest te bekijken, met behulp van het intellect en de wettelijke maatstaven, zoals de Heilige Qoraan en de Profetische hadiths ons geleerd hebben.

Daarom zal ik tegen mezelf strijden en mezelf bevrijden van het stof van het vooroordeel waarmee zij mij overspoeld hebben. Ik zal mezelf bevrijden van alle kettingen en ketens waaraan ik meer dan twintig jaar vastgebonden zat, en ik zal zeggen: “Ik wou dat mijn volk wist dat Allah mij vergeving heeft geschonken en mij onder de eerbaren heeft geplaatst. Ik wou dat mijn volk de wereld zou ontdekken waarvan ze niets afweet, maar die ze niettemin bestrijdt.”

Het begin van de verandering

Drie maanden lang was ik verbijsterd en in de war, zelfs als ik sliep. Mijn geest werd overweldigd door twijfels en angsten voor mezelf vanwege de metgezellen, wiens levens ik bestudeerde. Ik vond zoveel verbazingwekkende tegenstrijdigheden in hun gedrag, terwijl ik een opvoeding had gekregen die gebaseerd was op respect en verering van deze “heiligen”. Wij leerden zelfs dat ze iedereen die kwaad over hen sprak of hen minachtte in hun afwezigheid, zouden kwetsen, zelfs als ze dood waren. Ik had een keer in “Hayat al-Haywan al-Koebra” van al-Damiri [60] gelezen over een man die in een karavaan reed met zijn vriend. Tijdens de reis was hij Omar onophoudelijk aan het beledigen, en zijn vriend probeerde hem daarmee te laten ophouden. Toen hij in het toilet was, werd hij door een zwarte slang gebeten, waarop hij onmiddellijk stierf. Toen ze zijn graf groeven, vonden ze er een zwarte slang in. Ze groeven nog op een ander plaats en hetzelfde gebeurde opnieuw. Telkens als ze een nieuw graf groeven vonden ze er een slang in. Toen zei een geleerde man tegen hen: “Begraaf hem waar je wilt, zelfs als je de hele aarde omspit zul je een zwarte slang vinden. Dit is omdat Allah hem wil straffen in dit leven, voor het hiernamaals, vanwege het beledigen van onze meester Omar.”

Zodoende was ik tijdens dit moeilijke onderzoek, waartoe ik mezelf dwong, bang en verward, vooral omdat ik in al-Zaitoena geleerd had dat de beste khalief Aboe Bakr al-Siddiq en daarna Omar ibn al-Khattab al Faroeq was, wat betekent 'hij die het goede van het kwade scheidt'. Daarna kwam Oethmaan ibn Affan Dhoe-al-Noerein, voor wie de engelen van de Barmhartige zich verlegen voelen, en na hem Ali ibn Abi Talib, de poort tot de stad der kennis. Na deze vier komen de resterende zes van de tien, aan wie het Paradijs beloofd was, en dat waren Talha, al-Zoebair, Sa'ad, Sa'iet, Abdoel-Rahman en Aboe Oebaidah. Na hen komen alle metgezellen, en daarna werden we verwezen naar het Qoraanvers: “Wij maken geen onderscheid tussen Zijn Boodschappers”. Dit moest als uitgangspunt dienen voor de stelling dat we ook geen onderscheid maken in ons respect voor alle metgezellen. Vanwege dit alles was ik bang voor mezelf, en vroeg ik mijn Heer vele keren vergeving, en ik wilde echt de onderwerpen omzeilen die me lieten twijfelen aan de metgezellen van Allah's Boodschapper, en die me vervolgens lieten twijfelen aan mijn eigen religie.

Tijdens die periode, en in mijn gesprekken met een paar geleerde mensen, kwam ik vele tegenstrijdigheden tegen die verstandige mensen niet kunnen accepteren. De geleerden begonnen vervolgens mij te waarschuwen, dat Allah, als ik door zou gaan met mijn onderzoek naar de metgezellen, Zijn genade van mij weg zou houden en met mij zou afrekenen. Hun aanhoudende koppigheid en hun ontkenning van wat ik zei, samen met mijn wetenschappelijke geest en mijn verlangen om de waarheid te vinden, dwong me ertoe om weer verder te gaan met mijn onderzoek, want ik had een innerlijke drang om dat te doen.

Een gesprek met een geleerde

Ik zei tegen een van de geleerden: “Terwijl Moeawija de onschuldigen vermoordde en de eervollen onteerde, spreken jullie over hem als een interpretator van de islam die het fout had, en daarvoor één beloning krijgt. Terwijl Yazid de kleinkinderen van de Boodschapper vermoordde en toestemming gaf tot de plundering van Medina al-Moenawara door zijn leger, spreken jullie ook over hem als een interpretator van de islam die het fout had, en daarvoor één beloning krijgt. Sommigen van jullie zeiden zelfs dat “Hoessein is vermoord door het zwaard van zijn grootvader.” Waarom zou ik dan de islam niet mogen interpreteren door deze studie, die mij laat twijfelen aan de intenties van de metgezellen en bij sommigen hun

masker weghaalt? Want dit staat niet gelijk aan het vermoorden van de Profeet's familie, wat Mouawijah en Yazid deden. Als ik gelijk heb verdien ik twee beloningen en als ik het fout heb, verdien ik er slechts één. Toch is mijn kritiek op de metgezellen niet bedoeld om hen te beledigen of te vervloeken, maar een middel waardoor ik bij de waarheid hoop te komen. Welke groep heeft het bij het rechte eind en welke groep heeft het bij het verkeerde eind? Dit is mijn plicht en de plicht van elke moslim, en Allah, gezegend zij Hij, weet wat er in ons binnenste is." De geleerde antwoordde mij toen: "O mijn zoon, ijthad (de interpretatie van de islamitische religie) is voor een bepaalde tijd niet toegestaan." Ik vroeg: "Wie heeft het verboden?" Hij zei: "De vier imams." Ik zei opzettelijk: "Al-hamdoe-lillah! Want Allah heeft het niet verboden, noch de Profeet, noch de vier rechtgeleide khaliefen, die wij geacht worden te volgen; dus zijn er geen beperkingen voor mij om de islam te interpreteren, zoals zij deden." Hij zei: "Je mag de islam niet interpreteren tenzij je zeventien disciplines beheerst, namelijk: tafsir (commentaar op de Heilige Qoraan), linguïstiek, grammatica, morfologie (woordkennis), retorica (redevoeringkunst), hadiths (profetische overleveringen), geschiedenis en andere."

Ik kwam tussenbeide door te zeggen: "Mijn ijthad is niet om de mensen de regels van de Qoraan en de profetische overlevering uit te leggen, of om een religieuze leider te worden van een nieuw geloof. Nee! Alles wat ik wil weten is wie er gelijk en wie ongelijk heeft.

Bijvoorbeeld, om te weten of Imam Ali gelijk had of Moeawija, hoef ik geen zeventien disciplines te beheersen. Alles wat ik hoef te doen is het leven en de werken van elk van hen te bestuderen om de waarheid te weten." Hij zei: "Waarom wil je dat allemaal weten? "Dit is een volk dat is heengegaan, zij zullen krijgen wat ze verdiend hebben en jullie zullen krijgen wat jullie verdienen, en jullie zullen niet ondervraagd worden voor wat zij deden." (Heilige Qoraan: 2:134)"

Ik vroeg: "Spreek jij 'Toes'-aloen' (het Arabische woord voor 'ondervraagd') uit met dammah (de klankpunt 'o' boven de letter t) of als 'Ta'-saloen' met fatha (het klankstreepje 'a' boven de letter t)? Hij zei: "Toe'-saloen met dammah." Ik zei: "Al-hamdoe-lillah. Als het met fathah was, zou er geen verder onderzoek zijn. Als het geschreven wordt met dammah, dan betekent het dat Allah, gezegend zij Hij de Allerhoogste, ons niet ter verantwoording zal roepen voor wat zij gedaan hebben, net als Hij, de Allerhoogste, zei:

"Elke ziel is verbonden met wat hij verdiend heeft." (Heilige Qoraan, 74:38)

Hij zei ook::

"Er is niets voor de mens, behalve waar hij zelf voor naar gestreefd heeft." (Heilige Qoraan, 53:39)

En de Qoraan spoort ons aan om ons in de vroegere naties te verdiepen en de lessen van hun geschiedenis te trekken. Zo heeft Allah ons verteld over de Farao's, Haman, Nimroed, Qaroen, en over de vroegere profeten en hun volkeren, niet voor het plezier, maar om ons te laten zien wat goed is en wat fout. Over uw vraag waarom ik dat allemaal wil weten? Omdat het belangrijk voor me is om dat allemaal te weten. Ten eerste wil ik weten, wie de vriend is van Allah, zodat ik met hem bevriend kan zijn, en ik wil weten wie de vijand van Allah is, zodat ik me tegen hem kan verzetten, en dat is wat Allah via de Qoraan van me vraagt, ja me zelfs beveelt om te doen. Ten tweede is het belangrijk voor me te weten, hoe ik Allah moet aanbidden en dichter bij Hem kan komen door Zijn geboden te gehoorzamen, op de manier zoals Hij, Allah de Machtige, dat wil en niet zoals Malik of Aboe Hanifa of een andere interpretator van de islam het wil.

Zo heb ik gemerkt dat Malik de basmallah (d.i. de aanhef "In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle") tijdens de gebeden niet prefereert, terwijl Aboe Hanifah het als verplicht beschouwt. Anderen zeggen dat de gebeden niet geldig zijn zonder de basmalah. En gebeden zijn een pilaar van de islam; als ze geaccepteerd worden, worden andere daden geaccepteerd, maar als ze verworpen worden, worden andere daden verworpen. Ik wil niet dat

mijn gebeden verworpen worden. De sji'ieten zeggen dat we tijdens de wassing voor het gebed over onze voeten moeten strijken, terwijl de soennieten zeggen dat we onze voeten moeten wassen. Maar als we de Qoraan lezen vinden we: "Strijk over jullie handen en voeten", wat duidelijk is over het strijken. Dus hoe verwacht je van een weldenkende moslim dat hij dit accepteert en dat verwerpt zonder verder onderzoek of analyse?" Hij zei: "Je kan nemen wat je wilt van elk standpunt, want het zijn allemaal islamitische standpunten, en allen komen van de Boodschapper van Allah." Ik zei: "Dan ben ik bang dat ik één van degenen wordt over wie Allah zei:

"Heb je hem gezien die zijn eigen lage verlangens tot zijn god maakt en Allah liet hem dwalen in volle kennis, en Hij heeft een zegel op zijn oor en zijn hart geplaatst en een klep voor zijn ogen. Wie zal hem, na Allah, nog kunnen leiden? Zullen jullie dan niet opletten (Heilige Qoraan, 45:23)

Mijnheer, ik geloof niet dat alle vier islamitische religieuze scholen (madhahib) correct zijn, zolang de ene toestaat wat de andere verbiedt, en het lijkt niet logisch dat iets tegelijkertijd en toegestaan en verboden kan zijn. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) stelde geen vragen over de regels van de Heilige Qoraan, omdat ze geopenbaard werden:

"En als het van iemand anders dan Allah was geweest, dan zouden ze vele tegenstrijdigheden erin gevonden hebben. (Heilige Qoraan, 4:82)

Vanwege de enorme verschillen tussen de vier religieuze islamitische scholen, kunnen ze niet van Allah of Zijn Boodschapper zijn, want de Boodschapper wees niet af van de Heilige Qoraan."

Toen de geleerde mijn argumentatie logisch en gegrond vond, zei hij: "Ik adviseer je omwille van Allah, dat je, hoezeer je ook mag twijfelen, niet te twijfelen aan de rechtgeleide khaliefen, want zij zijn de vier zuilen van de islam, als één van hen instort, zal het hele gebouw instorten."

Ik zei: "God verhoede, mijnheer, maar wat betekent dat dan voor de Boodschapper van Allah, als deze mensen de zuilen van de islam zijn?" Hij zei: "De Boodschapper van Allah is dat gebouw; hij is de hele islam." Ik glimlachte toen ik zijn analyse hoorde en zei: "Ik vraag Allah om vergeving, maar nogmaals! Mijnheer, u zegt indirect dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) niet zou kunnen staan zonder de steun van deze vier, terwijl Allah, de Allerhoogste, zegt:

"Hij is het Die Zijn Boodschapper zond met leiding en een ware godsdienst, opdat hij het laat zegevieren boven alle godsdiensten, en Allah is genoeg als Getuige." (Heilige Qoraan 48:28)

Hij stuurde Mohammed met de Boodschap en betrok er geen één van de vier bij, noch iemand anders, en Allah zei hierover:

"Wij hebben naar jullie een boodschapper vanuit jullie midden gestuurd, die jullie onze verzen voorleest en jullie zuivert en jullie het Boek leert en de Wijsheid, en jullie leert wat jullie niet wisten." (Heilige Qoraan 2:151)

Hij zei: "Dat is wat wij geleerd hebben van onze religieuze leiders en leraren, en wij bekritiseerden niet wat zij ons leerden, zoals jullie de nieuwe generatie vandaag de dag doen. Jullie twijfelen aan alles, zelfs aan de religie zelf. Dit is een teken dat het Uur naderbij komt – de Dag des oordeels – en de Boodschapper van Allah zei: "Het uur zal komen tengevolge van het slechte in de mensen." Ik zei: "Mijnheer, waarom al deze overdrijving? God verhoede dat ik aan de religie zou twijfelen, ik geloof in Allah, Die Enig is en Die geen partner heeft. Ik geloof in Zijn Engelen, Boeken, en Boodschappers. Ik geloof in onze meester Mohammed als Zijn dienaar en Boodschapper, en dat hij de beste van alle profeten en de laatste der boodschappers is, en dat ik één van de moslims ben - dus waarom beschuldigt u me van al die dingen? Hij zei: "Ik beschuldig je van meer dan dat, omdat je twijfelt aan onze meesters Aboe Bakr en Omar, en de heilige Profeet zei: "Als het geloof van mijn hele volk en het geloof van

Aboe Bakr op een weegschaal werden gelegd, dan zou het geloof van Aboe Bakr zwaarder wegen.” De heilige Profeet zei ook ter ere van Omar: “Ik zag mijn volk en elk van hen droeg een shirt dat tot zijn borst kwam, en ik zag Omar en hij trok zijn shirt op.” Ze zeiden: “O Boodschapper van Allah! Hoe interpreteert u dit?” Hij zei: “De religie.” En jullie komen vandaag in de veertiende eeuw (Hidjra-telling) en twijfelen aan de oprechtheid van metgezellen en vooral aan Aboe Bakr en Omar. Weet je niet dat de mensen van Irak de mensen van verdeeldheid, godslastering en hypocrisie zijn?” Wat kon ik zeggen tegen deze man die beweerde kennis en geleerdheid te bezitten, en die zo arrogant werd dat hij een gestructureerd gesprek veranderde in wanordelijke taal vol onzin en propaganda. Hij sprak in het bijzijn van mensen die hem bewonderden, en ik zag dat hun gezichten angevuurd werden door opwinding en kwaad.

Ik ging snel naar huis en haalde twee boeken “al-Moewatta van Imam Malik” en de “Sihah van al-Boekhari”. Ik zei toen: “Mijnheer, wat mij liet twijfelen aan Aboe Bakr was de Boodschapper van Allah zelf.” Ik opende al-Moewatta en las: “Hij (Allah’s Boodschapper) zei tegen de martelaren van Oehoed: “Tegen hen, daar getuig ik tegen.” Aboe Bakr zei toen: “O Boodschapper van Allah, zijn wij niet hun broeders? Zijn wij geen moslims geworden zoals zij? Vochten wij niet zoals zij?” De Boodschapper antwoordde: “Ja, maar ik weet niet wat jullie gaan doen na mij.” Toen hij dit hoorde, begon Aboe Bakr bitter te wenen en zei: “Wij gaan vele dingen veranderen na uw afscheid.” [61]

Daarna opende ik de “Sahih al- Boekhari en las: “Op een keer kwam Omar bin al-Khattab bij Hafsa en trof haar aan met Asma bint Oemays. Toen hij haar zag vroeg hij: “Wie is zij?” Hafsa antwoordde: “Asma bint Oemays. Omar zei: “Is zij niet die Ethiopische? Asma antwoordde: “Ja.” Hij zei: “Wij emigreerden (van Mekka naar Medina) voor jullie, dus wij hebben meer recht op de Boodschapper van Allah dan jullie”. Zij werd erg boos en zei toen: “Nee bij Allah, jullie waren met de Boodschapper van Allah samen, die jullie hongerige mensen voedde en de onwetenden onder jullie raad gaf, terwijl wij in een vreemd land waren, in Abessinië, omwille van Allah en Zijn Boodschapper, en telkens als ik iets at of dronk, dacht ik aan de Boodschapper van Allah en leden we pijn en waren we bang. Bij Allah, ik zal dit tegen de Profeet zeggen zonder te liegen, er iets aan toe te voegen of van het onderwerp af te dwalen.”

Toen de Profeet kwam, zei ze: “O Profeet van Allah, Omar heeft dit en dat gezegd.” Hij zei: “Wat heb je tegen hen gezegd?” Ze antwoordde: “Dit en dat.” Hij zei: “Ik ben niet meer van hen dan van jullie. Hij en zijn metgezellen maakten één emigratie, maar jullie mensen van het schip, maakten twee emigraties.” Ze zei: “Ik zag dat Aboe Moesa en de mensen van het schip in groepjes bij me kwamen en naar deze hadith vroegen, en erg blij waren met wat de Profeet over hen gezegd had.” [62]

Na deze hadiths gelezen te hebben, veranderden de uitdrukking op de gezichten van de sjeikh geleerde en zijn luisteraars. Ze keken elkaar aan en wachtten op de geleerde, die te geshockeerd was na wat hij had gehoord, om iets te kunnen zeggen. Alles wat hij deed was zijn wenkbrauwen optrekken, als een teken van verbazing en zei toen: “O God, geef mij meer kennis.”

Ik zei: “Als de Boodschapper van Allah (s.a.w.) de eerste was om aan Aboe Bakr te twijfelen, en niet voor hem getuigde omdat de Boodschapper niet wist wat er na hem zou gebeuren, en als de Boodschapper van Allah niet instemde met de voorkeur voor Omar boven die van Asma bint Oemays, maar juist haar verkoos boven hem, dan is het ook mijn recht om te twijfelen en geen voorkeur te hebben voor iemand tot ik de waarheid ken. Maar het is duidelijk, dat deze hadith alle bekende hadiths in het voordeel van Aboe Bakr en Omar tegensprekt en ongeldig maakt, want deze zijn meer realistisch dan de hadith die hun toegeschreven deugden noemen.”

De luisteraars zeiden: “Hoe is dat mogelijk?” Ik zei: “De Boodschapper van Allah (s.a.w.) getuigde niet voor Aboe Bakr en zei: “Ik weet niet wat jullie zullen doen na mij!” Dit klinkt erg logisch. De geschiedenis heeft het bewezen, en de Qoraan en de geschiedenis getuigen dat zij na hem veranderden.

Daarom huilde Aboe Bakr, want hij veranderde en hij maakte Fatima al-Zahra, de dochter van Allah's Boodschapper, boos, wat we eerder uitgelegd hebben, en hij veranderde tot hij berouw kreeg en wenste dat hij geen mens was. Wat betreft de hadith: “Als het geloof van mijn volk en het geloof van Aboe Bakr op een weegschaal gelegd zou worden, dan zou het geloof van Aboe Bakr zwaarder wegen”, deze is zwak en onwaarschijnlijk. Het is niet mogelijk dat het geloof van één man, die veertig jaar van zijn leven doorbracht met polytheïsme en het aanbidden van afgodsbeelden, groter is dan het geloof van het hele volk van Mohammed tezamen, dat vele Godvrezende en vrome mensen en martelaren en imams heeft, die hun hele leven lang streden voor de zaak van Allah.

Hoe kon Aboe Bakr in deze hadith passen? Als het waar was, dan zou hij zijn latere leven niet beëindigen met de wens dat hij geen mens was. Bovendien, als zijn geloof groter was dan het geloof van de hele natie van Mohammed tezamen, dan zou Fatima, de dochter van Allah's Boodschapper en de leidende dame, niet kwaad op hem zijn geweest en zou ze Allah niet in elk gebed hebben gevraagd om hem te straffen.”

De geleerde zei niets, maar sommige mensen zeiden: “Bij Allah! Deze hadith brengt ons aan het twijfelen!” Toen zei de geleerde tegen mij: “Is dit wat je wilde?” Je hebt deze mensen aan het twijfelen gebracht over hun eigen godsdienst.” Het was voor mij voldoende dat een man uit het publiek antwoordde: “Nee, hij heeft gelijk. We hebben nog nooit een heel boek in ons leven gelezen, we volgden jullie blindelings en zonder discussie, en nu blijkt dat wat al-Hadj heeft gezegd juist is, en het is onze plicht om te lezen en te onderzoeken!” Andere mensen waren het met hem eens, en dat was een overwinning voor de waarheid en gerechtigheid. Het was geen overwinning door middel van geweld, maar door logische redenering en bewijs. Allah zegt:

“Zeg, breng je bewijs, als je de waarheid spreekt.” (Heilige Qoraan 27:64)

Dat is wat mij aangemoedigd heeft om aan deze studie te beginnen en de deur voor mij opende, daarom ging ik naar binnen in de naam van Allah en door Allah, de voetstappen natrekkend van de volgelingen van Allah's Boodschapper. Ik hoop dat Allah, lof zij Hem, de Allerhoogste, mij succes en verlichting schenkt, want Hij belooft degene die naar de waarheid zoekt te verlichten en Hij breekt Zijn beloften niet.

De studie duurde drie jaar, omdat ik de boeken vaak herlas, van het begin tot het eind. Ik las “Al-Moeraja'at” door Imam Sharaf al-Din meerdere keren, omdat het nieuwe horizons voor me opende, en het me verlichtte en omdat het mij beviel vanwege de liefde en de broederschap voor Ahl al-Beit. Ik las “Al-Radier” door sjeikh al-Amini drie keer, vanwege de helder beschreven feiten erin. Ik las ook “Fadak in Geschiedenis” door al Sayyid Mohammed Baqir al-Sadr en al-Saqifah” door sjeikh Mohammed Rida al-Moezaffar, die zovele onduidelijke kwesties uitlegden. Ik las “al-Nass wal Ijtihad” – de tekst en de interpretatie – en raakte nog meer overtuigd. Toen las ik “Aboe Hoeraira” door Sharif al-Din en “Sjeikh al-Moedira” door Sjeikh Mahmoed Aboe Rayyah al-Misri, en leerde dat de metgezellen die veranderden na het afscheid van de Boodschapper van Allah uit twee soorten bestond. De eerste soort veranderden de regels, middels hun macht en autoriteit. De tweede veranderden de regels door valse hadith toe te schrijven aan de Boodschapper van Allah (s.a.w.). Ik las “Imam al-Sadiq, de vier Madh-habs” door Asad Haydar en leerde over het verschil tussen geschonken kennis en verkregen kennis. Ik leerde ook over de verschillen tussen Allah's wijsheid die Hij schenkt aan wie Hij wil, en de indringing van kennis en het geloof van

persoonlijke interpretatie (van de islam), dat de natie heeft weggehouden bij de geest van de islam.”

Ik las meer boeken van al-sayyid Jaafar Moertada al-Amili, en al-sayyid Moertada al-Askari, en al-sayyid al-Khoesi, en al-sayyid al-Tabatabai, en Sjeikh Mohammed Amin Zain al-Din, en al-Fayroozabadi, en Ibn Abi al-Hadid al-Moe'tazili in zijn commentaar op "Nahj al-Balagha", en

Taha Hoesseins "al-Fitna al-Koebra". Van de geschiedenisboeken las ik de analen, geschreven door al-Tabari, Ibn al-Athir, al-Masoedi en al-Ya'qoebi. En ik las meer tot ik ervan overtuigd was dat de imamitische sji'ieten gelijk hadden. Zo ging ik, met de hulp van Allah, aan boord van Ahl al-Beits schip en zocht hun broederschap.

Ik koos voor de Imams van Ahl al-Beit, de naaste familie van de Profeet (s.a.w.), die Allah gezuiverd en gereinigd heeft, en Hij maakte het tot onze plicht om hun broeders te worden. De sji'ieten zijn niet, zoals sommigen van onze religieuze geleerden beweren, de Perzen en de Magiërs wiens macht en glorie werden verwoest door Omar in de al-Qadissiyah oorlog, en dat is waarom ze hen haten! Mijn antwoord aan degenen die onwetend zijn is dat het volgen van het standpunten van de Profeet's familie niet voorbehouden is aan de Perzen, want er zijn sji'ieten in Irak, Hidjaz, Syrië, Libanon, en dat zijn allemaal Arabieren. Bovendien zijn er sji'ieten in Pakistan, India, Afrika, Amerika, en zij zijn noch Arabieren noch Perzen.

Als we onszelf beperken tot de sji'ieten van Iran wordt de zaak duidelijker, want ik merkte dat de Perzen geloven in het leiderschap van de twaalf Imams, allemaal waren zij Arabieren van de Qoraisj van Bani Hasjiem, de familie van de Profeet (s.a.w.) Als de Perzen bevooroordeeld zouden zijn en de Arabieren zouden haten, wat sommigen beweren, dan zouden ze Salman al-Farisi als hun imam genomen hebben, want hij was een grote metgezel en wordt gerespecteerd door zowel sji'ieten als soennieten. Aan de andere kant merkte ik op, dat de meeste soennietische imams van Perzische afkomst waren, zoals Aboe Hanifa, al-Nisa'i, al-Tirmidhi, al-Boekhari, Moeslim, Ibn Maja, al-Ghazali, Ibn Sina, al-Farabi en vele anderen. Als de sji'ieten allemaal Perzen zouden zijn, die Omar bin al-Khattab verwierpen omdat hij hun macht verwoestte, hoe zit het dan met de Arabieren die Omar verwierpen, die toch geen Perzen waren? Derhalve is dit een onlogische bewering. Deze mensen verwierpen Omar vanwege zijn bemoeienis om de Leider der gelovigen, Ali ibn Abi Talib, van het khalifaat uit te sluiten na het heengaan van Allah's Boodschapper (s.a.w.), en vanwege de tragische burgeroorlog en het verval van de islamitische natie. Het is hoog tijd dat de waarheid ontsluit wordt voor elke weldenkende geleerde, zodat hij de beschuldiging kan weerleggen zonder vooringenomen haatgevoelens. Het is waar dat de sji'ieten, of ze nu Perzen waren of Arabieren of van een andere nationaliteit, de Qoraanverzen en de soenna van Allah's Boodschapper en zijn familie nauwgezet volgden, en weigerden het alternatief te accepteren ondanks het onderdrukkende beleid gedurende zeven eeuwen van de Oemmajaden en de Abbasieden. Tijdens die periode vervolgden ze de sji'ieten overal, ze vermoordden hen, ze maakten hen dakloos, en ze ontzegden hen hun rechtmatige giften. Ze verwijderden hun culturele en intellectuele erfenis en ze verspreidden allerlei soorten geruchten over hen, om de mensen bij hen vandaan te houden. De nalatenschap van deze strategie is tot op de dag van vandaag na te voelen.

Niettemin bleven de sji'ieten standvastig, geduldig en namen de schuld op zich voor hun toewijding aan Allah en ook vandaag nog betalen ze de prijs voor hun verzet. Ik daag al onze geleerden uit om een discussie met hun religieuze geleerden aan te gaan, tot ze er bevrijd van misvattingen uit komen.

Ja, ik vond het alternatief, dankzij Allah Die mij hiertoe geleid heeft, want ik zou hier niet willen zijn zonder Zijn Leiding. Dank en lof zij Allah, Die mij geleid heeft naar de behouden groep, waarnaar ik ijverig op zoek was.

Ik twijfel er niet aan dat de verbintenis met Ali en Ahl al-Beit de verbintenis is met de ongebroken schakel, de schakel tot Allah. Er zijn vele hadith van de Boodschapper van Allah, waarover alle moslim het eens zijn. Het weldenkende verstand is misschien het beste bewijs voor iedereen die bereid is te luisteren. Ali was de meest geleerde metgezel en zeker de dapperste, zoals de hele natie heeft bevestigd. Dit is een afdoende positie voor de wettelijke aanspraak van Ali, alleen van hem en niemand anders, op het khalifaat.

Allah, de Allerhoogste heeft gezegd:

“En hun profeet zei tegen hen: “Zeker Allah heeft Talot verheven om koning over jullie te zijn.” Ze zeiden: “Hoe kan hij het koningschap over ons uitoefenen, terwijl wij meer recht hebben op het koningschap dan hij, en hem is geen overvloed van weelde toegekend?” Hij zei: “Zeker, Allah heeft hem uitverkoren boven jullie, en Hij heeft hem overvloedig doen toenemen in kennis en kracht, en Allah schenkt Zijn koningschap aan wie Hij wil, en Allah geeft overvloedig, wetend.” (Heilige Qoraan 2:247)

En de Boodschapper van Allah zei: “Ali is van mij en ik ben van Ali, en hij is de meester van elke gelovige na mij.” [63]. Al-Zamakhshari zei in een van zijn gedichten:

“Twijfel en meningsverschillen zijn toegenomen.

Iedereen beweert dat hij op de rechte weg zit.

Maar ik heb mijzelf verbonden aan:

Er is geen god dan Allah en mijn liefde voor Ahmed (Mohammed) en Ali.

Een hond won de liefde van de metgezellen van de grot,

hoe kan ik dan ooit teleurgesteld zijn met de liefde van de Profeets familie?”

Ja, ik vond het alternatief, Alhamdoelillah, en ik werd een volgeling van – na de Boodschapper van Allah – de Leider der gelovigen, meester van alle beheerders, leider van de uitverkoren elite, de zegevierende leeuw van Allah: Imam Ali ibn Abi Talib; en de twee meesters van de hemelse jeugd, en de twee volgelingen van de Profeet: Imam Aboe Mohammed al-Hassan al-Zaki, and Imam Aboe Abdoellah al-Hoessein; en de dochter van al Moestafa (Mohammad), moeder van de Imams, de essentie van de Boodschap - zij, om wie Allah boos is als zij boos is, de meest geëerde dame Fatima al-Zahra. Ik heb Imam Malik verwisseld voor de leider van alle imams, en de leraar van het volk, Imam Jaafar al-Sadiq. Ik heb mezelf verbonden met de negen foutloze mannen van het nageslacht van al-Hoessein, imams van alle moslims en goede dienaren van Allah. Ik heb de metgezellen die zich op hun hielden omdraaiden, zoals Mouawijah, Amr ibn al-Aas, al-Moeghira ibn Shoe'ba, Aboe Hoerairah, Ikramah, Ka'b al-Ahbar en anderen, verwisseld voor de dankbare metgezellen van de Profeet (s.a.w.), zoals Ammar ibn Yasir, Selman al-Farisi, Aboe Dharr al-Ghafari, al-Miqdad ibn al-Aswad, Khoezayma ibn Thabit - Dhoe al-Shahadetaïn – en anderen, en lof zij Allah voor deze verheldering.

Ik heb de religieuze leiders van mijn volk verlaten, die ons ontmoedigden om na te denken en waarvan de meerderheid de regels van de sultans volgden, door de tijden heen. Ik wisselde hen in voor de devote religieuze leiders van de sji'ieten, die de mogelijkheid om de islam te bestuderen en te interpreteren nooit sloten, en die noch opstonden tegen noch zich onderwierpen aan de onderdrukkende heersers.

Ja, ik heb het dogmatische geloof, vol van tegenstellingen, verwisseld voor een nieuw verlicht en liberaal geloof, gebaseerd op logische deducties en redeneringen.

Zoals ze tegenwoordig zeggen heb ik mezelf “gebrain-washed” van het vuil dat zich gedurende dertig jaar had verzameld, leugens van de Oemaijaden. Ik heb het gezuiverd met de ideologie van de foutlozen, degenen die Allah gezuiverd en gereinigd heeft. Ik heb dat gedaan voor de tijd die er van mijn leven overblijft.

O Allah, alstublieft, laat ons ons leven leiden volgens hun voetstappen, en laat ons volk hun soenna volgen, en ons met hen verzamelen, want Uw Profeet (s.a.w.)zei: “De mens staat op met degenen die hij liefheeft.”

Zodoende ben ik terug bij mijn oorsprong. Want mijn vader en ooms spraken altijd over onze familieboom, en zeiden vaak dat we van al-Sadat (meervoud van sayyid, een nakomeling van de Profeet) afstamden, die Irak ontvlucht waren tijdens het bewind van de Abassieden, en een toevlucht vonden in Noord Afrika, tot ze neerstreken in Tunesië, waar hun sporen achterbleven tot op de dag van vandaag. Er zijn vele mensen in Noord Afrika, die zoals ons “Sadat” genoemd worden, maar ze dwaalden af door de onderdrukking van de Oemmajaden en de Abbassieden, en nu is er niets meer van de waarheid over behalve het respect van de mensen voor hen. Geloofd zij Allah voor Zijn leiding...en geloofd zij Allah, dat Hij mij van misvattingen bevrijdde en mijn ogen en ziel opende om de waarheid te zien.

Hoe ik bevrijd werd van mijn misvattingen

Vele redenen droegen bij tot de bevrijding van mijn misvattingen, maar ik zal er slechts een paar van behandelen.

1. De kwestie van de opvolging van het khalifaat

Ik heb mezelf beloofd, voordat ik aan deze studie begon, om nooit op een bron te steunen, tenzij deze door de beide partijen als authentiek wordt geaccepteerd. Tegelijkertijd zou ik geen acht slaan op bronnen waar slechts door een van de beide partijen naar verwezen wordt. Op die manier zal ik de kwestie over de voorkeur voor Aboe Bakr of Ali ibn abi Talib onderzoeken – en of de opvolging van het khalifaat volgens geschreven teksten (dictaat) voor Ali bedoeld was, zoals de sji'ieten beweren, of door verkiezing en sjoerah (overleg) zoals de soennieten beweren. Elke onderzoeker van dit onderwerp, als hij op niets anders uit is dan de waarheid, zal merken dat de uitspraken ten gunste van Ali erg duidelijk zijn, zoals de volgende hadith van de Boodschapper van Allah: “Wie mij als zijn meester beschouwt, heeft Ali als zijn meester.” Hij zei dit aan het eind van de afscheidshadj, toen bevestigd werd dat Ali de opvolger zou zijn, waarop vele mensen hem feliciteerden, waaronder Aboe Bakr en Omar - zij bevonden zich onder degenen die hem gelukwensden, en van hen werd later geciteerd dat zij tegen de Imam zeiden: “Goed zo, Ibn Abi Talib, je bent zomaar plotseling een meester geworden van alle gelovigen.” [64].

Over deze uitspraak zijn zowel sji'ieten als soennieten het eens, en in deze studie verwijs ik alleen naar de soennietische bronnen, en niet eens naar allemaal, want er zijn er teveel. Als de lezer meer informatie wil, dan zou hij “Al-Radier” door al-Amini kunnen lezen (dertien delen), waarin de schrijver de hadiths van de Profeet volgens de soennieten classificeert. Wat betreft de veronderstelde volksverkiezing van Aboe Bakr op de “Dag van Saqifah” en zijn inhuldiging in de moskee; het lijkt slechts een bewering zonder fundering. Hoe kon het een besluit van het volk zijn als zoveel mensen afwezig waren tijdens de benoeming? Mensen als: Ali, al-Abbas, de meesten uit het huis van Bani Hashim, Oesama ibn Zaid, al-Zoebair, Selman al-Farisi, Aboe Dharr al-Ghafari, al-Miqdad ibn al-Aswad, Ammar ibn Yasir, Hoedhaifa ibn al-Yaman, Khoezaima ibn Thabit, Aboe Boeraid al-Aslami, al-Boera ibn Azib, Aboe Ka'b, Sahl ibn Hanif, Saad ibn Oebada, Qays ibn Saad, Aboe Ajoeb al-Ansari, Jabir ibn Saad, Khalied ibn Saad, en vele anderen. [65]. Waar was dan dat volksbesluit? De afwezigheid van Ali alleen al is voldoende om de bijeenkomst te bekritisieren, aangezien hij de enige kandidaat was voor het khalifaat, benoemd door de Boodschapper van Allah, aangenomen dat er geen directe tekst zou zijn over een dergelijke benoeming.

De inhuldiging van Aboe Bakr vond zonder overleg plaats, het kwam voor de mensen als een verrassing, temeer daar de mannen in het beheer van moslimzaken bezig waren met de voorbereidingen voor de begrafenis van Allah's Boodschapper (s.a.w.) De inwoners van Medina waren geschokt door de dood van hun Profeet, en toen werd de inhuldiging [66] het volk opgedrongen. Er werd zelfs bedreigd dat het huis van Fatima al-Zahra verbrand zou worden als degenen, die afwezig waren bij de inhuldiging, weigerden om dat huis te verlaten. Dus hoe kunnen we zeggen dat de benoeming uitgevoerd werd door overleg en volgens een volksbesluit?

Omar ibn al-Khattab zelf erkende dat de inhuldiging een fout was – moge Allah de moslims tegen het kwaad ervan beschermen – en dat degenen die het zouden herhalen gedood moesten worden, of hij kan gezegd hebben dat er voor degene, die tot een dergelijke daad zou uitnodigen, geen inhuldiging zou volgen of voor degenen die hem inhuldigden. [67]

Imam Ali zei over die inhuldiging: “Bij Allah, Ibn Abi Qoehafa heeft het genomen! En hij weet dat mijn positie (met betrekking tot het khalifaat) is als die van de middenas tot de molensteen ! De stortvloed stroomt bij mij weg en de vogel zal me nooit bereiken!” [68] Saad ibn Oebada, een vooraanstaand man van de Ansar, viel Aboe Bakr aan op de Dag van “Al-Saqifah” en deed zijn best om hem bij het khalifaat vandaan te houden. Hij kon zijn pogingen echter niet volhouden omdat hij ziek was en niet kon staan, en nadat de Ansar Aboe Bakr hun eer bewezen hadden zei Saad: “Bij Allah, ik zal jou nooit eer bewijzen tot ik mijn laatste pijl op je afschiet of je met mijn lans doorsteek, of je aanval met mijn zwaard, met alle kracht in mijn hand, of jou bevecht met alle leden van mijn familie en stam. Bij Allah, zelfs als alle djinns (onzichtbare wezens) en alle mensen zich zouden verzamelen om jou te steunen, dan zal ik je nooit bijvallen, tot ik mijn God ontmoet.” Hij bad nooit met hem, hij zat nooit in hun gezelschap, hij ging nooit op hadj met hen, en als hij een groep mensen had gevonden die bereid waren hen te bevechten, dan zou hij hen al zijn steun geven, en als iemand hem bijgevallen was om hen te bevechten, dan zou hij hen bevochten hebben. Hij bleef zo tot hij stierf in Syrië tijdens het khalifaat van Omar. [69]

Als het een fout was (moge Allah de moslims beschermen tegen het kwaad ervan) zoals Omar het uitdrukte (en hij was een van de architecten ervan en wist wat er daardoor met de moslims zou gebeuren), en als die opvolging van het khalifaat onwettig was (zoals Imam Ali het beschreef toen hij zei dat hij de wettige kandidaat ervoor was), en als de inhuldiging onrechtmatig was (zoals Saad ibn Oebada, de leider van de Ansar stelde, die al-Jamaah hiervoor verliet), en als de inhuldiging onwettig was vanwege de afwezigheid van de leidende figuren van de moslims, met inbegrip van al-Abbas, de oom van de Profeet, wat is dan het bewijs en het teken dat de wettigheid van Aboe Bakrs opvolging van het khalifaat ondersteunt?

Het antwoord is dat er geen bewijs is bij de soennieten en de al-Jamaah.

Zodoende is wat de sji'ieten over deze kwestie zeggen juist, omdat vastgesteld is dat de soennieten de uitspraak hebben die de opvolging van het khalifaat door Ali bewijst, maar ze interpreteren het opzettelijk verkeerd om de eer van de metgezel hoog te houden. Derhalve heeft een eerlijk en rechtvaardig mens geen andere keuze dan de uitspraak te accepteren, vooral als hij de omstandigheden kent, die de zaak omringden. [70]

2. Het meningsverschil tussen Fatima en Aboe Bakr

Over deze kwestie zijn de beide partijen het eens, en de eerlijke en weldenkende persoon heeft geen andere keuze dan te erkennen dat Aboe Bakrs fout zat, als hij niet zijn onrechtvaardigheid en slechte behandeling van de leidende dame zou willen toegeven.

Wie zich de moeite wil geven om de gebeurtenissen van die tragedie te volgen en de diverse aspecten ervan te bestuderen, zal toegeven dat Aboe Bakr opzettelijk al-Zahra kwetste en haar redenering verwierp, zodat ze over het wettige recht van haar man en neef op de opvolging van het khalifaat niet tegen hem kon protesteren - dit wordt gesteund door de uitspraken van al-Radier en anderen. Historici geven ons veel aanwijzingen, die ons in de verslagen van deze gebeurtenissen laten geloven. Dit is er één van:

Al-Zahra – moge Allah's vrede met haar zijn – ging langs de ontmoetingsplaatsen van de Ansar, vragend om steun voor haar neef en echtgenoot. Ze zeiden: “O dochter van Allah's Boodschapper, we hebben die man al ingehuldigd, en als jouw man en neef voor hem gekomen was, dan zouden we hem gesteund hebben.” Ali – moge Allah zijn gezicht eren – zei: “Had ik de Boodschapper van Allah (s.a.w.) onbegraven in zijn huis moeten laten liggen om met de mensen te gaan ruziën over zijn bevoegdheid?” Fatima zei: “Aboe Hassan deed wat van hem verwacht werd, en voor wat zij gedaan hebben zal Allah van hen verantwoording en rekenschap verschuldigen. [71]

Als Aboe Bakr het fout had, onbedoeld of goedbedoeld, dan zou Fatima al-Zahra hem overtuigd hebben, maar ze was kwaad op hem, omdat hij haar redenering weigerde te accepteren en haar getuigenis en die van haar man verwierp. Zij werd zo boos, dat haar testament zelfs zijn aanwezigheid bij haar begrafenis verhinderde. Toen ze stierf begroef haar echtgenoot haar heimelijk in de nacht. [72]

Wat betreft haar heimelijke begrafenis in de nacht; ik wil hier nog noemen dat ik tijdens mijn jaren van onderzoek en naspeuring naar Medina ben gegaan om bepaalde punten te checken. Toen ontdekte ik het volgende: Ten eerste is het graf van al-Zahra onbekend en niemand kent de exacte plaats ervan, sommigen zeggen dat het in de kamer van de Profeet is, anderen zeggen dat het in haar huis is tegenover wat toen de kamer van de Profeet was, en er zijn mensen die denken dat het in al-Baqi' is, temidden van de graven van Ahl al-Beit.

Dit is het eerste feit dat ik hieruit afgeleid heb: al-Zahra (a.s.) wilde dat de moslims voor de komende generaties zouden weten, waarom zij haar echtgenoot gevraagd had haar in het geheim te begraven, en dat niemand van hen haar begrafenis bijwoonde. Zo zou elke moslim achter interessante feiten komen als hij zich verdiepte in de historische feiten.

Ten tweede ontdekte ik, dat wie Oethmaans ibn Affan's graf wil bezoeken, een heel stuk moet gaan voor hij het eind van al-Baqi' bereikt, en daar vindt hij het bij een muur. Daarentegen liggen de graven van de meeste metgezellen aan het begin van al-Baqi', dichtbij de ingang. Zelfs Malik ibn Anas, de beroemde jurist, die een volgeling van de Volgers was, is naast de begraafplaatsen begraven van de vrouwen van de Profeet. Het werd mij duidelijk wat de historici bedoelden als ze zeiden dat hij begraven was in "Hash Kawkab", wat Joods land was, omdat de moslims hem weigerden te begraven in de Baqi' van Allah's Boodschapper (s.a.w.). Toen Mouawijah de macht greep, kocht hij dat stuk land van de joden en betrok het bij al-Baqi', zodat het graf van zijn neef Oethmaan erin kwam te liggen. Degene die al-Baqi' tegenwoordig bezoekt, zal dit feit duidelijk zien.

Het is verbazingwekkend dat Fatima al-Zahra (a.s.) het eerste kind van de Profeets kinderen was dat na hem stierf - op zijn hoogst zaten er zes maanden tussen het overlijden van de vader en zijn dochter - en desondanks werd zij niet naast haar vader begraven.

Fatima al-Zahra, zoals ik al eerder noemde, verklaarde in haar testament dat ze heimelijk begraven wilde worden, en daarom werd zij niet naast haar vader begraven. Maar hoe zat het dan met haar zoon, al-Hassan, waarom werd hij niet naast zijn grootvader begraven? Aïsja (Oem al-moeminien) verhinderde dat. Toen Hoessein zijn broer droeg om hem te begraven naast zijn grootvader, de Boodschapper van Allah, ging Aïsja op een muilezel rond, zeggende: "Begraaf niet iemand van wie ik niet houd in mijn huis." Toen stonden de huizen van Bani Oemmaijah en Hasjim tegenover elkaar, klaar om te vechten, maar Hoessein zei tegen haar dat hij de kist van zijn broer alleen mee rond het graf van zijn grootvader zou nemen en hem dan in al-Baqi' zou begraven. Dat was omdat Imam Hassan zijn broer had gevraagd geen bloed vanwege hem te vergieten. Ibn Abbas dichtte een paar versregels over deze gebeurtenis:

"Ze reed op een kameel [73], ze reed op een muilezel [74], en als ze langer had geleefd dan had ze ook nog op een olifant gereden, je hebt het negende deel van het achtste deel, en je nam alles."

Dit is een ander interessant feit: Hoe kon Aïsja alles erven, terwijl de Profeet negen vrouwen had? Ibn Abbas gaf aan ons door: Als de Profeet geen erfenis zou nalaten, en Aboe Bakr dat nog eens bevestigde en verhinderde dat Fatima al-Zahra iets van haar vader erfde, hoe kon Aïsja dan iets erven? Is er ergens een tekst die verklaart dat een vrouw wel kan erven, maar een dochter niet? Of was het misschien de politiek die alles veranderde, zodat het de dochter onthield terwijl het de vrouw alles gaf?

Het is de moeite waard om hier een verhaal te vertellen dat door vele geschiedkundigen genoemd wordt: Ibn Abi al-Hadid al-Moetazili zei in zijn commentaar op Nahj al-Balaghah: “Aïjsja en Hafsa kwamen Oethmaan bezoeken tijdens zijn khalifaat en vroegen hem hun deel te geven van wat ze geërfd hadden van Allah’s Boodschapper (s.a.w.) Oethmaan die gestrekt lag op de sofa, kwam overeind en zei tegen Aïjsja: “Jij en die vrouw die naast je zit brachten een man die verklaarde dat Allah’s Boodschapper zei: “Wij, de profeten, laten geen erfenis na.” Als de Profeet waarlijk geen erfenis naliet, waarom vragen jullie er dan nu om, en als hij wel een erfenis naliet, waarom ontzeiden jullie Fatima dan haar wettelijke aandeel? Hierop verliet zij hem. Ze was heel erg kwaad en zei: “Dood Nathal, want hij is een ongelovige geworden.” [75]

3. Ali en het recht op het leiderschap

Een van de redenen die ervoor zorgden dat ik loskwam van mijn misvattingen en die mij tenslotte uit de soenna van mijn voorvaders deed treden, was de vergelijking tussen de positie van Ali ibn Abi Talib en die van Aboe Bakr, gebaseerd op logische redeneringen en historische bronnen.

Zoals ik al eerder in dit boek gezegd heb, betrok ik in mijn onderzoek alleen bronnen, waar beide partijen, sji’ieten en soennieten, het over eens zijn.

Ik zocht in de boeken van beide partijen en merkte dat alleen Ali totale steun vond, en zowel sji’ieten en soennieten waren eenstemmig over zijn leiderschap volgens de teksten die ze beiden goedkeurden. Daarentegen is er geen overeenstemming over het leiderschap van Aboe Bakr, en we hebben al genoemd wat Omar zei over zijn opvolging van het khalifaat.

Verder worden er vele deugden en goede daden toegeschreven aan Ali ibn Abi Talib door de sji’ieten en geciteerd als authentieke bronnen in soennietische boeken. De uitspraken zijn vol over de deugden van Ali, meer dan enig metgezel ooit ontving, en zelfs Ahmed ibn Hanbal zei: “Niemand onder de metgezellen van Allah’s Boodschapper (s.a.w.) had meer deugden dan Ali ibn Abi Talib.” [76]

Qadi Ismail, al-Nasa’i en Aboe Ali al-Naisaboeri zeiden: “Geen metgezel kreeg zoveel goede daden toegeschreven als Ali.” [77]

We leerden dat de Oemaijaden hun best deden om de mensen te dwingen hem te vervloeken en te beledigen en geen van zijn deugden te noemen, en zij verhinderden zelfs dat iemand naar hem vernoemd werd, maar ondanks al die haat bleven zijn deugden en goede daden zich verspreiden. Hierover zei Imam al-Shafi’i: “Ik ben verbaasd over een man, wiens deugden door zijn vijanden geheim werden gehouden, uit jaloezie, en geheim werden gehouden door zijn volgelingen, uit angst, terwijl niettemin een enorme hoeveelheid ervan zich verspreid heeft.”

Over Aboe Bakr leerde ik, toen ik de boeken van de twee partijen onderzocht, dat de deugden die hem door de soennieten worden toegeschreven, lang niet zoveel zijn als die aan Ali toegeschreven worden. De deugden van Aboe Bakr die in geschiedenisboeken vermeld worden, werden ofwel verteld door zijn dochter Aïjsja, wiens houding jegens Ali goed geregistreerd is, en zij deed haar best om haar vader te steunen, zelfs door hadith te verzinnen; of ze werden verteld door Abdoellah ibn Omar, die nooit veel op had met Ali. Hij was degene die weigerde eer te betuigen aan Ali ondanks de steun die hij kreeg van het volk. Abdoellah ibn Omar zei altijd dat de beste mensen na de Profeet Aboe Bakr en Omar waren en dan Oethmaan, en dat daarna iedereen gelijk was [78]. Op die manier maakte hij Ali tot een willekeurig persoon, zonder speciale voorkeur of deugden. Wat was Abdoellah ibn Omars houding ten opzichte van het feit dat door de leidende figuren van de natie was erkend, dat ‘geen metgezel zoveel deugden toegeschreven kreeg als Ali’? Ja, bij Allah, hij had het wel gehoord en begrepen maar politieke intriges laten feiten vaak verdraaien.

De deugden van Aboe Bakr werden ook genoemd door Amr ibn al-‘As, Aboe Hoeraira, Oerwa en Ikrama, en zij haatten allemaal Ali en bestreden hem met wapens of met samenzweringen en door deugden aan zijn vijanden toe te schrijven.

Ahmed ibn Hanbal zei: “Ali had vele vijanden die hun best deden om fouten bij hem te ontdekken, maar dat konden ze niet. Daarom haalden ze een man tevoorschijn tegen wie Ali had gevochten en gestreden, en die prezen ze, uit haat jegens Ali.” [79] Maar Allah zei:

“Gewis, zij maken een plan, en Ik zal ook een plan maken, dus geef de ongelovigen even uitstel; laat hen een tijdje met rust (Heilige Qoraan 86:15-17).

Het is een wonder van Allah – geprezen zij Hij – dat de deugden van Imam Ali, na zes eeuwen onderdrukking en onrechtvaardigheid jegens hem en Ahl al-Beit, zich toch verspreid hebben. De Abbassieden waren niet minder slecht dan hun voorgangers de Oemmajaden in hun behandeling van Ahl al-Beit. De dichter Aboe Firas al-Hamdani schreef de volgende versregels:

“Wat Banoe Harb hen aangedaan heeft, is niets vergeleken bij wat jullie hen aangedaan hebben, Hoeveel keer hebben jullie het geloof duidelijk geweld aangedaan? En hoeveel bloed van de Profeet (en zijn familie) is er gevloeid door jullie? Jullie pretenderen zijn volgelingen te zijn, maar aan jullie handen kleeft het bloed van zijn gezuiverde zoons.”

Na al deze hadiths, die mij uit de duisternis haalden, laat ik het laatste oordeel over aan Allah, en dan zullen er geen uitvluchten meer zijn van de mensen.

Ondanks het feit dat Aboe Bakr de eerste khalief was en alle macht en autoriteit bezat, ondanks de omkoopsommen en giften die de Oemmajaden aan eenieder gaven die Aboe Bakr, Omar en Oethmaan prezen, en ondanks alle toegeschreven deugden en goede daden die ze verzonnen voor Aboe Bakr die vele boeken vulden...ondanks dit alles, konden ze niet tot een fractie komen van de echte deugden van Imam Ali.

Als we de toegeschreven hadiths analyseren ten gunste van Aboe Bakr, dan zien we bovendien dat ze niet overeenstemmen met de historische feiten, en geen weldenkend mens of geloof kan ze accepteren. We spraken eerder over de hadith die aan de Profeet werd toegeschreven: “Als het geloof van Aboe Bakr en het geloof van mijn hele volk op een weegschaal gelegd zou worden, dan zou het geloof van Aboe Bakr zwaarder wegen.” Als de Boodschapper van Allah de hoge graad van geloof in Aboe Bakr kende, dan had hij niet Oesama als leider van het leger aangewezen; noch zou hij geweigerd hebben om voor hem te getuigen zoals hij voor de martelaars van Oehoed deed. Dan zou hij ook niet tegen hem zeggen, dat hij niet wist wat hij zou doen na hem, waarop Aboe Bakr begon te huilen. [80] Evenmin zou de Profeet Ali ibn Abi Talib achter hem aangestuurd hebben om Soera Bara’a van hem over te nemen, verhinderend dat hij de boodschap doorgaf.” [81]

Evenmin zou de Profeet (s.a.w.) in Khaybar gezegd hebben terwijl hij de vlag liet zien: “Morgen geef ik de vlag aan iemand die van Allah en Zijn Boodschapper houdt, die altijd voorwaarts gaat en zich nooit terugtrekt, Allah heeft zijn hart getest met geloof” en hij gaf de vlag aan Ali en aan niemand anders. [82]

Als Allah wist dat Aboe Bakr zo’n hoge graad van geloof bezat, en dat zijn geloof groter was dan dat van alle moslims bij elkaar, dan zou Allah, geprezen zij Hij, hem niet hebben hoeven waarschuwen dat hij zijn werken verspilde als hij zijn stem verhief boven de stem van de Profeet (s.a.w.). Als Ali en de metgezellen die hem volgden, wisten dat Aboe Bakr deze hoge mate van geloof bezat, dan zouden ze niet gearzeld hebben om hem eer te bewijzen. Als Fatima al-Zahra, de leidende dame, wist dat Aboe Bakr deze hoge mate van geloof bezat, dan zou ze niet boos op hem zijn geweest, noch zou ze geweigerd hebben om met hem te praten of

zijn groeten te beantwoorden, of hem in haar gebeden verwenst hebben [84] of hem verhinderd hebben – middels haar testament – om haar begrafenis bij te wonen. Hij die zo'n hoge graad van geloof bezat, zou in de laatste momenten van zijn leven niet zijn houding jegens Fatima hebben betreurd en zijn verbranden van al-Foeja'ah al-Salami en zijn opvolging van het khalifaat [85]. Hij zou evenmin gewenst hebben geen mens te zijn, maar liever een haar of dierlijke uitwerpselen. Is het geloof van deze man gelijk aan, of zelfs groter dan dat van de hele Islamitische natie?

Laat ons eens kijken naar de hadith: “Als ik een naaste metgezel zou kiezen, dan zou ik Aboe Bakr gekozen hebben.” Deze hadith is als de vorige. Waar was Aboe Bakr op de dag van ‘de kleine broederschap’ in Mekka voor de hidjra en op de dag van ‘de grote broederschap’ in Medina na de hidjra, toen de Boodschapper in beide gevallen Ali koos als zijn broeder en tegen hem zei: “Jij bent mijn broeder in dit leven en in het hiernamaals” [86]? Hij wendde zich niet tot Aboe Bakr; hij ontzegde hem de broederschap in het hiernamaals en zijn naaste gezelschap. Ik wil over dit onderwerp niet verder uitweiden, en de hierboven genoemde voorbeelden die ik gevonden heb in de soennietische boeken zijn voldoende. Wat betreft de sji'ieten; zij erkennen deze hadiths helemaal niet, en ze hebben hun eigen duidelijke bewijs dat ze enige tijd na de dood van Aboe Bakr verzonnen zijn.

Als we de deugden naast ons neer leggen en ons concentreren op de zonden, dan zullen we in historische boeken van beide kanten (sji'itische als soennietische), nooit een zonde tegenkomen die door Ali is begaan. Vele andere mensen daarentegen hebben zonden begaan en worden genoemd in de soennietische boeken zoals de al-Sihah, de diverse sirah-boeken (levensbeschrijvingen van de Profeet (s.a.w.) en annalen. Zodoende treffen we overeenstemming aan van beide partijen als het om Ali alleen gaat, en historische feiten wijzen uit dat de juiste inhuldiging alleen bij Ali plaatsvond. Hij wilde er niet aan beginnen, maar de Moehadjirien en de Ansar drongen aan dat hij de khalief werd. Toen hij tenslotte werd benoemd, weigerden sommigen hem eer te bewijzen; toch dwong hij hen nooit om van gedachte te veranderen.

Aan de andere kant merken we dat de inhuldiging van Aboe Bakr een “vergissing” was, zoals Omar het uitdrukte, moge Allah de moslims beschermen tegen het kwaad ervan. De inhuldiging van Omar was gebaseerd op een belofte van Aboe Bakr aan hem. De inhuldiging van Oethmaan was een historische komedie: Omar wees zes mensen voor het khalifaat aan die één kandidaat moesten kiezen. Hij zei hen, dat als vier het eens waren en twee het oneens, dan moesten die twee gedood worden, maar als de zes verdeeld waren in twee gelijke kampen, dan diende het kamp van Abdoel Rahman ibn Auf de voorkeur te krijgen. Maar als er na zekere tijd geen overeenkomst bereikt zou worden, dan moesten alle zes gedood worden. Het verhaal is lang en nogal vreemd, maar een belangrijke punt is dat Abdoel Rahman ibn Auf Ali koos op voorwaarde dat hij zou heersen volgens het Boek van Allah (de Qoraan) en de soenna van Zijn Profeet en de soenna van de twee sjeikhs: Aboe Bakr en Omar. Ali kwam naar buiten van de conferentie over de benoeming en hij wist van tevoren het resultaat, en hij praatte erover in zijn beroemde preek al-Sjaqsjaqija. Na Ali nam Mouawijah het khalifaat over en veranderde het in een erfelijk opvolgingssysteem binnen Bani Oemmaiya. Daarna kwam Bani al-Abbas, waarvan de ene na de andere khalief opvolgde door persoonlijke benoeming (door de vorige khalief) of door middel van geweld en machtsovername. Van het begin van het islamitische tijdperk tot Kemal Ataturk – die het islamitische khalifaat heeft afgeschaft – was er geen correcte inhuldiging [87] behalve die van de Leider van de Gelovigen, Ali ibn Abi Talib.

---

4. De Profetische hadiths die aantonen dat Ali gevolgd dient te worden

De profetische hadiths die me overtuigden om Imam Ali te volgen, waren degenen die ik in de sihahs van de soennieten heb gelezen, en die goedgekeurd waren door de sji'ieten en zij hebben er veel meer van. Maar zoals steeds verwijst ik alleen naar de profetische hadiths waarover beide partijen het eens zijn, en hier zijn er een paar van:

A. De Profetische hadith: "Ik ben de stad van kennis en Ali is de poort."

Deze hadith [88] alleen zou al voldoende moeten zijn om het voorbeeld aan te wijzen dat na Allah's Boodschapper gevolgd dient te worden, omdat de man die ervoor opgeleid is, gevolgd dient te worden. Allah, de Allerhoogste, zegt:

"Zeg: Zijn degenen die weten en degenen die niet weten gelijk?" (Heilige Qoraan 39:9)

Hij zei ook::

"Is dan Hij Die tot de waarheid leidt, het meer waard om aanbeden te worden, of hij die niet recht gaat tenzij hij geleid is? Wat scheelt jullie, hoe oordelen jullie?" (Heilige Qoraan 10:35)

De geschiedenis doet verslag van vele feiten, die ons vertellen dat Ali de meest geleerde man was onder alle metgezellen, en zij vroegen hem bij elke belangrijke zaak om raad, en voor zover we weten is het nooit voorgekomen dat hij niet bereid was om advies te geven.

Aboe Bakr zei: "Moge Allah mij nooit in een situatie plaatsen die Aboe Hassan niet kan oplossen." En Omar zei: "Als Ali er niet was geweest, dan zou Omar ten onder gegaan zijn." [89]

En Ibn Abbas zei: "Mijn kennis en de kennis van de metgezellen van Mohammed (s.a.w.) is niet meer dan een druppel in zeven zeeën vergeleken met Ali's kennis."

En dit is wat Imam Ali zelf zei over zichzelf: "Vraag mij voordat je mij verliest. Bij Allah, als je mij iets vraagt over iets dat kan gebeuren tot aan de dag des Oordeels, dan zal ik je erover vertellen. Vraag mij over het Boek van Allah, want bij Allah er is geen (Qoraan)vers waarvan ik niet weet of het 's nachts of overdags geopenbaard is, of dat het op een vlakte of op een berg is geopenbaard." [90]

Aboe Bakr werd een keer gevraagd naar het woord "Abb" (kruiden) in het woord van Allah, de Meest Verhevene: "En vruchten en kruiden, een voorziening voor jullie en voor jullie vee" (Heilige Qoraan 80:31-32)

Aboe Bakr antwoordde: "Welke hemel zou me schaduw geven en welk land zou me dragen als ik iets zou zeggen over het Boek van Allah wat ik niet wist." En dit is wat Omar zei: "Alle mensen zijn meer geleerd dan ik, zelfs vrouwen." Hij werd eens gevraagd naar de betekenis van een Qoraanvers, en zijn reactie was dat hij de man terechtwees en hem tot bloedens toe sloeg, toen zei hij: "Vraag niet naar zaken die jou slecht lijken." [91]

Hij werd ook gevraagd naar "al-kalalah", maar hij wist niet wat het betekende. In zijn "commentaar" verklaarde al-Tabari dat Omar een keer zei: "Mijn kennis van al-kalalah is mij meer waard dan het bezitten van een paleis zoals die van Syrië."

In een van zijn boeken citeerde Ibn Maja Omar, dat hij gezegd had: "Er zijn drie dingen die, als ze uitgelegd waren door de Boodschapper van Allah, mij liever zouden zijn dan wat dan ook ter wereld: al-kalalah, rente en het khalifaat." God verhoede dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) gezwegen zou hebben over deze onderwerpen!

B. De Profetische hadith:

“O Ali, Jij staat in relatie tot mij zoals Haroen tot Moesa, behalve dat er na mij geen profeet meer zal zijn.”

Deze hadith, zoals duidelijk zal zijn voor elk weldenkend mens, toont de speciale kwaliteit van de Leider der Gelovigen, Ali, die hem tot de juiste persoon maakt om de helper, bewaker en de plaatsvervanger (of opvolger) van de Boodschapper van Allah te zijn – net zoals Haroen de helper, bewaker en plaatsvervanger van Moesa was, toen hij weg was om zijn God te ontmoeten.

Bovendien leren we uit deze hadith dat Imam Ali de beste metgezel was, die op de tweede plaats kwam na de Boodschapper van Allah (s.a.w.)

C. De Profetische hadith:

“Ali is de meester van iedereen van wie ik de meester ben.

O Allah! Houd van degene die van Ali houdt en haat degenen die hem haat, help degene die hem helpt, verlaat degene die hem verlaat en laat de rechtvaardigheid geschieden waar hij ook gaat.”

Deze hadith alleen is een voldoende antwoord op alle beweringen over de hogere plaats van Aboe Bakr, Omar en Oethmaan ten opzichte van Ali, die door de Boodschapper van Allah als de bewaker van alle gelovigen was aangewezen. Het heeft geen enkele zin - wie ook de hadith probeert te interpreteren als zijnde de vriend of helper - om het van haar oorspronkelijke betekenis af te leiden, om de integriteit van de metgezellen te beschermen.

De Boodschapper van Allah stond op in de verschrikkelijke hitte en sprak de mensen toe, zeggende: Getuigen jullie dat ik het eerste recht heb en een superieur gezag over alle gelovigen?” Ze antwoordden: “Ja, Boodschapper van Allah.” Daarop zei hij: “Ali is de meester van iedereen van wie ik de meester ben ...” etc. Dit is een duidelijke uitspraak die aanduidt dat de Boodschapper van Allah Ali aangewezen had als zijn opvolger om de natie (van de islam). Een eerlijk en verstandig mens kan niet anders dan deze interpretatie accepteren, en die van de andere weigeren, waardoor hij de integriteit van Allah’s Boodschapper beschermt vóór die van de metgezellen.

Degenen die een andere interpretatie geven aan de hadith maken in feite de wijsheid van de Boodschapper van Allah belachelijk, die de mensenmenigte verzameld had in die ondraaglijke hitte, om hen te vertellen dat Ali de vriend en de helper was van de gelovigen. En wat zeggen degenen, die een verkeerde interpretatie geven van de uitspraak om te integriteit van hun meesters te beschermen, over de stoet van felicitaties die Allah’s Boodschapper voor Ali organiseerde? Het begon met de vrouwen van de Profeet, de moeders van de gelovigen, daarna kwamen Aboe Bakr en Omar en zeiden tegen hem: “Goedzo Ibn Abi Talib, ineens ben je de bewaker (meester) van alle gelovigen geworden.”

In feite tonen alle historische bewijzen duidelijk aan dat degenen die bovenstaande hadith verkeerd interpreteren, leugenaars zijn. Wee degenen die schreven wat ze schreven, en wee degenen voor wat ze schrijven. Allah – de Allerhoogste – zei: “...een deel van hen verbergt zeer zeker de waarheid terwijl ze het weten” (Heilige Qoraan 2:146)

D. De Profetische hadith:

“Ali is van mij en ik ben van Ali en niemand kan mijn taak uitvoeren behalve ikzelf of Ali.”

Deze eerwaarde hadith [92] is een ander duidelijk bewijs dat Imam Ali de enige was, die de Boodschapper machtigde om zijn taken te volbrengen. De Boodschapper van Allah (s.a.w.)

zei het op de dag van de grote bedevaart toen hij Ali met soera Bara'a stuurde in plaats van Aboe Bakr, die huilend terugkwam en vroeg: "O Allah's Boodschapper! Openbaar iets voor mij." De Boodschapper (s.a.w.) antwoordde: "Mijn Heer heeft me bevolen dat niemand mijn taken kan uitvoeren, behalve ikzelf of Ali."

Er is nog een andere hadith dat de Boodschapper van Allah tijdens een andere gelegenheid ter ere van Ali zei: "O Ali! Jij zult hen het rechte pad tonen als er na mij verdeeldheid onder hen heerst." [93]

Als niemand de taak van Allah's Boodschapper kon uitvoeren behalve Ali, en als hij degene was die hen de rechte weg zou wijzen nadat er verdeeldheid was ontstaan, hoe kon dan iemand die de betekenis van 'al-Abb' en 'Kalallah' niet wist meer, hoger geplaatst zijn dan Ali? Dit is treurig genoeg één van de tragedies die onze natie is aangedaan, en verhinderd heeft haar taken te doen waarvoor Allah het gekozen had. We kunnen het Allah of Zijn Boodschapper of de Leider der Gelovigen Ali ibn Abi Talib niet kwalijk nemen, maar de schuld berust duidelijk bij degenen die in opstand kwamen en veranderden, en Allah, de Allerhoogste, zei:

"En als er tegen hen wordt gezegd: "Kom tot wat Allah heeft geopenbaard en tot de Boodschapper", dan zeggen zij: "Wat wij van onze vaders leerden is voldoende voor ons." Wat! Zelfs als hun vaders niets wisten en de rechte weg niet volgden!" (Heilige Qoraan 5:104).

E. De profetische hadith over het huis op de dag van de waarschuwing

De Profeet van Allah (s.a.w.) zei wijzend naar op Ali: "Dit is mijn broer, mijn vertrouweling en mijn plaatsvervanger (khalief) na mij, luister dus naar hem en gehoorzaam hem." [94]

Dit is een andere correcte hadith die door vele historici geciteerd wordt, van het begin van de profetische missie, en beschouwd wordt als één van de Profets wonderen. Hoe dan ook, politieke intriges hebben de feiten verdraaid. Het is dan ook geen wonder dat de onderdrukking die toen plaatsvond terugkeert in onze tijd. Bijvoorbeeld, Mohammed Hoessein Haykal reproduceerde de hadith in zijn geheel in zijn boek "The Life of Muhammad", (Pagina 104, eerste editie 1334 Hijri). Vanaf de tweede editie en de daaropvolgende is het deel waar de Profeet zegt: "Hij is mijn vertrouweling en mijn plaatsvervanger (khalief) na mij" verwijderd.

Ook in de tafsir van al-Tabari, deel 19 pagina 121, waar de Profeet zegt: "Mijn vertrouweling en mijn plaatsvervanger (khalief) is dit veranderd in: "Dit is mijn broeder" etc etc., maar ze waren vergeten dat al-Tabari de hele hadith had geciteerd in zijn Annalen deel 2, pagina 319. Kijk hoe ze de woorden veranderen en de feiten verdraaien... ze willen het licht van Allah uitdoven met hun monden, maar Allah blijft Zijn licht verspreiden.

Tijdens mijn onderzoek wilde ik de waarheid zien, daarom zocht ik naar de eerste editie van "The Life of

Muhammad". Na lang zoeken vond ik het – gezegend zij Allah – hoewel het me heel wat kostte. Maar het belangrijkste was dat ik naar de verdraaiing keek en overtuigd werd dat slechte mensen hun uiterste best doen om de feiten te verwijderen, omdat er sterke bewijzen zijn in de handen van hun "vijanden".

Als de eerlijke onderzoeker op zo'n schaamteloze verdraaiing stuit, dan zal hij zonder twijfel zich van hen beginnen te distantiëren, en ervan overtuigd raken dat ze geen bewijzen hebben behalve leugens en verdraaide feiten. Ze huren schrijvers aan die ze geld, titels en valse universiteitstitels geven, om voor hen boeken en artikelen te schrijven waarin ze sji'ieten beledigen en hen van godslastering beschuldigen. Tegelijkertijd verdedigen ze, ook als het

onrechtvaardig is, de positie van sommige metgezellen die na het heengaan van Allah's Boodschapper zich op hun hielen omdraaiden en goed voor kwaad verruilden.

Allah zegt:

“Zo spraken ook zij, die vóór hen kwamen, zoals dezen spreken, hun harten lijken allemaal op elkaar. Waarlijk, wij hebben de verzen duidelijk gemaakt voor een volk dat zeker is. (Heilige Qoraan: 2:118)

De correcte profetische hadith dat het verplicht is om Ahl al-Beit te volgen

1. De profetische hadith over de twee gewichtige gidsen

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “O mensen, ik laat voor jullie twee gidsen na, waardoor jullie als jullie ze volgen, nooit af zullen dwalen. Het zijn het Boek van Allah en mijn Ahl al-Beit (familie).”

Hij zei ook: De Boodschapper van mijn God komt bijna bij mij en ik zal antwoorden. Ik laat bij jullie twee gewichtige gidsen: Het eerste is het Boek van Allah, waarin jullie leiding vinden en opheldering, en de mensen van mijn familie. Ik herinner jullie, bij Allah, aan de mensen van mijn familie... Denk, bij Allah, aan de mensen van familie...” [95]

Als we deze eervolle hadith, die door de sihahs van de soennieten al-Jamaah geciteerd worden, met enige zorgvuldigheid onderzoeken, dan concluderen we dat alleen de sji'ieten de twee gewichtige zaken volgen: “Het boek van Allah en de eerwaarde leden van de Profeets familie.” Aan de andere kant volgden de soennieten wa-al-Jama'ah de uitspraak van Omar, te weten: “Het Boek van Allah is voldoende voor ons”, maar ik wilde dat ze het Boek van Allah volgden zonder het op hun eigen manier te interpreteren. Als Omar zelf de betekenis van al-kalalah niet kende en de Qoraanverzen over de tajamoem en andere regels niet kende, wat verwachten we dan van degenen die later kwamen en hem volgden zonder het vermogen om de Qoraantekst te interpreteren?

Natuurlijk zullen zij me van repliek dienen met hun eigen aangehaalde hadith, te weten: “Ik heb voor jullie het Boek van Allah en mijn soenna nagelaten.” [96]

Deze hadith – als hij correct zou zijn – en hij is correct in algemene zin – zou samenvallen met de twee gewichtige gidsen, want toen de Profeet (s.a.w.) sprak over zijn familie (Ahl al-Beit) bedoelde hij dat ze geraadpleegd dienden te worden om twee redenen. Ten eerste om de juiste soenna door te geven aan de mensen, want ze vertellen geen leugens omdat Allah, gezegend zij Hij, hen foutloos maakte in het zuiveringsvers. Ten tweede om de betekenis en de doelen van soenna te verklaren en te interpreteren, omdat het Boek van Allah niet voldoende als leiding is. Er zijn vele groeperingen die beweren de Qoraan te volgen maar in feite afgedwaald zijn en de Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Er zijn zoveel lezers van de Qoraan, die de Qoraan vervloekt!” Het Boek van Allah heeft geen tong en kan op diverse manieren geïnterpreteerd worden, en het bevat vage en duidelijke stukken en om het te begrijpen moeten we ons wenden tot degenen die veel kennis hebben over de Qoraan, en tot Ahl al-Beit als het gaat om de profetische hadiths.

De sji'ieten verwijzen bij alles naar de onfeilbare imams van Ahl al-Beit (de familie van de Profeet) en zij interpreterden niets tenzij het een ondersteunende (Qoraan)tekst had. Wij verwijzen in alle gevallen naar de metgezellen, of het nu gaat om een Qoraan-uitleg of een bevestiging van de soenna en de verklaring ervan, en we zijn op de hoogte van de metgezellen en hun interpretaties en hun persoonlijke meningen over de duidelijke teksten, en daar zijn er honderden van, zodoende kunnen we niet op hen steunen, na wat zij gedaan hebben.

Als we onze religieuze leiders vragen: “Welke soenna volgt u?” Dan antwoorden ze steevast: “De soenna van de Boodschapper van Allah!” Maar de historische feiten zijn daarmee in

tegenspraak, want zij beweren dat de Boodschapper van Allah zei: “Neem mijn soenna en de soenna van de rechtgeleide khaliefen na mij. Hou je daaraan stevig vast.” Maar de soenna die ze volgen is vaak de soenna van de rechtgeleide khaliefen en zelfs de soenna van Allah’s Boodschapper (s.a.w) die ze beweren te volgen, is feitelijk doorgegeven door deze mensen.

Maar we lezen in onze sihah’s dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) hen verhinderde zijn soenna op te schrijven, opdat het niet in strijd zou zijn met de Qoraan. Aboe Bakr en Omar deden hetzelfde tijdens hun khalifaat, daarom hebben we geen bewijs voor de hadith: “Ik laat voor jullie mijn soenna achter.” [97]

De voorbeelden die ik in deze studie heb genoemd – naast de velen die ik niet heb genoemd – zijn afdoende om deze hadith te verwerpen, omdat er elementen in de soenna van Aboe Bakr, Omar en Oethmaan zitten, die in strijd zijn met de soenna van de Profeet (s.a.w.) en deze zelfs ontkennen, zoals zo meteen duidelijk zal worden.

De eerste gebeurtenis die plaatsvond direct na de dood van Allah’s Boodschapper (s.a.w.), waarvan zowel soennieten als historici verslag doen, was het meningsverschil tussen Fatima al-Zahra en Aboe Bakr over de hadith: “Wij, de profeten, laten geen erfenis na, alles wat we nalaten dient naar liefdadigheid te gaan.”

Fatima ontkende en weerlegde deze hadith, met het bewijs van Allah’s Boek. Ze protesteerde tegen Aboe Bakr’s bewering en zei dat haar vader het Boek van Allah, dat aan hem was geopenbaard, niet kon tegenspreken, en Allah, gezegend zij Hij de Meest Verhevene. zei: “Allah gebiedt jullie met betrekking tot jullie kinderen: de jongen zal het gelijke krijgen als het aandeel van twee meisjes ...” (Heilige Qoraan 4:11).

Dit Qoraanvers is algemeen en van toepassing op zowel profeten als niet-profeten. Ze protesteerde ook met de volgende woorden van de Meest Verhevene:

“En Soeleiman was Dawoeds erfgenaam” (Heilige Qoraan 27:16) en beiden waren profeten.

Allah, glorie zij Hem, zei ook:

“... Schenk mij dan van U een erfgenaam, die van mij zal erven en van de kinderen van Jaqoeb zal erven, en maak hem, mijn Heer, één met wie U weltevreden bent. (Heilige Qoraan 19:5-6)

De tweede gebeurtenis waarbij Aboe Bakr tijdens de eerste dagen van zijn khalifaat betrokken was, die zowel de soennieten als de historici verslag beschrijven, was zijn onenigheid met de persoon die hem het meest na stond, Omar ibn al-Khattab. Het ging om Aboe Bakr’s beslissing om de mensen te bevechten en te doden die weigerden zakaat (armenbelasting) te betalen. Omar protesteerde en adviseerde hem niet te vechten, omdat hij de Boodschapper van Allah had horen zeggen: “Het is mij bevolen om de mensen te bevechten tot zij zeggen: “Er is geen god dan Allah en Mohammed is de Boodschapper van Allah.” En degene die dit zegt kan zijn rijkdom voor zichzelf houden en ik heb geen recht op zijn (bloed) en hij is rekenschap verschuldigd aan Allah.”

Dit schreef Moeslim in zijn sahih: “De Boodschapper van Allah (s.a.w.) gaf de vlag aan Ali op de dag van Khaibar en Ali zei: “O Boodschapper van Allah, waarvoor vecht ik tegen hen?” De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Vecht tegen hen tot ze getuigen dat er geen god is dan Allah en dat Mohammed de Boodschapper van Allah is, en als ze dat doen, dan mogen jullie hen niet doden of hun rijkdom nemen, behalve rechtmatig, en zij zullen rekenschap verschuldigd zijn aan Allah.” [98]

Maar Aboe Bakr stelde zich niet tevreden met deze hadith en zei: “Bij Allah, ik zal degenen bevechten die een verschil maken tussen gebed en zakaat, omdat zakaat rechtmatig geheven wordt op bezit.” Hij zei ook: “Bij Allah als ze me een touw onthouden, dat ze gewend waren te geven aan Allah’s Boodschapper, dan zal ik er ervoor vechten.” Hierna was Omar ibn al-Khattab tevreden en zei: “Toen ik zag dat Aboe Bakr vastbesloten was, was ik erg verheugd.”

Ik weet niet hoe Allah iemand blij kon maken die de soenna van de Profeet tegenhield. Deze interpretatie diende om hun gevecht tegen moslims te rechtvaardigen, ook al had Allah het verboden om oorlog tegen hen te voeren. Allah zei in zijn Glorieuze Boek:

“O jullie die geloven! Als jullie ten strijde gaan op Allah’s weg, onderzoek dan eerst, en zeg niet tegen iemand die jullie vrede aanbiedt: “Jij bent geen gelovige.” Ben je uit op de goederen van dit wereldse leven? Maar bij Allah zijn er overvloedige winsten. Zo waren jullie voorheen ook, maar toen heeft Allah jullie een gunst bewezen, verricht daarom eerst onderzoek. Gewis Allah is op de hoogte van wat jullie doen.” (Heilige Qoraan 4:94)

Degenen die weigerden om Aboe Bakr zakaat te betalen, ontkenden niet de noodzaak ervan, maar stelden het alleen uit om de khalifaatkwesitie uit te zoeken. De sji’ieten zeggen dat deze mensen verbaasd waren over de opvolging van Aboe Bakr. Sommigen van hen waren aanwezig geweest bij de Boodschapper van Allah tijdens zijn afscheidshadj en hadden de uitspraak gehoord waarin hij Ali ibn Abi Talib genoemd had. Zodoende besloten ze nog een tijdje te wachten tot ze uitleg kregen over wat er gebeurd was. Maar Aboe Bakr wilden hen de mond snoeren, zodat ze de waarheid niet zouden spreken. Omdat ik niet met de sji’ieten aan het redeneren ben, noch protesteer tegen wat zij zeggen, laat ik de kwesitie voor degene die erin geïnteresseerd is.

Maar ik mag hier niet vergeten te vermelden, dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) een ontmoeting had met Tha’alabah, die hem herhaaldelijk vroeg om voor hem te bidden, dat hij rijk mocht worden, en hij beloofde Allah daarbij aalmoezen te geven. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) bad voor hem en Tha’alabah werd zo rijk dat zijn schapen en kamelen Medina vulden, en hij begon zijn plichten te verwaarlozen en kwam niet langer naar het vrijdagmiddaggebed. Toen de Boodschapper van Allah (s.a.w.) een paar afgezanten stuurde om de zakaat te innen, weigerde hij hen iets te geven, zeggende dat het een djiziah was (hoofdelijke belasting voor vrije niet-moslims onder moslimbestuur) of iets dergelijks. De Boodschapper van Allah ging niet tegen hem vechten, noch beval hij hem te doden en Allah openbaarde het volgende vers over hem:

“En er zijn degenen van hen die een verbond met Allah sloten: “Als Hij ons uit Zijn Genade geeft, dan zullen wij zeker aalmoezen betalen en wij zullen zeker tot de goeden behoren.” Maar toen Hij hem uit Zijn Genade schonk, werden zij er gierig mee en draaiden zich om en trokken zich terug.” (Heilige Qoraan 9:75-76)

Na de openbaring van bovenstaand Qoraanvers kwam Tha’alabah huilend naar de Boodschapper van Allah en vroeg hem zijn zakaat te accepteren, maar de Boodschapper van Allah weigerde, volgens het verhaal, het te accepteren.

Als Aboe Bakr en Omar de soenna van de Boodschapper volgden, waarom stonden zij dan het doden van al deze onschuldige moslims toe, alleen omdat zij de zakaat weigerden te betalen?

Wat betreft de geloofsverdedigers die probeerden Aboe Bakrs vergissing te corrigeren, toen hij de zakaat als een rechtmatige belasting op bezit interpreteerde, er is geen excuus voor hen noch voor Aboe Bakr na het verhaal van Tha’alabah, die de zakaat achterhield en het als

'djiziah' beschouwde. Wie weet, misschien wist Aboe Bakr zijn vriend Omar te overtuigen om degenen, die weigerden de zakaat te betalen, te doden, omdat hun verzet zich anders door de islamitische wereld zou verspreiden en misschien tot de opleving van de uitspraak van al-Radier zou leiden, waarin Ali als opvolger van de Allah's Boodschapper werd aangewezen werd. Zodoende wilde Omar ibn al-Khattab hen bevechten, en het was ook hij die dreigde degenen die in Fatima's huis verbleven, te zullen vermoorden en verbranden, om hun bijval af te dwingen voor zijn vriend.

Het derde incident dat plaatsvond tijdens de vroege dagen van Aboe Bakrs khalifaat, waarin hij van mening verschilde met Omar, en waarvoor bepaalde Qoraanverzen en hadith werden geïnterpreteerd, betrof Khalied ibn al-Walid die Malik vermoordde en zijn vrouw nam en op dezelfde dag met haar trouwde. Omar zei tegen Khalied: "O vijand van Allah, jij hebt een moslimman vermoord en toen nam je zijn vrouw ... bij Allah, ik zal je stenigen." [99] Maar Aboe Bakr verdedigde Khalied en zei: "O Omar, vergeef hem, hij heeft een vergissing begaan, maar wijs hem niet terecht."

Dit is een ander schandaal dat de geschiedenis ons leert over een vooraanstaand metgezel. Als we over hem praatten, praatten we met respect en verering. We gaven hem zelfs de titel 'Het eeuwig getrokken zwaard van Allah'. Wat kan ik zeggen over een metgezel die dit alles heeft gedaan? Wie vermoordde Malik ibn Noewajrah, de vooraanstaande metgezel, leider van Bani Tamin en Bani Jarboe, beroemd vanwege zijn moed en edelmoedigheid? De geschiedschrijvers vertellen ons dat Khalied Malik en zijn volgelingen doodde nadat zij hun wapens neergelegd hadden en samen stonden te bidden. Ze werden vastgebonden met touwen. Leila bint al-Minhal, de vrouw van Malik, was bij hen en zij werd als één van de mooiste Arabische vrouwen van haar tijd beschouwd. Khalied was overweldigd door haar schoonheid. Malik zei: "O Khalied, stuur ons naar Aboe Bakr en hij zal ons berechten." En Abdoellah ibn Omar kwam samen met Aboe Qoetadah al-Ansari tussenbeide en drongen er bij Khalied op aan om hen naar Aboe Bakr te sturen, maar hij weigerde en zei: "Allah zal het me nooit vergeven als ik hem niet dood."

Malik wendde zich toen tot zijn vrouw Leila en zei tegen Khalied: "Hierom wordt ik vermoord." Daarna beval Khalied tot zijn executie en hij nam zijn vrouw Leila en trouwde nog diezelfde nacht met haar. [100]. Wat kan ik zeggen over deze metgezellen die overtraden wat Allah verboden heeft, zij doodden moslims vanwege persoonlijke grillen en stonden zichzelf vrouwen toe, die Allah ons verboden heeft. In de islam mag een weduwe niet trouwen met een andere man voor er een bepaalde tijd is verstreken, en deze periode is door Allah gespecificeerd in Zijn Glorieuze Boek. Maar Khalied volgde zijn grillen en verlaagde zichzelf, want wat zou deze periode (Iddah) voor hem betekenen, nadat hij haar man en zijn volgelingen al gedood had, ondanks het feit dat ze moslims waren. Abdoellah ibn Omar en Aboe Qoetada hebben dit verklaard, en de laatste werd zo boos over Khalieds gedrag dat hij terugging naar Medina en zwoer dat hij nooit meer in een leger zou dienen dat geleid werd door Khalied ibn al-Walid. [101]

Als we over dit beroemde gebeuren spreken, is het de moeite waard om te kijken wat Haikal zegt in zijn boek "al-Siddiq Aboe Bakr", in het hoofdstuk "De mening van Omar en zijn argumenten over de kwestie": "Omar, die een ideaal voorbeeld was van standvastige rechtvaardigheid, begreep dat Khalied onrechtvaardig was geweest jegens een andere moslim man, en zijn vrouw nam voor het eind van haar iddah (wachttijd), daarom mocht hij niet de aanvoeder blijven van het leger. Opdat dergelijke incidenten niet herhaald zouden worden en het de zaken van de moslims niet zou bederven en hen een slechte naam zouden geven onder de Arabieren, zei hij: "Het is niet juist om hem ongestraft te laten na zijn affaire met Leila." Laat ons veronderstellen dat het juist was, dat hij een oordeel over Malik velde maar het verkeerd had, dat zou Omar niet toestaan. Wat hij alleen al met zijn weduwe gedaan had

betekende dat hij voor het gerecht gebracht moest worden. Bovendien, dat hij het ‘zwaard van Allah’ was en de aanvoerder van het overwinnende leger, gaf hem niet het recht om te doen wat hij had gedaan, anders zouden mensen zoals Khalied de wet misbruiken. Of erger nog, ze zouden slechte voorbeelden zijn voor alle moslims in hun respect voor het Boek van Allah. Zodoende bleef Omar druk uitoefenen op Aboe Bakr tot hij Khalied terugriep en hem berispte.” [102]

Mogen we Mr. Haikel en de zijnen van onze geleerden vragen, die bereid zijn compromissen te sluiten om de eer van de metgezellen te beschermen: Waarom bracht Aboe Bakr Khalied niet voor het gerecht? En als Omar een ideaal voorbeeld was van standvastige rechtvaardigheid, zoals Haykal beweert, waarom ontzette hij hem dan alleen uit het bevel van het leger, en bracht hij hem niet voor het gerecht, zodat hij geen slecht voorbeeld zou zijn voor alle moslims in hun respect voor het Boek van Allah, zoals hij zei? En respecteerden zij dan het Boek van Allah en voerden zij de wetten van Allah uit? Nee! Het was een kwestie van politiek! Dat doet wonderen, het verandert de waarheid en slaat Qoraanteksten in de wind. Sommigen van onze geleerden vertellen ons in hun boeken dat Allah’s Boodschapper (s.a.w.) op een keer erg boos werd toen Oesama probeerde te bemiddelen namens een vooraanstaande vrouw, die werd beschuldigd van stelen. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Wee jij! Bemiddel jij over één van de wetten van Allah? Bij Allah, als het Fatima de dochter van Mohammed was, dan zou ik haar hand eraf hakken. Het bracht de ondergang bij degenen voor jullie, omdat ze de dief lieten gaan als hij een vooraanstaand persoon was, maar ze brachten hem voor het gerecht als hij een zwak persoon was.”

Hoe konden onze geleerden zwijgen over het doden van onschuldige moslims, en het trouwen met hun weduwen nog diezelfde nacht, terwijl zij hun echtgenoten pas net hadden verloren? En waren ze maar blijven zwijgen! Maar ze probeerden Khalieds misdaad te rechtvaardigen door diverse deugden voor hem te verzinnen, ze noemden hem zelfs ‘het eeuwig getrokken zwaard van Allah’! Ik weet nog hoe verbaasd ik was door één van mijn vrienden, die ervan hield om grapjes te maken en de betekenis van woorden te veranderen, toen ik tijdens mijn dagen van onwetendheid de deugden van Khalied ibn al-Walid noemde en hem ‘het eeuwige getrokken zwaard van Allah’ noemde. Hij antwoordde: “Hij is het kromme zwaard van de duivel!”

Toen was ik verbaasd, maar na mijn onderzoek heeft Allah mijn ogen geopend en me geholpen om de ware waarde te kennen van degenen die het khalifaat gegrepen hebben, de wetten van Allah veranderden en de grenzen van Allah overschreden.

Er is een beroemd verhaal over Khalied dat zich afspeelde tijdens het leven van de Profeet (s.a.w.). Deze stuurde hem op een missie naar Bani Joedhaimah om hen tot de islam uit te nodigen, maar hij beval hem niet tegen hen te vechten. Maar zij waren niet erg duidelijk in hun islamgetuigenis. In plaats daarvan zeiden ze: “We keren ons tot ... we keren ons tot (de islam)” Als gevolg hiervan begon Khalied hen te doden en nam sommigen van hen gevangen. Hij duwde ze naar zijn vrienden toe en beval hen om deze gevangenen te doden. Maar sommigen van zijn vrienden weigerden dit te doen omdat ze begrepen dat deze mensen zich daadwerkelijk hadden bekeerd tot de islam. Daarom keerden zij terug en vertelden de Profeet (s.a.w.) wat er was gebeurd. Hij zei: “O Allah ik ben onschuldig aan Khalieds daad.” Hij zei het twee keer [103] en stuurde toen Ali ibn Abi Talib met geld naar Bani Joedhaimah om smartengeld te betalen voor hun daad en voor het verlies van hun rijkdom, zelfs als het om een hond ging. De Boodschapper van Allah (s.a.w.) stond op en richtte zich tot de Qibla (de richting van de Ka’aba), hief zijn handen op naar de hemel en zei drie maal: “O Allah ik ben onschuldig aan Khalieds daad [104]

Mogen we vragen hoe het zit met de zogenaamde eerlijkheid van de metgezellen, die deze mensen beweerden te hebben gehad? Khalied ibn al-Walid wordt beschouwd als een van onze grootste militaire leiders, en hij wordt 'het zwaard van Allah' genoemd. Betekent dat dan, dat Allah Zijn zwaard trok om onschuldige moslims te vermoorden en de integriteit van mensen te schenden? Hier is sprake van een duidelijke tegenstrijdigheid, want Allah verbiedt het doden van mensen en verbiedt het plegen van lage daden, maar Khalied lijkt het zwaard van de onrechtvaardigheid te hebben getrokken om onschuldige moslims te doden en hun rijkdom te vorderen en hun vrouwen in bezit te nemen.

Het is een flagrante leugen en een duidelijke misleiding. Lof en dank zij U, onze God ... Gezegend zij U de Meest Verhevene, U schiep de hemelen en de aarde en wat ertussen is niet in oneerlijkheid. Dit zijn twijfels van degenen die spotten. Wee degenen die godslasteringen uiten, want de hel wacht op hen. Hoe kon Aboe Bakr, die de khalief was van de moslims, naar al deze misdaden luisteren en erover zwijgen? Bovendien vroeg hij Omar om Khalied niet langer te veroordelen en was hij erg boos op Aboe Qoetadah, omdat hij vurig protesteerde tegen Khalieds daad. Dacht hij soms dat Khalied een oordeel had geveld, maar het bij het verkeerde eind had? Wat voor een excuus kon er gegeven worden voor dergelijke corrupte criminelen, die de menselijke integriteit schenden en denken een oordeel te hebben geveld. Ik denk niet dat Aboe Bakr bezig was een oordeel uit te spreken over Khalied, die door Omar 'vijand van Allah' werd genoemd. Omar vond dat Khalied moest worden gedood omdat hij een onschuldige moslim had vermoord, of dat hij onderworpen moest worden aan een regen van stenen omdat hij overspel had gepleegd met Leila, de weduwe van Malik. Maar Khalied werd op geen enkele manier gestraft, omdat hij de volledige steun had van Aboe Bakr, die beter dan wie dan ook de hele waarheid over Khalied kende. En zo won Khalied het van Omar.

De geschiedenis meldt verder dat Aboe Bakr, na deze verschrikkelijke misdaad, Khalied op een missie naar al-Jamamah stuurde, waaruit hij als overwinnaar tevoorschijn kwam. Vervolgens trouwde hij weer met een meisje, op precies dezelfde manier als hij met Leila had gedaan, nog voor het bloed van onschuldige moslims en het bloed van Moesailama was opgedroogd. Later riep Aboe Bakr hem ter verantwoording en gebruikte sterkere bewoordingen dan tijdens het geval met Leila [105]. Ongetwijfeld was de echtgenoot van het meisje door Khalied vermoord. Maar hij nam haar voor zichzelf zoals hij met Leila had gedaan, de weduwe van Malik. Dit moet wel zo gegaan zijn, want anders had Aboe Bakr hem niet ter verantwoording geroepen en krachtiger termen gebruikt dan in het voorgaande geval. De historici citeren de woorden van Aboe Bakr's brief aan Khalied ibn al-Walid waarin hij schreef: "O, Ibn Oem Khalied. In mijn leven doe jij niets dan vrouwen trouwen, en in jouw achtertuin ligt het bloed van twaalfhonderd moslims op te drogen." [106] Toen Khalied de brief las merkte hij op: "Dit moet het werk zijn van al-A'sar", doelend op Omar ibn al-Khattab.

Dit zijn de zuivere feiten waardoor ik dit soort type metgezellen schuw, evenals hun volgelingen die hen steunen en bereidwillig verdedigen en diverse teksten en verhalen verzinnen om de daden van Aboe Bakr, Omar, Oethmaan, Khalied ibn al-Walid, Mouawijah, Amr ibn al-Aas en hun soortgelijken te verdedigen. O Allah! Ik ben onschuldig aan de daden en uitspraken van deze mensen die Uw wetten tegenwerkten, Uw verboden overtraden en Uw domeinen betraden. Ik ben onschuldig aan hun volgelingen en hun aanhangers, ondanks hun volle wetenschap over hun misdaden. Vergeef me voor mijn eerdere steun aan hen want ik was onwetend en Uw Boodschapper zei: "Hij die (de onwetenden) niet kent, kan zijn onwetendheid niet vergeven worden."

O Allah! Onze leiders hebben ons laten dwalen en de waarheid versluiert en ons verdraaide beelden gegeven van deze omlaag gevallen metgezellen, en hebben ons laten geloven dat zij

de beste mensen waren na Uw Boodschapper. Het lijkt geen twijfel dat onze voorvaders het slachtoffer waren van de misleiding en intriges van de Oemmajaden en later de Abbasieden. O Allah! Vergeef hen en vergeef ons want U weet wat wij in onze zielen verbergen. Zij hielden van en respecteerden deze metgezellen met goede bedoelingen, in de veronderstelling dat zij de helpers waren van Uw boodschapper, moge Uw zegeningen en vrede met hem en degenen die van hem houden zijn. U weet, mijn Heer, hun en onze liefde voor de gezuiverde familie, de Imams die U gereinigt en gezuiverd heeft, met aan hun hoofd de meester van alle moslims, de Leider der gelovigen, de baas van de uitzonderlijk stralende, Imam van allen die Allah vrezen, onze heer Ali ibn Abi Talib.

O Allah! Laat mij één van hun volgelingen zijn die zichzelf gewijd hebben aan hun zaak en hun pad volgden. Laat mij aan boord van hun schip gaan en help mij om mij vast te houden aan hun sterke schakel. Laat mij hun deuren binnen gaan en help mij in mijn toewijding aan hun liefde, help mij hun woorden en daden te volgen, en laat mij dankbaar zijn voor hun deugden. O Allah! Laat mij met hen zijn, want Uw Profeet (s.a.w.) zei: “De mens staat (op de dag van het oordeel) op met degenen van wie hij houdt.”

2. De Profetische hadith over het schip

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Zie! Het voorbeeld van mijn Ahl al-Beit voor jullie is als de ark van Noach, wie er aan boord meeging was gered, en wie er zich vanaf keerde verdronk. [107]

Hij zei ook: “Het voorbeeld van mijn Ahl al-Beit is als de Poort van Berouw van de kinderen van Israël, wie er doorheen ging werd vergeven.” [108]

Ibn Hajar haalde bovenstaande hadith aan in zijn boek "Al-Sawa'iq al-Mahriqa" en gaf het volgende commentaar:

“Het idee achter de vergelijking met de ark (schip) wil zeggen: wie van hen houdt en hen vereert als een teken van zijn dankbaarheid voor hun genade, en wie geleid wordt door hun geleerde mensen, zal gered worden van de duisternis van tegenstrijdigheden. Wie echter achterblijft zal verdrinken in de zee van ondankbaarheid en zal vernietigd worden in de wildernis van onderdrukking. De reden voor de vergelijking van Ahl al-Beit met de Poort van Berouw is dat Allah, de Allerhoogste, de Poort van Berouw (de poort van Jericho of Jeruzalem) tot een teken maakte van Zijn vergevingsgezindheid. Zo is ook Ahl al-Beit een middel van berouw voor deze natie.”

Ik wou dat ik Ibn Hajar kon vragen of hij een van degenen was die aan boord van het schip ging en de deur binnentrad en of hij geleid werd door hun religieuze leiders (oelema), of was hij een van degenen die bevelen wat ze zelf niet in praktijk brengen, en die hun geloof tegenspreken? Er zijn vele oneerlijke mensen die, als ik hen ernaar vraag of met hen discussieer, zeggen: “Wij zitten in een gunstiger positie ten opzichte van Ahl al-Beit en Imam Ali dan anderen; wij respecteren en waarderen Ahl al-Beit en niemand kan hun gunsten en deugden ontkennen.”

Ja, ze zeggen met hun tong wat niet in hun harten is, of ze respecteren en waarderen hen, maar volgen en imiteren zijn vijanden die hen bevochten en hen tegenspreken; of ze weten misschien in veel gevallen niet eens wie Ahl al-Beit zijn. Als je hen vraagt wie Ahl al-Beit zijn dan zeggen ze: “Dat zijn de vrouwen van de Profeet, bij wie Allah het slechte heeft weggehouden en die Hij heeft gezuiverd.” Toen ik de vraag eens aan één van die mensen stelde, loste hij het raadsel op met het volgende antwoord: “Alle soennieten en al-jamaah volgen Ahl al-Beit.” Ik was verbaasd en zei: “Hoe kan dat?” Hij antwoordde: “De

Boodschapper van Allah zei dat we de helft van ons geloof moesten nemen van deze Hoemaira, hij bedoelde Aïsja, en zodoende namen we de helft van het geloof van Ahl al-Beit.”

Op deze basis kan men het respect en de waardering voor Ahl al-Beit begrijpen, maar wanneer je hen vraagt naar de twaalf imams, dan kennen ze van hen alleen Ali, Hassan en Hoessein, en van Hassan en Hoessein accepteren ze het imamaat niet. Trouwens, ze respecteren ook Mouawijah ibn Abi Soefian, die Hassan vergiftigde en vermoordde (ze noemen Mouawijah ‘de schrijver van de openbaringen’) en ze respecteren Amr ibn al-Aas op dezelfde manier als ze Imam Ali respecteren.

Dit is niets dan tegenstrijdigheid en verwarring en een poging om het goede met het slechte te bedekken en het licht met duisternis. Want hoe kan het hart van een gelovige tegelijkertijd liefde voor Allah en liefde voor de duivel bevatten? Allah zei in Zijn Glorieuze Boek:

“Gij zult geen volk vinden dat in Allah en de Laatste Dag gelooft, en houdt van degenen die zich verzetten tegen Allah en Zijn Boodschapper, zelfs als het hun eigen vaders waren, hun zoons, hun broers of hun familiestam. Dit zijn degenen in wiens harten Hij het geloof gedrukt heeft en die Hij versterkt heeft met inspiratie van Hem, en Hij zal hen tuinen laten binnentreden waarin rivieren stromen, daarin verblijvend; Allah is weltevreden met hen en zij zijn weltevreden met Hem, dit is Allah’s partij, voorzeker de partij van Allah zijn de overwinnaars.” (Heilige Qoraan 58:22)

Allah zei ook:

“O jullie die geloven! Neem niet Mijn vijand en jullie vijand tot vrienden. Zullen jullie hen liefhebben terwijl zij ontkennen wat tot jullie is gekomen van de waarheid? (Heilige Qoraan 60:1)

3. De Profetische overlevering: “Hij die zoals ik wenst te leven.”

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) zei: “Wie ooit wenst te leven en sterven zoals ik, en in de Tuin van Eden wil verblijven na de dood, dient Ali als zijn meester erkennen en na mij Ahl al-Beit volgen, want zij zijn mijn Ahl al-Beit en zij zijn geschapen uit dezelfde kennis en begrip als ikzelf. Wee mijn volgelingen die de onderscheidende kenmerken van Ahl al-Beit zullen ontkennen en hun relatie tot mij en gehechtheid aan mij veronachtzamen. Moge Allah hen nooit laten profiteren van mijn bemiddeling.” [109]

Zoals te zien is, bevat bovengenoemde hadith een van die duidelijke uitspraken die geen interpretatie nodig hebben, noch ruimte aan de moslims geeft om te kunnen kiezen, maar in plaats daarvan ontzenuwt het elk excuus. Als hij Ali niet volgt en de familie van de Profeet, Ahl al-Beit, erkent, dan zal hij geen bemiddeling krijgen van hun grootvader, de Boodschapper van Allah (s.a.w.). Ik kan hier nog bij vermelden dat ik aan het begin van mijn onderzoek mijn twijfels had over de betrouwbaarheid van deze hadith, en ik vond dat het een grote bedreiging inhield voor degenen die het niet overeenstemmen met Ali en Ahl al-Beit, vooral daar de hadith geen ruimte laat voor interpretatie.

Ik werd behoorlijk bezorgd toen ik het boek "Al-Isabah" las, waarin Ibn Hajar al-Asqalani het volgende commentaar levert op de desbetreffende hadith: "...Ik baseerde de hadith op wat Jahya ibn Ja'la al-Moeharibi had gezegd, en hij is zwak." Eigenlijk haalde Ibn Hajar wat overgebleven twijfels bij me weg, want ik dacht dat Jahya ibn Ja'laal-Moeharibi de hadith had verzonnen en geen betrouwbare overleveraar kon zijn.

Maar Allah – de Meest Verhevene – wilde mij de hele waarheid laten zien. Ik las een boek getiteld “Ideologische discussies over de geschriften van Ibrahim al-Jabhan. [110] Dit boek

helderde de kwestie op en het werd mij duidelijk dat Jahja ibn Ja'la een betrouwbare overleveraar van hadiths was, en dat de twee sjeikhs, Moeslim en Boekhari vertrouwden op wat hij overleverde. Ik onderzocht de zaak en kwam erachter dat al-Boekhari een paar hadiths citeerde die door hem waren overgeleverd over de slag van al-Hoedaibijah, en ze werden geplaatst in deel 3, pagina 31. Moeslim citeerde ook een paar hadiths in zijn sahih, deel 5, in het hoofdstuk getiteld "De Grenzen", pagina 119. Zelfs al-Dhahabi, met al zijn beperkingen, beschouwde hem als een betrouwbare overleveraar, tezamen met de imams van al-Joerh en al-Ta'deel (criteria die op hadiths toegepast worden om uit te vinden wie een betrouwbare en onbetrouwbare overleveraar is) en natuurlijk gebruikten de twee sjeikhs (Moeslim en Boekhari) hem als een betrouwbare bron) Dus vanwaar al dit geïntreger, verdraaiingen en misleiding over een man die door de auteurs van de sihahs als een betrouwbare overleveraar werd beschouwd?

Was het omdat hij de waarheid sprak over de noodzaak om Ahl al-Beit te volgen, dat hij door Ibn Hajar als zwak gebrandmerkt werd?

Het lijkt erop dat Ibn Hajar zich niet heeft gerealiseerd dat zijn boeken onderworpen zouden aan het onderzoek van een aantal zeer toegewijde geleerden en dat hij door hen verantwoordelijk zou worden gesteld voor alles wat hij had geschreven. Deze geleerden konden zijn vooroordelen en onwetendheid blootleggen, omdat zij geleid werden door het licht van de Profeet en Ahl al-Beit.

Ik realiseerde mij later dat sommigen van onze geleerden hun best doen om de waarheid bedekt te houden, zodat de zaken van de metgezellen en de khaliefen, die als hun leiders en idolen worden beschouwd, onbekend blijven. We zien dat ze de correcte hadiths op hun eigen manier proberen te interpreteren en er verschillende betekenissen aan geven. Soms ontkennen ze de hadiths die hun eigen visie tegenspreken, zelfs als ze voorkomen in hun eigen boeken en sihah's. Soms verwijderen ze de helft of eenderde van de profetische hadiths en vervangen ze het door iets anders! Soms trekken ze de betrouwbaarheid van de overleveraars in twijfel, omdat zij onderwerpen aankaartten die hen niet bevallen. Soms publiceren zij de hadiths in de eerste editie (van een boek), maar verwijderen ze de hadiths uit de volgende edities, zonder enige opgaaf van redenen. En dat terwijl de intelligente lezer toch over zijn volle verstand beschikt, om te begrijpen waarom de hadith verwijderd is!

Ik ben achter al deze dingen gekomen na een uiterst nauwgezet onderzoek. Ik heb ook overtuigende bewijzen voor alles wat ik zeg. Ik wilde dat ik al die uitvluchten niet hoefde te horen, waarmee ze de daden van de metgezellen rechtvaardigen, die zich op hun hielen hadden omgekeerd. Want hun visies lijken elkaar tegen te spreken en ze spreken de historische feiten tegen. Ik wilde dat ze het pad van rechtvaardigheid zouden volgen, zelfs als het bitter was, dan zouden ze hun eigen verstand en het verstand van anderen niet vertroebelen.

Ze beweerden dat sommige vroegere metgezellen geen betrouwbare overleveraars van de Profets soenna waren. Daarom verwijderden ze wat hen niet beviel, vooral als deze hadiths over de laatste instructies van Allah's Boodschapper op zijn sterfbed gingen.

Al-Boekhari en Moeslim schrijven beiden over het feit dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) op zijn sterfbed drie dingen adviseerde:

"Verwijder alle polytheïsten van het Arabische schiereiland";

"Beloon de delegatie op dezelfde manier als ik heb gedaan" en de verteller zei toen: "De derde ben ik vergeten." [111]

Is het mogelijk dat deze metgezellen die aanwezig waren tijdens het sterfbed en drie instructies hoorden, de derde vergaten, terwijl we weten dat ze een heel dichtwerk uit hun hoofd kenden nadat ze het éénmaal gehoord hadden? Nee. Het was een politieke strategie die

maakte dat ze de derde instructie terzijde legden en hem daarna nooit meer te noemden. Dit is nog één van die komedies die de metgezellen hebben georganiseerd, want het lijkt geen twijfel dat de eerste instructie van Allah's Boodschapper (s.a.w.) de benoeming van Ali als zijn opvolger was, maar de verteller vertelde dit niet.

Degene die een onderzoek verricht naar deze kwestie zal onvermijdelijk stuiten op de onweerlegbare aanbeveling van Ali voor het khalifaat, ondanks alle pogingen om het te bedekken of te verwijderen. Al-Boekhari noemde het in zijn hoofdstuk getiteld "Al-Wasaja" (het testament of de aanbevelingen), Moeslim noemde het ook in zijn sahih. Hij zei dat de Profeet Ali aanbeveel voor het khalifaat in aanwezigheid van Aïsja. [112] Kijk hoe Allah Zijn licht laat schijnen, zelfs als de onderdrukkers het trachten te bedekken.

Ik herhaal hier wat ik eerder heb gezegd: als deze metgezellen niet betrouwbaar genoeg waren om de aanbevelingen van Allah's Boodschapper door te geven, hoe kunnen we dan hun volgelingen en degenen die na hen kwamen iets verwijten?

Als Aïsja, de moeder van de gelovigen, de naam van Ali niet kon verdragen en hem niets goeds kon toewensen, zoals Ibn Sa'd schrijft in zijn Tabaqat [113], en als al-Boekhari in zijn sahih in het hoofdstuk "De ziekte van de Profeet en zijn dood" schrijft dat zij op haar knieën viel om Allah te danken toen ze het nieuws van zijn Ali's dood hoorde, hoe kunnen we dan van haar verwachten dat zij Ali zou aanbevelen, terwijl ze privé en publiekelijk bekend stond om haar tegenwerking en haat jegens Ali, zijn zoons en de familieleden van de Profeet?! Kijk! Er is geen macht of kracht behalve in Allah, de Allerhoogste, de Grootste.

Onze rampspoed vanwege de idjtihad contra de teksten

Ik ben door mijn onderzoek tot de conclusie gekomen, dat de ellende van de islamitische natie veroorzaakt werd door het interpreteren van de islam. De metgezellen kwamen met interpretaties volgens eigen inzichten, waarbij ze tegen de Qoraan en hadith ingingen. Op die manier hebben ze de geboden van Allah geschonden en de soenna van de profeet uitgewist. De religieuze geleerden en leiders die hun voorbeeld volgden, gingen vaak tegen de hadiths in, als ze niet overeenstemden met wat één van de metgezellen voor hen had gedaan. Soms spraken ze zelfs de Qoraan tegen, en ik overdrijf hier niet – ik maakte eerder in dit boek melding van de kwestie van het tajamoem-vers. Ondanks het feit dat er een duidelijke tekst over tajamoem in het Boek van Allah staat, evenals in de soenna van de Boodschapper (s.a.w.), namen ze toch de vrijheid om het anders te interpreteren. Ze zeiden dat iemand geen gebed mocht doen als er geen water was. Abdoellah ibn Omar rechtvaardigde deze interpretatie zoals we ergens anders in dit boek hebben beschreven.

Een van de eerste metgezellen die de deur van de idjtihad (interpretatie) opende was de tweede khalief. Na de dood van Allah's Boodschapper (s.a.w.) handelde hij naar eigen goeddunken toen hij het aandeel stopte van degenen wiens harten (tot de waarheid, de islam) geneigd waren. In de Qoraan had Allah de betaling hiervan verplicht gesteld uit de zakaatopbrengsten. Maar de khalief zei: "We hebben jullie niet nodig."

Daarnaast interpreteerde hij talrijke hadiths naar eigen inzichten, en toen de Profeet nog leefde had hij hem vaak tegengesproken. In een ander hoofdstuk hebben we het vredesverdrag van al-Hoedaibah al behandeld, en ook hoezeer hij het schrijven van de laatste aanbeveling van Allah's Boodschapper tegenhield, door te zeggen dat het Boek van Allah voldoende was. Er is een ander incident dat zich tussen de Boodschapper van Allah en Omar afspeelde; daaraan kon je duidelijk zien welke mentaliteit de laatste bezat en hoe hij het zich toestond om de Boodschapper (s.a.w.) tegen te spreken en zich te verzetten. Het incident ging over de verspreiding van het goede nieuws van de hemel. Allah's Boodschapper (s.a.w.) had Aboe Hoeraira erop uit gestuurd met een instructie. Hij moest iedereen die hij ontmoette, en die er absoluut van overtuigd was dat er geen god is dan Allah, het goede nieuws geven dat hij in de hemel zou eindigen. Aboe Hoeraira ging prompt naar buiten om het goede nieuws te verspreiden, tot hij Omar tegenkwam. Deze verhinderde hem om met zijn missie door te gaan en sloeg hem tot hij op de grond lag. Aboe Hoeraira keerde huilend naar de Profeet (s.a.w.) terug en vertelde hem over zijn treffen met Omar. Daarop vroeg de Boodschapper aan Omar: "Waarom deed je dat?" Omar beantwoordde de vraag met een wedervraag: "Stuurde je hem erop uit om het goede nieuws van de hemel te verspreiden aan iedereen die overtuigd gelooft dat er geen god is dan Allah?" De Boodschapper van Allah zei: "Ja." Omar zei toen: "Doe dat niet, want ik ben bang dat alle mensen genoeg zullen nemen met 'Er is geen god dan Allah'."

We hebben ook zijn zoon Abdoellah ibn Omar die bang was dat de mensen genoeg zouden nemen met Tajamoem, daarom beval hij hen niet te bidden. Ik wilde dat ze de teksten hadden gelaten zoals ze waren en ze niet hadden veranderd met hun doelloze interpretaties, want die hebben alleen geleid tot de uitroeiing van de islamitische wetten, de schending van Allah's Heiligheid en de verdeling van deze natie in verschillende geloven en strijdende partijen.

Kijkend naar de diverse houdingen die Omar aannam tegenover de Boodschapper van Allah en zijn soenna, kunnen we concluderen dat hij nimmer geloofde in de foutloosheid van de Boodschapper (s.a.w.) en dat hij hem beschouwde als een willekeurig persoon, die het goed of

fout kon doen. Langzamerhand ontstond de opvatting (die werd geadopteerd door de soennietische geleerden en al-jamaah) dat de Boodschapper van Allah wel foutloos was zolang het ging om het doorgeven de Qoraan, maar dat hij los daarvan als elk ander mens was, waarbij hij het soms goed en het soms fout had.

Sommige onwetende mensen beweren dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) de verleiding van de duivel accepteerde in zijn huis (Allah verhoede!). Op een keer zou hij op zijn rug gelegen hebben, omringd door vrouwen die op tamboerijnen speelden en de duivel zat verheugd naast hem tot Omar kwam. Toen zou de duivel weggerend zijn en de vrouwen zouden hun tamboerijnen onder hun zitplaatsen verborgen hebben. De Profeet zou tegen Omar gezegd hebben: “Zodra de duivel jou zag, ging hij ergens anders naar buiten dan waar jij binnen kwam.”

Het wekt dan ook geen verbazing dat Omar zijn eigen ideeën had over de religie. Hij zag er geen kwaad in om de Boodschapper van Allah (s.a.w.) tegen te spreken over politieke en religieuze kwesties. Dit hebben we hiervoor al aangegeven met de hadith over het goede nieuws, dat verspreid mocht worden. Met hun idjtihad en het naar eigen inzichten handelen, begon een groep metgezellen onder leiding van Omar ibn al-Khattab aan invloed te winnen. We zagen op “De Dag van de Rampspoed” dat ze feitelijk Omars steunden in plaats van de Profeet. Dit moet dezelfde groep zijn geweest die de al-Radier tekst niet accepteerde, waarin de Profeet (s.a.w) bekend maakte dat Ali zijn khalief (opvolger) moest worden over alle moslims. Zij wachtten slechts op de juiste gelegenheid om het te verwerpen als de Profeet gestorven was. De bijeenkomst te Saqiefa en de daaropvolgende verkiezing van Aboe Bakr was een gevolg van deze idjtihad. En toen ze hun macht over de zaken grepen, vergaten de mensen de hadith over de opvolging van het khalifaat en begonnen ze alles zelf te interpreteren. Ze betwistten het Boek van Allah, ze overschreden de grenzen en veranderden de regels. Je had de tragedie van Fatima al-Zahra na de tragedie van haar echtgenoot en zijn uitsluiting van het khalifaat. Je had ook de tragedie van de zakaatbetaling en de interpretatie van die kwestie, die tegen de woorden van de Profeets indruiste. Toen kwam de opvolging van het khalifaat door Omar, wat onmiskenbaar het gevolg was van idjtihad, omdat Aboe Bakr de situatie naar eigen inzichten interpreteerde en de sjoera (raad van overleg) liet vallen, die hem altijd had geholpen tijdens zijn khalifaat. Daarna kwam Omar en maakte de dingen nog erger, hij stond dingen toe die door Allah en Zijn Boodschapper verboden waren [114] en verbood wat Allah en Zijn boodschapper hadden toegestaan. [115]

Toen Oethmaan aan de macht kwam na Omar ging hij een heel eind verder in de idjtihad, en deed meer dan een van zijn voorgangers had gedaan, tot zijn opvattingen het algemene politieke en religieuze klimaat begonnen aan te tasten. Dit leidde tot de revolutie en hij betaalde met zijn leven als prijs voor zijn idjtihad.

Toen Imam Ali de zaken van de moslims leidde, had hij grote problemen om de mensen te overtuigen om terug te keren naar de eerbiedwaardige soenna van de Profeet (s.a.w.) en de Heilige Qoraan. Hij deed zijn best om de islam te bevrijden van alle nieuwe toevoegingen, maar sommige mensen schreeuwden luid: “Pas op! Omars soenna!”

Ik ben ervan overtuigd dat degenen die tegen Imam Ali (a.s.) vochten en hem tegenwerkten dit deden, omdat hij hen dwong terug te keren naar de correcte uitspraken van de Profeet (s.a.w.). Zo roeide hij alle vernieuwingen en interpretaties uit, die sinds een kwart eeuw aan de religie waren gehecht. Maar de mensen waren eraan gewend geraakt, vooral degenen met belangen en hebzucht. Zij gebruikten de rijkdom van Allah en de mensen voor hun persoonlijke gewin, terwijl ze de gewone mensen hun basisrechten in de islam onthielden.

In ieder tijdperk zien we dat arrogante personen idjtihad vaak toejuichen, omdat het hen de mogelijkheid biedt om hun doelen te bereiken. De uitspraken van de Profeet staan daarbij als barrières in hun weg staan en verhinderen hen om hun doelen te bereiken. Hierbij moet opgemerkt worden, dat idjtihad ten alle tijden en alle plaatsen volgelingen kan hebben onder gewone mensen, omdat het eenvoudig toe te passen is en geen grote offers vraagt.

Aangezien de hadiths en Qoraanteksten om offers vragen en geen vrijheid laten, spreken politici vaak over ‘theocratie’, wat heerschappij van Allah betekent. Aan de andere kant wordt idjtihad met haar vrijheid zonder noodzaak tot offers brengen ‘democratie’ genoemd, oftewel de heerschappij van mensen. De mannen die bijeenkwamen in Saqiefa na de dood van de Profeet (s.a.w.) besloten de theocratische regering af te schaffen, die door Allah’s Boodschapper (s.a.w.) gebaseerd was op Qoraanteksten, en zij veranderden het in een democratische regering die door mensen is gekozen. De metgezellen kenden het woord ‘democratie’ niet, want het is geen Arabisch woord, maar zij kenden het systeem van Sjoera (overleg). [116]

Degenen die in onze tijd de teksten over de opvolging van het khalifaat niet accepteren, zijn trotse voorstanders van het democratie-model, en beweren dat de islam als eerste zo’n systeem introduceerde. Zij zijn ook voorstanders van idjtihad en veranderingen, en ze worden tegenwoordig beschouwd als het meest verwant aan het Westerse systeem, en dat is waarom de Westerse regeringen hen verheerlijken en hen progressieve en tolerante moslims noemt.

De sji’ieten, die theocratie of de heerschappij van Allah voorstaan, weigeren idjtihad als het gaat om de teksten, en zij maken een verschil tussen de heerschappij van Allah en sjoera. Ze zien geen verband tussen sjoera en de teksten (Qoraan en correcte hadiths). Hun idjtihad en sjoera is pas aan de orde als er onderwerpen opkomen, waarover geen teksten bestaan.

We zien dat Allah – gezegend zij Hij – Zijn Boodschapper uitverkoren heeft, maar toch zei Hij tegen hem:

“En raadpleeg hen over de zaak.” (Heilige Qoraan 3:159)

En Allah zei over de keuze van de leiders voor het volk:

“En uw Heer scheidt en kiest wie Hij wil, de keuze is niet aan hen.” (Heilige Qoraan 28:68)

Als de sji’ieten pleiten voor de opvolging van het khalifaat door Ali, dan houden ze zich feitelijk vast aan de teksten van de Qoraan en de hadith. En als ze sommige metgezellen afvallen, dan doen ze dat alleen als ze de teksten vervangen door idjtihad, waardoor ze de heerschappij van Allah en Zijn Boodschapper verloren lieten gaan en een wond openden in de islam die nog steeds niet genezen is.

Westerse regeringen en hun denkers verachten de sji’ieten en noemen hen ‘religieuze fanatici’ en ‘reactionairen’, omdat ze terug willen gaan naar de Qoraan, waarin staat dat de handen van de dief afgehakt moeten worden, en de overspelige gestenigd, en waarin mensen aangemoedigd worden om voor vrijheid te strijden in Allah’s naam. Maar volgens hen is dit alles niets anders dan hoogmoed en wreedheid.

Tijdens deze studie begon ik te begrijpen waarom sommige religieuze leiders van de soennietische traditie en al-jamaah de deur van idjtihad in de tweede eeuw hidjri sloten. Misschien begrepen zij welke terugslag de idjtihad had op de islamitische natie - van ongelukken tot burgeroorlogen. Wellicht begrepen zij dat het een volk kon veranderen van één waarover Allah had gezegd: “Jullie zijn de beste natie die tot de volkeren is gekomen” tot een natie van strijdende partijen, waarin anarchie heerst en dat geleidelijk van islam over zou gaan in jahilija (onwetendheid).

Idjtihad is bij de sji'ieten wel blijven voortbestaan, zolang de teksten van de Qoraan en hadith intact blijven - die niemand kan veranderen. Wat hen daarbij hielp waren de twaalf Imams die hun grootvaders kennis erfden. Zij zeiden altijd, dat er geen probleem was waarvoor Allah geen oplossing had en wat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) niet duidelijk maakte.

We begrijpen ook dat de soennieten en al-jamaah die de metgezellen volgden (die idjtihad pleegden en het schrijven van hadiths verhinderden) zich verplicht voelen om persoonlijke interpretatie te gebruiken als er geen teksten voorhanden waren, evenals qiyas (analogie); istisjab (associatie); en dat ze het veld van dhara'i (excuus) sloten, evenals de toepassing van vele andere maatregels.

We begrijpen ook dat de sji'ieten zich rond Imam Ali verzamelden, die de "Poort tot de stad van kennis" was, en hij zei altijd: "Vraag mij alles, want de Boodschapper van Allah opende voor mij duizend deuren van kennis, waarvan elke deur nog eens duizend deuren opende." [117] Maar de niet-sji'ieten scharen zich rondom Mouawijah ibn Abi Soefian, die weinig wist van de Profetische soenna.

Na de dood van Imam Ali werd de leider van de onrechtmatige partij de leider van de gelovigen. Hij misbruikte de islam door de invoering van zijn eigen persoonlijke opvattingen, die meer schade aan de islam toebrachten dan iemand voor hem had gedaan. Maar de soennieten en al-jamaah zeggen dat hij "de schrijver van de Openbaringen" was, en dat hij een vooraanstaand geleerde was in het interpreteren van de islam. Hoe konden ze zo over hem spreken terwijl hij het was, die Hassan ibn Ali vergiftigde, de Leider van de Hemelse jeugd? Misschien zeggen ze: "Dit was een aspect van zijn idjtihad (interpretatie) maar hij had het fout!"

Hoe konden ze zijn idjtihad beoordelen, terwijl hij degenen was die zijn eigen inhuulding met geweld afdwong bij het volk? Na hem droeg hij het khalifaat over aan zijn zoon Yazid, en hij veranderde het sjoera-systeem in een dynastiesysteem.

Hoe konden ze zijn idjtihad goedkeuren en hem een beloning geven, terwijl hij degene was die de mensen dwong om Ali en Ahl al-Beit in elke moskee te vervloeken, de nakomelingen van de Profeet, zodat het een nagevolgde gewoonte werd die zestig jaar duurde?

En hoe konden ze hem de "Schrijver van de Openbaringen" noemen, terwijl de openbaring drieëntwintig jaar tot de Boodschapper van Allah (s.a.w.) kwam, terwijl Mouawijah de eerste elf jaar ervan een polytheïst was, en toen hij later bekeerd was tot de islam leefde hij niet in Medina (want we konden nergens historische bronnen vinden die dat aantonen) terwijl Allah's Boodschapper (s.a.w.) niet in Mekka leefde na al-Fath (de verovering van Mekka door de moslims)? Dus hoe kon Mouawijah dan de schrijver van de Openbaringen zijn?

Kijk! Er is geen macht behalve van Allah, de Allerhoogste, de Grootste. De vraag komt weer tevoorschijn: welke groep zat goed en welke zat fout? Ofwel Ali en zijn volgelingen zaten fout of Mouawijah en zijn volgelingen zaten fout.

De Boodschapper van Allah (s.a.w.) legde alles uit, maar sommigen van hen die beweren dat ze de soenna volgen, zaten fout. Want het is mij door mijn onderzoek wel duidelijk geworden dat de mensen die Mouawijah verdedigen alleen de volgelingen van Mouawijah en de Oemmajaden kunnen zijn en niet, zoals ze zelf beweren, de volgelingen van de Profetische soenna. Als we hun standpunten analyseren, dan zien we dat ze de volgelingen van Ali haten en de dag van Asjoera vieren alsof het een feest is, en dat ze de metgezellen die de Profeet (s.a.w.) kwetsten tijdens zijn leven en na zijn dood, verdedigen en altijd rechtvaardigingen vinden voor hun daden.

Hoe kun je van Ali en Ahl al-Beit houden en tegelijkertijd hun vijanden en hun moordenaars zegenen? Hoe kun je van Allah en Zijn Boodschapper houden en tegelijkertijd degenen verdedigen die de regels van Allah en Zijn Boodschapper veranderden, en deze regels naar eigen goeddunken interpreteerden?

Hoe kun je degenen respecteren die de Boodschapper van Allah niet respecteerden en hem beschuldigden van Hajr (onzinpraat) tijdens zijn sterfbed en die zijn leiderschap ter discussie stelden?

Hoe kun je religieuze leiders volgen die vanwege politieke redenen werden aangesteld door de Oemmayaden en de Abbassieden en de echte religieuze leiders verwaarlozen, terwijl de Boodschapper van Allah hun aantal [118] en hun namen noemde?[119]

Hoe kan je iemand volgen die de Profeet (s.a.w.) niet erg goed kende en de poort tot de stad van kennis verwaarlozen, wiens positie ten opzichte van de Boodschapper dezelfde was als die van Haroen tot Moesa?

Wie was eigenlijk de eerste die de termen Ahl al-Soenna (soenna hadiths) en al-Jamaah gebruikte? Ik heb door de geschiedenisboeken heen gezocht en ben erachter gekomen, dat ze overeenkwamen het jaar waarin Mouawijah de macht greep 'het jaar van al-Jamaah' te noemen. Het werd zo genoemd omdat de natie in twee partijen werd verdeeld na de dood van Oethmaan: de sjia (partij) van Ali en de volgelingen van Mouawijah. Zodoende wijst de naam Ahl al-Soenna en al-Jamaah op de soenna van Mouawijah en de erkenning van zijn leiderschap, en betekent het niet de volgelingen van de soenna van Allah's Boodschapper (s.a.w.)

De imams en andere leden van Ahl al-Beit die afstammen van Allah's Boodschapper, weten meer dan iemand anders over de soenna van hun grootvader en wat erbij komt kijken. De mensen van Mekka kennen haar paden beter dan iemand anders. Maar wij verzetten ons tegen de twaalf Imams die de Boodschapper van Allah (s.a.w.) in zijn hadiths heeft genoemd en we volgen hun vijanden. Ondanks onze kennis van de hadith waarin de Boodschapper van Allah (s.a.w.) twaalf khaliefen noemt, allemaal van de Qoraisj, stoppen we altijd bij vier khaliefen. Misschien was het Mouawijah die ons Ahl al-Soenna en al-Jamaah noemde, doelend op de instemming met zijn hadiths, waarin hij het verplicht maakte om Ali en Ahl al-Beit te vervloeken. Dit duurde zestig jaar tot Omar ibn Abdoel Aziz, moge Allah tevreden met hem zijn, er een eind aan maakte. Sommige historici vertellen ons dat de Oemmayaden zelf samenspannen om Omar ibn Abdoel Aziz te vermoorden (hij was zelf één van hen) omdat hij de soenna beëindigde om Ali ibn Abi Talib te vervloeken.

O mijn volk! Laat ons, geleid door Allah de Allerhoogste, gaan zoeken naar de waarheid en onszelf bevrijden van dat blinde vooroordeel. Want wij zijn slachtoffers van de Abbassieden en slachtoffers van die zwarte geschiedenis met haar intellectuele onvruchtbaarheid, waar we lange tijd aan onderworpen waren. We zijn zonder enige twijfel slachtoffers van listige en doortrapte mensen zoals Mouawijah, Amr ibn al-As, al-Moerirah ibn Sj'bah en anderen. Onderzoek onze islamitische geschiedenis om de absolute waarheid te achterhalen en Allah zal je dubbel belonen. Laten we hopen dat we deze natie kunnen verenigen die getroffen werd door de dood van haar profeet en toen verdeeld werd in drieënzeventig partijen.

Laten we deze natie verenigen onder de vlag van "Er is geen God dan Allah en Mohammed is de Boodschapper van Allah" en Ahl al-Beit volgen. Want Allah's Boodschapper (s.a.w.) heeft ons geboden hen te volgen toen hij zei: "Sta niet tegenover hen, want dan zal je vergaan, en hou je niet afzijdig van hen, want dan zal je vergaan; en onderwijs hen niet, want zij weten meer dan jij" [120]

Als we dat doen zal Allah zijn boosheid van ons weghalen en hij zal onze angst veranderen in vrede en kalmte. Hij zal ons in staat stellen om over deze aarde te heersen en Hij zal Zijn goede heilige dienaar Imam Mahdi – moge vrede met hem zijn – laten verschijnen. Allah's Boodschapper beloofde ons dat met zijn wederkomst de aarde met vrede en rechtvaardigheid gevuld zal worden nadat hij eerst gevuld was met onrechtvaardigheid en onderdrukking... Zo zal Allah door middel van hem de hele wereld verlichten.

Een uitnodiging aan vrienden om mee te doen aan het onderzoek

De verandering was het begin van spiritueel geluk voor mij en ik voelde een grote vreugde een innerlijke vrede voor het juiste geloof dat ik had ontdekt, en ik had geen enkele twijfel dat het de ware islam was. Ik was in de zevende hemel en trots op mezelf vanwege de leiding en richting die ik ontving van Allah. Op een gegeven moment kon ik de stilte en de heimelijkheid van wat er zich in mij afspeelde, niet langer verdragen. Ik zei tegen mezelf : “Ik moet de mensen de waarheid vertellen.” “Praat over de gunsten van jouw Heer” en: “Het is één van de grootste gunsten, of eigenlijk: de grootste gunst in dit leven en het leven in het hiernamaals”, en: “Hij die zwijgt over de waarheid is een stomme duivel” en “Na de waarheid is er niets meer om af te dwalen.”

Wat me zo overtuigd maakte dat ik deze waarheid wilde verspreiden was de onschuldigheid van de soennietische hadithvolgelingen en al-Jamaah, die van Allah's Boodschapper en Ahl al-Beit houden. Alles wat er hoeft te gebeuren is de mist weg te halen die door de geschiedenis is veroorzaakt, dan zouden ze het rechte pad volgen. En dit is wat er met mij is gebeurd. Allah, de Allerhoogste, zei:

“... Jullie ook waren eerst zó, toen is Allah goedgunstig geweest tegen jullie.” (Heilige Qoraan 4:94)

Ik nodigde vier van mijn vrienden uit die ook docenten waren bij mij op de faculteit. Twee van hun waren godsdienstdocenten, de derde was arabist en de vierde onderwees Islamitische filosofie. Ik verzocht hun om mee te doen aan dit pittige en bittere onderzoek.

Bij hen wekte ik de indruk dat ik door gebrek aan kennis van bepaalde termen enige twijfels bleef behouden. Mijn vrienden vonden het goed om bij mij thuis te komen na het werk. Ik stelde voor om het boek Al Morajaát te lezen omdat de schrijver rare dingen betreft de godsdienst aansneed.

De drie vrienden vonden het zeer interessant Alleen onze vierde man, de arabist, vond het na vier zittingen zonde van zijn tijd om hiermee nog door te gaan. Hij zei: “Het Westen is nu bezig om de ruimte te ontdekken, terwijl jullie je nog steeds verdiepen in het khalifaat! Binnen een maand hadden we het boek uit, en de drie vrienden zagen de waarheid in. Ik steunde hen en hielp hen bij hun weg en ik gaf hen alles wat ik had verzameld aan ervaring en kennis tijdens de jaren van onderzoek. Ik begon de zoetheid van de leiding te proeven en werd heel hoopvol over de toekomst. Ik nodigde regelmatig vrienden van Gafsa uit die ik kende van de moskeeschool of de soefi orde, nog afgezien van een paar trouwe studenten. Een jaar ging voorbij, en Allah zij dank werden we een groot aantal. We waren allemaal vrienden van Ahl al-Beit. We waren de vrienden van hun vrienden en de vijanden van hun vijanden, we vierden hun feesten en rouwden tijdens asjoera.

Twee van mijn brieven met het nieuws van mijn verlichting stuurden we tijdens het feest van al-Radier naar al-sayyid al-Khoe'i en al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr. Het was de eerste keer dat we het al-Radierfeest in Gafsa vierden. Het werd algemeen bekend dat ik tot de sji'ia bekeerd was en dat ik de mensen opriep om Ahl al-Beit te volgen. Allerlei soorten geruchten en verdachtmakingen begonnen zich door het land te verspreiden. Ik werd ervan beschuldigd een Israëliische spion te zijn die de mensen liet twijfelen aan hun religie, dat ik de metgezellen vervloekte en voor onrust onder de mensen wilde zorgen...etcetera.

In de hoofdstad Tunis benaderde ik twee vrienden Rashid al-Ghannoeshi en Abdoel Fattah Moro, die zich sterk tegen mijn ideeën verzetten. In een gesprek dat in het huis van Aboel Fattah plaatsvond, zei ik dat wij als moslims onze boeken dienden te herlezen en onze

geschiedenis dienden te herzien. Ik gaf Sahih al-Boekhari als voorbeeld, omdat het materiaal bevat dat elk weldenkend mens met moeite kan accepteren. Ze werden heel boos op me en zeiden: “Wie ben jij om Boekhari ter discussie te stellen?” Ik deed mijn best om hen over te halen mee te doen aan het onderzoek, maar ze weigerden. Ze zeiden: “Dat jij nu een sji’iet bent geworden is jouw zaak, maar probeer ons niet te bekeren. We hebben een taak die belangrijker is, namelijk ons verzetten tegen de regering die niet volgens de islam werkt.” Ik antwoordde door te zeggen: “Wat heeft het voor zin? Als jullie aan de macht komen zullen jullie meer doen dan zij nu doen, omdat jullie de ware islam niet kennen.” Zodoende eindigde onze ontmoeting in een gevoel van wederzijdse afkeer.

Sommige mensen van de Moslim Broederschap begonnen een campagne tegen ons omdat ze toentertijd niet op de hoogte waren van de Islamitische Trend Beweging. Ze begonnen het gerucht onder hun geleerden te verspreiden dat ik een agent van de regering was en dat ik de moslims aanmoedigde om aan hun geloof te twijfelen om hen af te houden van de belangrijkste kwestie, namelijk het verzet tegen de regering.

Geleidelijk begonnen de mensen ons te isoleren, vooral de jonge leden van de Moslim Broederschap en de sjeikhs die de wegen van de soefi’s volgen. We maakten moeilijke tijden door. We leefden als vreemdelingen in onze eigen huizen tussen onze eigen broeders. Maar Allah, gezegend zij Hij, keerde onze situatie ten goede en vele jonge mensen uit diverse steden kwamen ons bezoeken om de waarheid te zoeken. Ik deed mijn uiterste best om hen te overtuigen en als gevolg daarvan konden vele jongelui het licht zien. Ze kwamen uit Tunis, Kairawan, Soesa en Sidi Boe Zaid. Tijdens mijn zomervakantie naar Irak reisde ik door Europa en ik ontmoette vrienden in Frankrijk en Holland en besprak ik het onderwerp met hen, en geprezen zij Allah, zagen zij het licht ook.

Ik was absoluut opgetogen toen ik al-sayyid Muhammad al-Sadr bij hem thuis in het heilige Najaf ontmoette, waar hij omringd werd door een groep geleerde mensen. Hij stelde me voor als het zaad van de sji’a (het volgen van Ahl al-Beit) in Tunesië. Hij vertelde ook dat hij had gehuild toen hij de eerste keer mijn brief had gekregen met het nieuws dat we het feest van al-Radier hadden gevierd, en mijn klachten over de moeilijkheden die we ondervonden zoals kwaadsprekerij en isolering.

Al-sayyid zei: “Het is onvermijdelijk dat we moeilijke tijden meemaken, want het pad van Ahl al-Beit is een moeilijk pad. Iemand kwam bij de Profeet (s.a.w.) op bezoek en zei tegen hem: “O Boodschapper van Allah, ik hou van u.” Hij antwoordde: “Verwacht dan vele beproevingen.” De man zei: “Ik hou van uw neef Ali.” Hij antwoordde: “Verwacht dan vele vijanden”. De man zei: “Ik hou van Hassan en Hoessein.” Hij antwoordde: “Bereid je dan voor op armoede en vele kwellingen.” Wat hebben wij betaald voor de gerechtigde zaak, waarvoor Aboe Abdoellah Hoessein (a.s.) met zijn leven en dat van zijn familieleden en metgezellen betaalde? Daarvoor betaalden de sji’ieten gedurende de hele weg van de geschiedenis en zij betalen nog steeds tot op de dag van vandaag, als een prijs voor hun verbintenis met Ahl al-Beit. Mijn broeder het is onvermijdelijk dat we door moeilijkheden gaan en offers brengen voor de gerechtigde zaak. En als Allah jou helpt in het leiden van één mens naar het rechte pad, dan is dat de hele wereld met wat erin zit waard.

Al-sayyid al-Sadr adviseerde me ook om me niet te isoleren, maar juist dichterbij onze soennietische broeders te staan als zij zich van mij afwendden; en achter hen te gaan staan in het gebed zodat er geen breuken in relaties ontstaan. Hij raadde me aan om hen als onschuldige slachtoffers te beschouwen van een verdraaide geschiedenis en slechte propaganda, want mensen zijn de vijand van wat ze niet kennen.

Al-sayyid al-Khoe'i adviseerde me ongeveer in dezelfde trant en Al-sayyid Mohammed Ali al-Tabatabai al-Hakim had ons altijd al brieven vol met goede adviezen gestuurd, die grote invloed hadden op de ontwaakte broeders.

Mijn bezoeken aan de heilige stad Najaf en haar geleerde mensen werden steeds regelmatig, en ik beloofde mezelf dat ik elke zomervakantie in de buurt van Imam Ali zou doorbrengen en de lessen van Al-sayyid Mohammed Baqir al-Sadr zou bijwonen, van wie ik veel geleerd heb. Ik beloofde mezelf ook de graven van alle twaalf Imams te bezoeken. Allah hielp mij deze wens te vervullen, nog voor ik het graf van Imam al-Rida kon bezoeken, dat in Mashhad ligt, op de grens tussen de U.S.S.R. en Iran. Daar ontmoette ik een paar eminente geleerden van wie ik heel veel geleerd heb.

Al-sayyid al-Khoe'i, die we volgen in onze religieuze zaken, gaf me toestemming om Khoems en Zakaat te gebruiken om onze ontwaakte groep te helpen, en hen te geven wat ze nodig hadden zoals boeken en beurzen en vele andere dingen. Het lukte me om een kleine bibliotheek op te richten dat een aantal belangrijke bronnen bezat die te maken hadden met het onderzoek, van beide partijen, soennieten en sji'ieten. Ik noemde het de Ahl al-Beit bibliotheek en dit kwam ten goede aan vele mensen, alle lof zij Allah.

Vijftien jaar geleden kon ik mijn geluk niet op toen de klerk van Gafa's stadsbestuur erin toestemde om de straat waar ik woon "Imam Ali ibn Abi Talib-straat" (a.s.) te noemen. Ik wil bij deze gebruik maken om hem te danken voor dit nobele gebaar. Hij is één van de hardwerkende moslims en hij heeft een groot respect en liefde voor Imam Ali, en ik gaf hem "al-Moejaraat" van Sharaf al-Din cadeau. Hij en onze groep hebben wederzijds respect en liefde voor elkaar, moge Allah hem goed belonen en hem schenken waar hij naar verlangt. Een paar slechte mensen probeerden het straatnaambord weg te halen, maar al hun pogingen mislukten. Allah wilde het laten waar het was, en we krijgen brieven uit de hele wereld die de naam van Imam Ali ibn Abi Talib's straat dragen, wiens naam onze stad zegende.

Volgens het advies van Ahl al-Beit (a.s.) en de raad van de geleerden van de heilige stad Najaf zijn we vast van plan in contact te blijven met onze soennietische broeders van de andere madhahibs en we bewaren onze contacten met al-Jamaah door samen te bidden. Zodoende beginnen de mensen ons te vragen naar onze gebeden, onze woedoe' en onze opvattingen.

Geleid door de waarheid

In een klein dorp in het Zuiden van Tunesië tijdens een bruiloft zat een oude vrouw te luisteren naar het gepraat van een groep vrouwen over een getrouwd stel. De dame uitte haar verbazing over wat ze hoorde. Toen haar gevraagd werd waarom, zei ze dat ze aan beiden borstvoeding gegeven had toen die twee nog beiden baby's waren. De vrouwen verspreidden natuurlijk het nieuws snel onder hun echtgenoten, die de zaak onderzochten. De vader van de vrouw bevestigde dat de oude dame inderdaad zijn dochter gezoogd had, en de vader van de man bevestigde dat zijn zoon eveneens gezoogd was door dezelfde dame.

Natuurlijk raakten de twee stammen opgewonden door het nieuws. Ze begonnen met elkaar te ruziën en elkaar ervan te beschuldigen de oorzaak te zijn van deze tragedie, die de wraak van Allah op hen zou halen. Wat het nog erger maakte was het feit dat het huwelijk tien jaar eerder gesloten was en er drie kinderen uit voortgekomen waren. Zodra de vrouw het nieuws hoorde vluchtte ze naar haar vaders huis en weigerde iets te eten of te drinken. Ze probeerde zelfs zelfmoord te plegen, want ze kon de schok niet verdragen dat ze met haar broer getrouwd was en drie kinderen gebaard had zonder de echte situatie te kennen.

Door de confrontatie tussen beide stammen werden veel mensen gekwetst tot er een zekere sjeik tussenbeide kwam en het gevecht beëindigde. Hij adviseerde om de kwestie aan gekwalificeerde geleerden voor te leggen en hun mening te vragen; hopelijk zouden zij tot een oplossing komen.

De mensen in kwestie begonnen aan hun reis rond de grote stad om aan geleerden een oplossing te vragen voor hun problemen.

Telkens als zij de zaak voorlegden aan een geleerde en hem om advies vroegen, dan verklaarde hij dat het huwelijk ongeldig was en dat het paar voor de rest van hun leven gescheiden diende te blijven. Voorts dienden ze een slaaf te bevrijden of twee maanden lang onafgebroken te vasten daarnaast hadden ze diverse andere fatwa's als oplossing voor hun situatie.

Tenslotte arriveerden ze in Gafsa en legden de zaak voor aan de geleerde mensen aldaar, maar het antwoord bleef hetzelfde, omdat alle Maliki's het huwelijk van een stel verbieden als zij zelfs maar één druppel bij dezelfde vrouw gedronken hebben. Ze volgen hierin Imam Malik die het drinken van melk en alcohol op dezelfde manier behandelde en zei: "Als een grote hoeveelheid of wat jou ook dronken maakt, verboden is, maakt dat een kleine hoeveelheid ervan ook verboden." Derhalve dient een huwelijk van een stel, dat ook maar één druppel borstvoeding kreeg van één en dezelfde vrouw, ook verboden te worden.

Een van de mannen die zich onder de aanwezigen bevond, nam hen apart en adviseerde hen naar mij toe te komen.

Hij zei tegen hen: "Vraag Tijani over deze kwestie, want hij kent alle Madh-hibs (wetscholen) en ik heb hem vaak horen argumenteren met gekwalificeerde geleerden, waarbij hij het met zijn logische argumenten van hen won."

Dit was wat de echtgenoot van de vrouw me vertelde toen ik hem in mijn bibliotheek ontving. Hij vertelde mij het hele verhaal in detail en zei tegen me: "Meneer, mijn vrouw wil zelfmoord plegen, onze jongens worden verwaarloosd en we weten niet hoe we uit deze benauwde positie uit kunnen komen. De mensen hebben mij naar u geleid, in de hoop dat u een oplossing hebt, vooral nu ik al deze boeken zie die u bezit, die ik nog nooit van mijn leven gezien heb."

Ik bracht hem een kop koffie en dacht even over de zaak na. Toen vroeg ik hem hoeveel keer hij van de desbetreffende vrouw borstvoeding had gekregen. Hij zei: "Ik weet het niet, maar mijn vrouw heeft twee of drie keer borstvoeding gekregen en haar vader heeft bevestigd dat hij zijn dochter twee of drie keer naar die oude vrouw heeft gebracht."

Ik zei: “Als dat waar is dan is er geen probleem en is jullie huwelijk legaal en geldig.” De arme man sprong op en kuste mijn handen en hoofd en zei: “Moge Allah u goed nieuws brengen, want u hebt de poorten van vrede voor me geopend.” Nog voor hij zijn koffie op had of mij naar mijn bronnen gevraagd had vroeg hij mijn toestemming om weg te mogen gaan. Hij ging haastig naar buiten om zijn vrouw de kinderen en de rest van de familie het goede nieuws te vertellen.

Maar de volgende dag kwam hij terug met zeven mannen en stelde ze aan me voor: “Dit is mijn vader, dit is mijn schoonvader...” De derde was de burgemeester van het dorp, de vierde was de imam van het vrijdagmiddaggebed, de vijfde was de adviseur in religieuze zaken, de zesde was het stamhoofd en de zevende was het hoofd van de school. “Ze komen allemaal om de zaak van de borstvoeding te onderzoeken, en willen weten hoe u het huwelijk als geldig kunt beschouwen.”

Ik nam de hele club mee naar de bibliotheek en groette hen en bood hen koffie aan, want ik verwachtte een langdurige discussie met hen.

Ze zeiden: “We komen erover praten hoe u een huwelijk wettig kunt verklaren, terwijl het stel door dezelfde vrouw gevoed is. Zo’n huwelijk is verboden door Allah in de Qoraan en door Zijn Boodschapper, die zei dat het verboden is als het stel borstvoeding heeft gekregen (van dezelfde vrouw), evenals het verboden is als het stel familie van elkaar is (broer en zus). Imam Malik heeft het ook verboden.”

Ik zei: “Heren, u bent met zijn achten en ik ben in mijn eentje, en als ik tegen jullie allemaal spreek dan zal ik niet in staat zijn jullie te overtuigen en dan zal het gesprek haar zin verliezen. Ik stel voor dat jullie iemand kiezen om de zaak met mij te bespreken, dan zullen jullie als scheidsrechter tussen ons fungeren.”

Ze vonden het een goed idee en kozen de religieuze adviseur als hun vertegenwoordiger, omdat ze dachten dat hij meer kennis had en er beter voor geschikt was dan iemand anders. De man begon zijn uiteenzetting met de vraag hoe ik iets toe kon staan dat verboden was door Allah, Zijn Boodschapper (s.a.w.) en door alle imams.”

Ik zei: “God verhoedde dat! Dat heb ik nooit gedaan. Maar Allah verbood het huwelijk (wanneer er sprake was van gedeelde borstvoeding) door het in het kort te vermelden in een Qoraanvers. Hij specificerde niet de details, maar Hij liet het daarentegen over aan Zijn Boodschapper om te verduidelijken hoe en hoe vaak.”

Hij zei: “Imam Malik verbiedt het huwelijk als eer één druppel van de borstvoeding is genomen.”

Ik zei: “Dat weet ik. Maar imam Malik is geen absolute autoriteit over alle moslims en wat zegt u over de mening van de andere imams?”

Hij zei: “Moge Allah tevreden over hen zijn, zij volgden allemaal de voetstappen van Allah’s Boodschapper.”

Ik zei: “Wat hebt u dan tegen Allah te zeggen dat u Imam Malik volgt, die een hadith van Allah’s Boodschapper (s.a.w.) tegenspreekt?”

Hij keek verbijsterd en zei: “Geprezen zij Allah! Ik wist niet dat Imam Malik de hadiths van de Profeet kon tegenspreken.”

De rest van de mannen stond nog meer perplex en waren verbijsterd dat ik Imam Malik durfde te bekritisieren, wat ze nog nooit eerder gehoord hadden.

Ik ging door met vragen: “Was Imam Malik één van de metgezellen?”

Hij antwoordde: “Nee.” Ik vroeg: “Was hij één van de volgelingen?” Hij antwoordde: “Nee, maar hij volgde de vroege volgelingen.” Ik vroeg: “Wie was dichterbij, hij of imam Ali-ibn-Abi -Talib?” Hij antwoordde: “Imam Ali-ibn-Abi -Talib was één van de rechtgeleide khaliefen.” Een van de mannen voegde eraan toe: “Onze meester Ali (a.s.) is de poort tot de stad van kennis.” Ik zei: “Waarom verlaat je de poort tot de stad van kennis en volg je een

man die noch een metgezel, noch een volgeling was? Hij werd geboren na de burgeroorlog en nadat de stad van Allah's Boodschapper geplunderd was door Yazids troepen, die de beste metgezellen hebben vermoord en alle aspecten van de menselijke moraal hebben geschonden en die de soenna van de Boodschapper hebben veranderd in een erfelijkheidsdoctrine van eigen makelij. Hoe kan iemand dan vertrouwen hebben in deze imams die de autoriteiten behaagden, omdat ze preekten in overstemming met hun strategieën?"

Iemand anders begon te praten en zei: "We hebben gehoord dat u een sji'iet bent en dat u imam Ali aanbidt." Zijn vriend die naast hem zat stompte hem en zei: "Wees stil, schaam jij je niet om zoiets te zeggen tegen zo'n geleerd man? Ik heb vele geleerden gezien in mijn leven, maar ik heb nog nooit iemand gezien die zo'n bibliotheek bezit als deze. Bovendien is zijn argument gebaseerd op kennis en hij klinkt overtuigd over wat hij zegt."

Ik antwoordde: "Ja, dat is waar, ik ben een sji'iet. De sji'ieten aanbidden Ali niet, alleen in plaats van imam Malik te volgen zij Imam Ali omdat hij de poort tot de stad van kennis is, zoals uzelf heeft gezegd."

De religieuze adviseur vroeg: "Stond Imam Ali een huwelijk toe tussen stellen die door dezelfde vrouw waren gevoed?"

Ik antwoordde: "Nee, hij verbood het als de baby's vijftien keer na elkaar waren gevoed door dezelfde vrouw, wat vlees en botten zou produceren."

De vader van de vrouw was erg blij over wat ik zei en zijn gezicht klaarde op toen hij zei: "Gezegend zij Allah! Mijn dochter werd twee of drie keer door die oude vrouw gevoed. De uitspraak van Imam Ali is een oplossing voor ons dilemma en een zegening van Allah. We hadden de hoop al verloren!"

De religieuze adviseur zei: "Geef ons de authentieke bronnen van de hadith (van imam Ali) zodat we gerustgesteld worden. Ik gaf hen "Minhaj al-Salihin" door Al-sayyid al-Khoe'i, en las het hoofdstuk voor over de borstvoeding en wat het inhoudt.

De mannen waren verheugd, vooral de echtgenoot, die bang was dat ik geen bronvermelding had. Ze vroegen mij of ze het boek mochten lenen, zodat ze het naar hun dorp konden meenemen en het als bronvermelding konden gebruiken voor hun argumentatie.

Ik leende hen het boek en toen verlieten ze me vol complimenten en verontschuldigungen.

Zodra ze mijn huis verlieten, kwamen ze een duistere man tegen die hen naar een paar kwaadaardige religieuze leiders bracht. Dezen maakten hen bang en zeiden dat ik een "Israëlische agent" was en dat het boek "Minhaj al-Salihin" allemaal leugens waren; dat de mensen van Irak allemaal godslasteraars en hypocrieten waren; dat de sji'ieten "Madjoes" waren die een huwelijk toestonden tussen broer en zus en dat was de reden waarom ik de man toestond zijn huwelijk met zijn "zuster" voort te zetten, terwijl hij borstvoeding had gedronken bij de zelfde vrouw. Tenslotte overtuigden ze de mannen en dwongen ze de echtgenoot om de wettige stappen tot een scheiding te nemen in Gafsa's gerechtshof. De rechter van Gafsa vroeg hen naar de hoofdstad Tunis te gaan en de moefti van de republiek te benaderen, want hij wist misschien een oplossing. De echtgenoot ging naar de hoofdstad en wachtte daar een maand lang tot hij een gesprek met hem kreeg. Tijdens het gesprek legde de echtgenoot de zaak in detail uit. Toen vroeg de moefti naar de religieuze geleerden die het huwelijk als legaal hadden geaccepteerd. Hij zei dat niemand er zo over dacht, behalve één die al-Tijani al-Samawi heette. De moefti maakte een aantekening van mijn naam en zei tegen de man: "Ga terug naar jouw dorp en ik zal de rechter in Gafsa schrijven."

Kort daarna kwam de brief van de moefti van de republiek. De advocaat van de echtgenoot las de brief waarin stond dat de moefti bepaald had, dat het huwelijk ongeldig was.

De echtgenoot die er erg moe en uitgeput uitzag, werd door zijn advocaat op de hoogte gesteld van de brief. Hij kwam me later opzoeken en verontschuldigde zich voor alle ongemakken die hij me had bezorgd.

Ik bedankte hem voor zijn wellevendheid jegens mij, maar ik uitte mijn verbazing over het besluit van de moefti, die het huwelijk als ongeldig beschouwde. Ik vroeg hem ook de brief van de moefti naar het gerechtshof van Gafsa te brengen, zodat ik hem kon publiceren in de Tunesische kranten. Zo kon ik aantonen dat de moefti van de republiek eigenlijk niet veel wist over de vier islamitische madhhabs en de onderlinge juridische verschillen inzake de kwestie van broederschap door borstvoeding niet kende.

Maar de echtgenoot vertelde me dat hij het dossier van zijn zaak niet kon vinden, en mij de brief dus niet kon geven. Toen vertrok hij.

Een paar dagen later ontving ik een uitnodiging van de rechter. Hij vroeg mij het boek en andere bewijzen te komen brengen die een huwelijk toestaan tussen twee mensen die gevoed zijn door dezelfde vrouw. Ik koos een aantal bronnen uit en bereidde de hoofdstukken voor over verwantschap door borstvoeding bij dezelfde vrouw, zodat ik de bewijzen snel kon leveren.

Ik ging op de afgesproken tijd naar het gerechtshof en werd door de klerk ontvangen. Hij nam me mee naar het kantoor van de rechter. Ik was verbaasd daar de districtsrechter en de aanklager van de republiek en nog drie andere rechters aan te treffen. Ik zag dat de rechters hun officiële toga's aanhadden, alsof ze een oordeel gingen vellen. Ik zag ook dat de echtgenoot aan het eind van de rechtszaal zat, kijkend naar de rechters.

Ik groette iedereen, maar ze keken me minachtend aan. Toen ik ging zitten vroeg de opperrechter mij: "Bent u al-Tijani al-Samawi?" Ik antwoordde: "Ja." Hij vroeg me: "Bent u degene die een oordeel velde dat het huwelijk in dit geval geldig verklaart?"

Ik zei: "Nee, ik velde geen oordeel, maar de Imams en de religieuze geleerden van de islam velden dat oordeel door dat huwelijk als correct en wettig te accepteren."

Hij zei: "Dat is waarom we u hier hebben laten komen en nu zit u in de beklagdenbank. Als u uw stelling niet kunt staven met deugdelijke bewijzen, dan zijn wij genoodzaakt u naar de gevangenis te sturen en zult u hier nooit meer uit komen als een vrij man."

Toen wist ik dat ik werkelijk in de beklagdenbank zat, niet omdat ik een oordeel had geveld over die specifieke zaak, maar vanwege die boosaardige religieuze geleerden die de rechter hadden verteld dat ik een onruststoker was en dat ik de metgezellen vervloekte en actie voerde om steun te werven voor Ahl al-Beit.

De opperrechter vroeg om twee getuigen tegen me te brengen, dan zou hij de bevoegdheid hebben om me in de gevangenis te gooien. Daar kwam nog eens bij dat de Moslim Broederschap profijt trok van mijn oordeel in deze zaak en het gerucht verspreidde dat ik huwelijken tussen broers en zussen wettig had verklaard; en dat is, naar zij zeggen, wat sji'ieten geloven!

Ik wist het absoluut zeker toen de opperrechter dreigde me in de gevangenis te gooien, dus er zat niets anders op dan hem uit te dagen en mijzelf te verdedigen met alle moed die ik in me had. Ik zei tot de opperrechter: "Kan ik vrijuit spreken zonder bang te hoeven zijn?"

Hij zei: "Ja, dat kun je, want je hebt geen advocaat."

Ik zei: "Als eerste wil ik graag zeggen dat ik mijzelf niet aangesteld heb om oordelen (fatwa's) te vellen. Maar dat is de echtgenoot van de vrouw, dus vraag het hem. Hij kwam naar mijn huis en stelde me een vraag en het was mijn taak om hem de informatie te verschaffen waarover ik beschikte.

Ik vroeg hem hoe vaak zijn vrouw gevoed was door de oude vrouw en toen hij zei dat het slechts twee of drie keer was geweest, toen gaf ik hem het antwoord volgens de islamitische wet. Ik probeerde de islam niet te interpreteren, noch probeerde ik iets te legaliseren."

De opperrechter zei: “Verbazingwekkend!. Nu beweert u dat u de islam kent en wij niet!”
Ik antwoordde: “God verhoedde! Dat bedoelde ik niet. Maar iedereen weet hier dat de Maliki madhhab hier eindigt. Wat ik deed was zoeken in de andere islamitische Madhahibs en een oplossing zoeken voor deze zaak.”

De opperrechter vroeg: “Waar vond u de oplossing?”

Ik zei: “Edelachtbare, mag ik u een vraag stellen voor ik antwoord geef?”

Hij antwoordde: “Vraag wat u wilt.”

Ik vroeg: “Wat zegt u over de islamitische Madhahib?”

Hij antwoordde: “Ze zijn allemaal correct want ze volgen allemaal de opvattingen van Allah’s Boodschapper, en er zit genade in hun verschillen.”

Ik zei: “Wel, heb medelijden met deze arme man – wijzend op de echtgenoot – die de laatste twee maanden bij zijn vrouw en kinderen vandaan is, terwijl een van de islamitische wetscholen een oplossing heeft voor zijn probleem.”

De opperrechter reageerde nijdig: “Lever ons het bewijs en stop met al die onzin. We stonden u toe om uzelf te verdedigen, maar nu bent u een advocaat geworden die anderen verdedigt.”

Ik haalde uit mijn aktetas een boek tevoorschijn, “Minhaj al-Salihin” getiteld door al-sayyid al-Khoe’i en zei: “Dit is de wetschool van Ahl al-Beit, en daarin staat het absolute bewijs.”

Hij onderbrak me door te zeggen: “Vergeet de wetschool van Ahl al-Beit, die kennen we niet en we geloven er niet in.” Ik verwachtte zo’n antwoord, daarom had ik na wat onderzoek een aantal bronnen van de soennietische hadithkenners bij me, en ik rangschikte ze volgens mijn inzichten. Ik zette Sahih Boekhari op de eerste plaats, toen Sahih Moeslim, daarna "al-Fatawa" door Mahmoed Shaloot, vervolgens "Bidayat al-Moejtahid wa Nihayat al-Moeqtasid" door Ibn-Roeshd, daarna "Zad al-Maseer fi Ilm al-Tafseer" door Ibn- al-Jawzi en vele andere soennietische bronnen.

Toen de opperrechter weigerde te kijken naar het boek van Al-sayyid al-Khoe’i, vroeg ik welk boek hij vertrouwde.

Hij zei: “Boekhari en Moeslim.”

Ik nam Sahih Boekhari en opende het op de specifieke pagina’s en zei: “Hier staat het edelachtbare, lees maar.”

Hij zei: “Lees u het.”

Ik las: “Die en die vertelde ons dat Aïsja, (Oem-al-Moemienien) de moeder van de gelovigen, zei dat de Boodschapper van Allah (s.a.w.) in zijn leven alleen het huwelijk had verboden, als het koppel meer dan vijf keer was gevoed door dezelfde vrouw.”

De opperrechter nam het boek van me over en gaf het toen aan de procureur-generaal, hij las de hadith ook en gaf het boek door aan de andere rechters. In de tussentijd liet ik de opperrechter Sahih al-Boekhari zien, en wees hem dezelfde hadith aan, toen opende ik “al-Fatawa” door al-Azhars sjeik Shaloot, die de verschillen opnoemde tussen de imams over de borstvoedingskwestie. Sommigen van hen verboden het huwelijk als er vijftien keer gevoed was, anderen zeiden zeven of zelfs vijf keer, behalve Malik die de hadith tegensprak en het huwelijk verbood als het stel één druppel melk bij dezelfde vrouw gedronken had. Shaloot voegde eraan toe: “Ik neig naar de middelste versie en zeg zeven keer of meer.”

Na gekeken te hebben naar de bronnen keerde de opperrechter zich tot de echtgenoot van de vrouw en zei tegen hem: “Ga en haal uw schoonvader om te getuigen dat uw vrouw twee of drie keer is gevoed door de oude vrouw, dan kunt u uw vrouw vandaag met u meenemen.”

De arme man was opgetogen. De procureur-generaal en de andere rechters verexcuseerden zichzelf en verlieten de rechtszaal. Toen ik alleen was met de opperrechter verontschuldigde hij zichzelf en zei: “Vergeef me voor de verkeerde informatie die ik over u heb gekregen, nu begrijp ik dat zij bevooroordeelde en afgangstige mensen zijn, die u kwaad proberen te doen.”

Ik was heel erg blij met deze snelle verandering van gemoedstoestand en zei: "O Edelachtbare, gezegend zij Allah die mij liet overwinnen dankzij u."

Hij zei: "Ik heb gehoord dat u een grote bibliotheek heeft, heeft u "Hayat al-Haywan al-Koebra" van al-Damiri?"

Ik zei: "Ja."

Hij vroeg: "Mag ik dat boek van u lenen, ik ben er de laatste twee jaar naar op zoek geweest?"

Ik zei: "U mag het hebben, edelachtbare, wanneer u maar wilt."

Hij zei: "Heeft u tijd om af en toe naar mijn bibliotheek te komen, zodat we verschillende onderwerpen kunnen bespreken. Hopelijk kan ik iets van u leren."

Ik zei: "God verhoede! Ik zal van u leren. U bent mijn meerdere zowel in leeftijd als in positie. Hoe dan ook, ik heb vier dagen per week vrij, dan sta ik tot uw beschikking."

We spraken af elkaar elke zaterdag te ontmoeten, omdat hij geen rechtszaken had op die dag. Daarna vroeg hij me de Sahihs van Boekhari en Moeslim en al-Fatawa van Mahmoed Shaltoot voor hem achter te laten, zodat hij de relevante passages kon kopiëren. Toen stond hij op en deed me uitgeleidde uit zijn kantoor.

Ik kwam vol vreugde naar buiten en dankte Allah, gezegend is Hij voor die morele overwinning. Ik kwam het gerechtshof bang binnen en werd bedreigd met gevangenschap, maar kwam naar buiten met de opperrechter als een goede vriend die me vroeg met hen te discussiëren zodat hij wat van mij kon leren! Het is de genade van Ahl al-Beits manieren. Het laat de mensen niet vallen die zich eraan vasthouden, en het is een veilige plek voor een ieder die erbij komt.

De echtgenoot van de vrouw sprak met de mensen van zijn dorp over wat er gebeurd was. Het nieuws verspreidde zich naar de naburige dorpen en de vrouw keerde terug naar het huis van haar echtgenoot, en de zaak eindigde ermee dat het huwelijk legaal was. De mensen begonnen te zeggen dat ik geleerder was dan wie dan ook, zelfs geleerder dan de moefti van de republiek.

De echtgenoot kwam naar mijn huis met een grote auto en nodigde mij en mijn familie uit om naar zijn dorp te komen. Hij zei dat de mensen daar op me wachtten en dat ze drie kalveren zouden slachten om de gelegenheid te vieren. Ik verontschuldigde me dat ik zijn uitnodiging niet kon aannemen, omdat ik het druk had in Gafsa. Ik zei tegen hem dat ik hem een andere keer zou opzoeken, met Allah's hulp.

De opperrechter sprak ook met zijn vrienden en de zaak werd beroemd. Zo nam Allah de overhand over de listen van deze slechte mensen. Sommigen van hen kwamen zich verontschuldigen, anderen werden wakker geschud door Allah en werden gelovigen. Dit is waarlijk de genade van Allah. Hij geeft het aan wie Hij wil. Allah is de Meest Genadevolle.

Onze laatste woorden zijn: Dank zij Allah, de Heer der Werelden, en moge Allah onze meester Mohammed en zijn gezuiverde familie zegenen.

Voetnoten

- [1] Speciaal soort gebed ter gelegenheid van de Ramadan
- [2] Kanz al Oemmal, deel 1, p. 44
Ahmed's Moesnad, deel 5, p. 182
- [3] Al Moestadrak, al Hakim (al Dhahabi's abridged), deel 3, p. 151
Al Sawaiq al Moehriqah, Ibn Hajar, p 184, 234
- [4] Sahih Boekhari, Boek van al-Shoeroet, Hoofdstuk: Al Shoeroet fi al Jihad, deel 2, p. 122
- [5] Sahih Boekhari, Hoofdstuk: Over het spreken van de zieke, deel 2
Sahih, Moeslim, eind van het boek van al Wasiyyah, deel 5, p.75
Moesnad, Ahmed, deel 1, p.335, deel 5, p.116
Tarikh, Tabari, deel 3, p.193
Tarikh, Ibn al Athir, deel 2, p.320
- [6] Al-Tabaqat door Ibn Sa'ad, deel 2, p.190
Tarikh Ibn al-Athir, deel 2, p.317
Al-Sirah al-Halabiyah, deel 3, p.207
Tarikh al Tabari, deel 3, p.226
- [7] Voor meer details lees:
Al-Khilafah wa al-Moelk door Aboe al-Ala al-Mawdoedi
Yawn al-Islam door Ahmed Amin
- [8] Sharh Ibn Abi al-Hadid, deel 8, p.111
- [9] Tarikh al-Ya'qoebi, deel 2, p.106
- [10] Foetoe'h al Boeldan, p.437
- [11] Sahih al-Boekhari, deel 1, p.52
- [12] Tarikh al Tabari en Tarikh Ibn al-Athir
- [13] Al-Imamah wall Siyasah door Ibn Qoetaybah
- [14] Zie Al-Nas wa Ijtihad door Abdoel Hoessayn Sharaf al-Din
- [15] Sahih, Boekhari, deel 4, p.94-99,156; deel 3, p.32;
Sahih, Moeslim, deel 7, p.66
- [16] Sahih, Boekhari, deel 4, p.100-101
- [17] Muroej al Dhahab, al Masoedi, deel 2, p.341
- [18] Idem als 17

- [19] Idem als 17
- [20] Sahih, Boekhari, deel 1, p.122 (al Idayn boek)
- [21] Al Khilafah wa al Moelk, Syed Aboel A'la Maudoedi, p.106
- [22] Sahih, Moeslim, deel 1, p.61
- [23] Sahih, Boekhari, deel 2, p.305
Sahih, Moeslim, deel 2, p.356
Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.109
- [24] Sahih, Boekhari, deel 1, p.76
Sahih, Tirmidhi, deel 5, p.300
Soenan, Ibn Majah, deel 1, p. 44
- [25] Sahih, Moeslim, deel 1, p.61
Soenan, al Nasai, deel 6, p.117
Sahih, al Tirmidhi, deel 8, p. 306
- [26] Sahih, Tirmidhi, deel 5 p.201
Moestadrak, al Hakim, deel 3 p.126
- [27] Moesnad, Ahmed Hanbal, deel 5, p. 25
Moestadrak, Hakim, deel 3, p. 134
Sahih al Tirmidhi, deel 5, p. 296
- [28] Sahih, Moeslim, deel 2, p.362
Moestadrak, Hakim, deel 3, p.109
Moesnad, Ahmed Hanbal, deel 4, p.281
- [29] Moestadrak, Hakim, deel 3, p.121
Khasais, al Nasai, p.24
Musnad, Ahmed Hanbal, deel 6, p.33
Al Manaqib, al Khawarizmi, p.81
Al Riyadh al Nadira, Tabari, deel 2, p.219
Tarikh, as Soeyoeti, p.73
- [30] Sahih, Boekhari, deel 2, p.134
- [31] Sahih, Boekhari, deel 2, p.154
Sahih, Moeslim, deel 1, p.260
- [32] Sahih, Moeslim, deel 2,p.134
- [33] Sahih, Boekhari, deel 1, p.54
- [34] Sahih, Boekhari, deel 2, p.135

- [35] Sahih, Boekhari, deel 3, p.32
- [36] Sahih, Boekhari, deel 2, p. 201
- [37] Minhaj as Soennah, Ibn Taymiyya, deel 3, p.131
Hilyat al Awliya, Ibn Abi Noeaym, deel 1, p.52
- [38] Tarikh, Tabari, p.41
Al Riyadh al Nadira, deel 1, p.134
Kanz al Oemmal, p.361
Minhaj as Soennah, Ibn Taymiyya, deel 3, p.120
- [39] Tarikh, Tabari, p.41
Al Riyadh al Nadira, Tatabri, deel 1, p.134
Kanz al Oemmal, p.361
Minhaj as Soennah, Ibn Taymiyya, deel 3, p.120
- [40] Sahih, Boekhari, deel 2, p.206
- [41] Al-Imamah Was Siyasah, Ibn Qoetaybah, deel 1, p.20
Muhammad Baqir as Sadr, Fadak in History, p.92
- [42] Sahih, Boekhari, deel 1, p.127,130, deel 2,p.126, 205
- [43] Sahih, Boekhari, deel 3,p.39
- [44] Tarikh al Khoelafa, Ibn Qoetaybah, deel 1, p.20
- [45] Sahih, Moeslim, deel 7 p.121, 130
- [46] Tarikh al Khoelafa, deel 1,p.20
- [47] Tarikh al Khoelafa, deel 1, p. 20
- [48] Sahih, Boekhari, deel 3, p 39
- [49] Tarikh, Tabari, deel 4 p 407
Tarikh, Ibn Athir, deel 3 p 206
Lisan al Arab, deel 14 p 193
Taj al Aroes, deel 8 p 141
Al Iqd al Farid, deel 4 p 290
- [50] Al Imamah was Siyasah
- [51] Al Tabari, Ibn al Athir en andere historici die over de gebeurtenissen in het jaar 36 na de hidjra schreven
- [52] Sahih, Moeslim, deel 1, p.48
- [53] Al Tabari, Ibn al Athir, die over de gebeurtenissen in het jaar 40 na de hidjra schreef.

- [54] Al Tabari, Ibn al Athir, en andere historici die over de gebeurtenissen in het jaar 40 na de hidjra schreven
- [55] Sahih, Boekhari, deel 4, p.161
- [56] Sahih, Boekhari, deel 2 p 128
- [57] Sahih al Tirmidhi
Al Istiab, Ibn Abd al Barr, Biografie van Safiyya
- [58] Sahih, Boekhari, deel 3, p.68
- [59] Lees “Khilafat wa al Moeloekiyat” door Syed Aboel A'la Maudoodi
- [60] Hayat al Haywan al Koebra, al Damiri
- [61] Moewatta, Malik, deel 1, p.307 Maghazi, al Qawidi, p.310
- [62] Sahih, Boekhari, deel 3, p.307
- [63] Sahih, al Tirmidhi, deel 5,p.296
Khasai's, al Nisai, p.87
Moestadrak, al Hakim, deel 3,p.110
- [64] Moesnad, Ahmed Hanbal, deel 4 p.281
Siyar al Amin, al Ghazali, p.12
Tadhkirat al Awas, Ibn al Jawzi, p.29
Al Riyadh al Nazarah, al Tabari, deel 2, p.169
Al Bidayah wan Nihayah, deel 5, p.212
Tarikh, Ibn Asakir, deel 2, p.50
Tafsir, al Razi, deel 3, p.63
Al Hawi lil Fatawi, al Soeyoeti, deel 1, p.112
- [65] Tarikh, al Tabari
Ibn al Athir
Soeyoeti Baghdadi
- [66] Tarikh al Khoelafa
Ibn Qutaybah
Deel 1, p.18
- [67] Sahih al-Boekhari
Deel 4, p.127
- [68] Sjarh, Muhammad Abdoeh, deel 1, p.34, Preek al-Shaqshaqiyah
- [69] Tarikh, Qoetaybah, deel 1, p.17
- [70] Al Saqifah wal Khoelafah by Abdoel Fattah Abdoel Maqsood

Al Saqifah by Mohammad Rida al Moezaffar

- [71] Tarikh, Qoetaybah, deel 1, p.19
Shahrah, Ibn al Hadid
- [72] Sahih, Boekhari, deel 3,p.36
Sahih, Moeslim, deel 2, p.72
- [73] Dit verwijst naar toen ze een kameel besteeg tijdens de Oorlog van de Kameel.
- [74] Dit verwijst naar haar toen ze rondreed op een muilezel op de dag dat ze de begrafenis van Hassan naast zijn grootvader verhinderde.
- [75] Sharh of Nahj al Balagha, Ibn al Hadid, deel 16, p.220-22
- [76] Al Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.107
Al Manaqib, al Khawarizmi, p.3 en 9
Tarikh, Soeyoeti, p.168
al Sawaiq al Moehriqah, Ibn Hajar, p.72
Tarikh, Ibn Asakir, deel 3, p.63
Shawahid at Tanzil, al Haskani al Hanafi, deel 1, p.19
Al Sawaiq al Moeuhriqah, p.118,72
- [77] Al Riyadh al Nazarah, Tabari, deel 2,p. 282
- [78] Sahih, Boekhari, deel 2, p.202
- [79] Fath al Bari (Sharah al Sahih Boekhari), deel 7,p.83
Tarikh, Soeyoeti, p 199
Al Sawaiq al Muhriqah, p 125
- [80] Moewatta van Imam Malik, deel 1, p.301
Maghazi al-Waqidi, p.310
- [81] Sahih al-Tirmidhi, deel 4, p.339
Moesnad Ahmed ibn Hanbal, deel 2, p.319
Moestadrak al-Hakim, deel 3, p.51
- [82] Sahih Moeslim, deel over de deugden van Imam Ali.
- [83] Sahih, Boekhari, deel 4,p.184
- [84] Al Imamah was Siyasah, Qoetaybah, deel 1, p.14
Treatise, al Jahiz, p.301
A'alam al Nisa, deel 3, p.1215
- [85] Tarikh, Tabari, deel 4, p.52
Al Imamah wa Siyasah, deel 1, p.18
Tarikh, Masudi, deel 1, p.514
- [86] Tadhkirat al Khawass door Sibt ibn al-Jawzi p.23
-

- Tarikh Dimashq door Ibn Asajir, deel 1 p.107
 Al Manaqib door al-Khawarizmi, p.7
 Al Foesoel al Mohimmat door Ibn al Sagh al Maliki, p.21
- [87] Dat wil zeggen door overeenstemming van de moslims
- [88] Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.127
 Tarikh, Ibn Kathir, deel 7, p.358
- [89] Al Isti'ab, deel 3, p.39
 Manaqib al Khawarizmi, p.48
 Al Riyadh al Nadirah, deel 2, p.194
- [90] Al Riyadh al-Nadirah, deel 2, p.198
 Tarikh, Soeyoeti, p.124
 Al Itqan, Soeyoeti, deel 2, p.319
 Fath al Bari, deel 8, p.485
 Tadhīb al Tadhīb, deel 7, p.338
- [91] Soenan, al Darimi, deel 1, p.54
 Tafsir, Ibn Katheer, deel 4, p. 232
 Tafsir, Soeyoeti, deel 6, p.111
- [92] Soenan, Ibn Majah, deel 1, p.44
 Khasais, al Nasai, p.20
 Sahih, al Tirmidhi, deel 5, p.300
 Jami al Oesoel, Ibn Kathir, deel 9, p.471
 Al Jami al Saghir, al Soeyoeti, deel 2, p.56
 Al Riyadh al Nadirah, Tabari, deel 2, p.229
- [93] Tarikh, Ibn Askir, deel 2, p.488
 Koenoez al Haqa'iq, al Mauawi, p.203
 Kanz al Oemmal, deel 5, p.33
- [94] Tarikh, al Tabari, deel 2, p.319
 Al Sirah al Halabiyah, deel 1, p.311
 Shawahid al Tanzil, deel 1, p.371
 Kanz al Oemmal, deel 15, p.15
 Tarikh, Ibn Asakir, deel 1, p.85
 Tafsir, Ala al Din al Shafi'i, deel 3, p.371
 The Life of Muhammad door Hasanyn Haykal, eerste editie, gedeelte over:
 "En vermaan jullie naasten, jullie familieleden".
- [95] Sahih, Moeslim, hoofdstuk over de deugden van Imam Ali (as), deel 5, p.122
 Sahih, al Tirmidhi, deel 5, p.328
 Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.148
 Moesnad, Ahmed Hanbal, deel 3, p.17
- [96] De hadith wordt geciteerd in al Nisa'i, al Tirmidhi, Ibn Majah and Aboe Dawood
-

[97] De term 'mijn soenna' komt NIET in alle sihah's voor. Het komt voor in al-Moewatta door Malik ibn Anas, sommigen van de daaropvolgende schrijvers zoals al Tabari en Ibn Hisham verwezen naar de hadith zoals overgeleverd door Malik.

---

[98] Moeslim, Sahih, deel 8, p.151

[99] Tarikh, Tabari, deel 3, p.280
Tarikh, al Yaqoebi, deel 2, p.110
Tarikh, al Fida, deel 1, p.158
Al Isabah fi Marifat as Sahabah, deel 3, p.336

[100] Tarikh, al Fida, deel 1, p.158
Tarikh, al Yaqoebi, deel 2, p.110
Tarikh, Ibn al Shinanah, deel 11, p.114 (In de marge van al Kamil, deel 2, p.114)

[101] Tarikh, Tabari, deel 3, p.280
Tarikh, al Fida, deel 3, p.336
Tarikh, al Yaqoebi, deel 2, p.110

[102] Al Siddiq al Akbar, Haykal, p.151

[103] Sahih, Boekhari, deel 4, p.71

[104] Sirah, Ibn Hisham, deel 4, p.53
Tabaqat, Ibn Sa'd
Oesoed al Ghabah, deel 3, p.102

[105] Al Siddiq al Akbar, Haykal. P.151

[106] Tarikh, Tabari, deel 3, p.254
Tarikh al Khamis, deel 3, p.343

[107] Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.151
Yanabi Moewaddah, Qoendoozi Hanafi, p.30, 370
Al Sawaiq al Moehriqah, Ibn Hajar, p.184, 234
Majmaa al-Zawaed, al-Haithami, deel 9, p.168

[108] 1. Majmaa al-Zawaed, al-Haithami, deel 9, p.168
2. al-Sawaeq al-Muhriqa, ibn Hajar al-Haithami, p.193
3. Noer al-Absar, al-Shiblinji
4. Al-Ifrad, al-Darqutni

[109] Moestadrak, al Hakim, deel 3, p.128
Kanz al Oemmal, deel 6, p.155
Al Manaqib, Khawarizmi, p.34
Yanabi al Moeuwaddah, p.149
Tarikh, Ibn Asakir, deel 2, p.95
Hilyat al Awlia, deel 1, p. 86

Al Jami al Kabir, al Tabrani en
Al Isabah, Ibn Hajar

- [110] Moebaqasha Aqa diyya fi Maqdat Ibrahim al Jabhan, p.29
- [111] Sahih, Boekhari, deel 7, p.121
Sahih, Moeslim, deel 5, p.75
- [112] Sahih, Boekhari, deel 3, p.68
Sahih, Moeslim, deel 2, p.14
- [113] Tabaqat, Ibn Sa'd, deel 2, p.29
- [114] Zoals in het geval van drie maal de scheiding uitspreken, Moeslim, Sahih, Hoofdstuk over het drie keer uitspreken van de scheiding; Soenan, Abi Dawood, deel 1, p.344
- [115] Zoals zijn verbod op Muta al Hajj en Muta al Nisa, Sahih, Moeslim, Hoofdstuk over Hadj; Sahih, Boekhari, deel over Hadj, hoofdstuk over al-Tamattu.
- [116] In feite ging dit ook niet op een democratische wijze, omdat degenen die zichzelf verkiesbaar stelden niet bevoegd waren om al Oemmah , in welke vorm dan ook, te vertegenwoordigen
- [117] Tarikh Dimashq, Ibn Asakir, deel 2, p.484
Maqt al Hoesayn, al Khawarizmi, deel 1, p.38
Al Radier, al Amiri, deel 3, p.120
- [118] Sahih, Boekhari, deel 4 p.164
Sahih, Moeslim, p.119
- [119] Yaniboel Moewaddah, al Qoendoezi al Hanafi
- [120] Al Doerr al Manthoer, Soeyoeti, deel 2, p.60
Oesd al Ghabah, deel 3, p.137
Al Sawaiq al Moehriqah, Ibn Hajar, p.148, 226
Kanz al Oemmal, deel 1, p.168
Majma az Zawaid, deel 9, p.163
-

Bronvermelding

1. De Heilige Qoraan.
2. De Tafsir van al-Tabari.
3. Al-Doerr al-Manthoer fi al-Tafsir bi al-Ma'thoer door al-Soeyoeti.
4. Tafsir al-Mizan door al-Tabatabai
5. Al-Tafsir al-Kabir door al-Fakhr al-Razi.
6. Tafsir ibn- Kathir.
7. Zad al-Maseer fi Ilm al-Tafsir by Ign al-Jawzi.
8. Tafsir al-Qoertubi.
9. Shawahid al-Tanzil door al-Hasakani.
10. Al-Hawi Lil Fatawi door al-Soeyoeti.
11. Al-Itqan fi Oelum al-Qoraan.

Hadith-boeken

1. Sahih al-Boekhari.
2. Sahih Moeslim.
3. Sahih al-Tirmidhi.
4. Sahih ibn- Majah.
5. Moestadrak al-Hakim.
6. Moesnad al-Imam Ahmed ibn- Hanbal.
7. Soenan Abi Dawood.
8. Kanz al-Oemmal.
9. Moewatta' al-Imam Malik.
10. Jami' al-Oesoel door ibn- al-Athir.
11. Al-Jami' al-Saghir en al-Jami' al-Kabir door al-Soeyoeti.
12. Minhaj ale Soennah door ibn-Taymiyah.
13. Majma al-Zawa'id door al-Haythami.
14. Koenoez al-Haqa'iq door al-Manawi.
15. Fath al-Bari fi Sharh al-Boekhari.

Geschiedenisboeken

1. Tarikh al-Oemam wa al-Moelk door al-Tabari.
2. Tarikh al-Khoelafa door al-Soeyoeti.
3. Tarikh al-Kamil door Ibn al-Athir.
4. Tarikh Dimashq door ibn-Asakir.
5. Tarikh al-Masoedi [Moeroej al-Dhahab].
6. Tarikh al-Ya'qoebi.
7. Tarikh al-Khoelafa door ibn- Qoetaybah. Bekend als Al-Imamah wa al-Siyasah.
8. Tarikh Abi al-Fida'.
9. Tarikh ibn- al-Shoehnah.
10. Tarikh Baghdad.
11. Al-Tabaqat al-Koebra door ibn- Sa'd.
12. Maghazi al-Waqidi.
13. Sharh Nahj al-Balagha door ibn- Abi al-Hadid.

Sirah-boeken

---

1. Sirat ibn- Hisham.
2. Al-Sirah al-Halabiyah.
3. Al-Isti'ab.
4. Al-Isabah fi Tamyeez al-Sahabah.
5. Oesd al-Ghabah fi Ma'rifat al-Sahabah.
6. Hilyat al-Awlia door Abi Nu'aym.
7. Al-Ghadir fi al-Kitab wa al-Soennah door al-Amini.
8. Al-Ta'rif door ibn-Tawus.
9. Al-Fitnah al-Koebra door Taha Husayn.
10. The Life of Muhammad door Muhammad Hasanain Haykal.
11. Al-Riyadh al-Nadirah door al-Tabari.
12. Al-Khilafah wa al-Moelk door Aboe al-Aala al-Mawdoedi.

Overige boeken

1. Is'af al-Raghibeen.
  2. Tahdhib al-Tahdhib.
  3. Tadhkirat al-Khawass door ibn- al-Jawzi.
  4. Al-Bidayah wa al-Nihayah door ibn-Kathir.
  5. Sirr al-Alamin door al-Ghazali.
  6. Al-Sawa'iqal-Muhriqah door ibn-Hajar al-Haythami.
  7. Al-Manaqib door al-Khawarizmi.
  8. Yanabi' al-Mawaddah door al-Qandoezi al-Hanafi.
  9. Al-Nasswa al-Ijtihad door Sharaf al-Din al-Moesawi.
  10. Al-Moeraja'at door Sharaf al-Din al-Moesawi.
  11. Al-Saqifah door Shaykh al-Moezaffar.
  12. Fadak door Al-sayyid Muhammad Baqir al-Sadr.
  13. Al-Saddiq Aboe Bakr door Hasanain Haykal.
  14. Moenaqashah'Aqaidiyya fi Maqalat Ibrahim al-Jabhan.
  15. Lisan al-Arab door ibn- Manzoer.
  16. Commentaar op Nahj al-Balaghah door Muhammad Abdoeh.
  17. Aboe Hoerayrah door Sharaf al-Din al-Moesawi.
  18. Al-Saqifah wa al-Khilafah door Abdoel Fattah Abdoel Maqsoed.
  19. Shaykh al-Madirah door Mahmoed Aboe Rayyah.
-
